

Difs.

2019
6

52

G. Kummel

Diff. 2013 (6)

OBSERVATIONES CRITICÆ

DE

TRAGICORUM GRÆCORUM DIALECTO.

SCRIBEBAT

CAROLUS KÜHLSTÆDT, PH. D.,

REVALIENSIS.

COMMENTATIO D. XII. DEC. A. MDCCCXXVII. AB ORDINE
PHILOSOPHORUM CÆSARÆ UNIVERSITATIS LITTERA-
RIÆ DORPATENSIS NUMMI AUREI PRÆMIO ORNATA,
HUIUSQUE AUCTORITATE ATQUE IMPENSIS EDITA.

NARRATIONEM

DE NONNULLIS, QUAE ANTIQUARUM LITTERARUM STUDIUM
APUD DORPATENSES ADIUVERINT,

PRÆMISIT

CAROLUS MORGENSTERNIUS.

REVALIÆ ESTHONORUM.

TYPIS LINDFORSIANIS.

1832.

Ex decreto Ordinis Philosophorum Caesareae Universitatis
litt. Dorpatensis.

Dorpati, Calend. Iun. MDCCCXXXII.

CAROLUS MORGENSTERN D.,
loco Decani.

LECTURIS

S. P. D.

CAROLUS MORGENSTERNIUS.

Certaminum litterariorum institutum in Germania scholis academicis quam salutare et frugiferum se praeberit, constat inter omnes. Nam in Universitate litterarum Georgia Augusta quotannis de quaestione publice proposita certantibus palma arridet, virens inde a mense Iulio anni **MDCCCLXXXIV.**, quo anno primum **HEYNIUS**, ipse immortalis memoria dignus, praeclarum munus regium tunc liberalissime constitutum renuntiavit. Et quis nescit, quam multis iuvenibus ex **XLVIII** annis alma illa studiorum mater frondes perennes in manum dederit, quorum nonnulli ex illo ipso tempore

per virtutem suam in Palladis aede Musarum-
 que sacrario nominibus splendent sempiternis.
 Gottingensis quidem Universitatis litterariae
 exemplum nobili aemulatione secutae sunt aliae
 Germaniae sedes litterarum, ut Heidelbergensis,
 Halensis, Ienensis, Kiliensis, Berolinensis,
 Vratislaviensis, Bonnensis, aliae. Nostra
 autem Embachina, ut paucissimae in Germania,
 statim a prima sua fundatione, ALEXANDRI I.
 immortalis beneficio, praemiorum certantibus
 oblatorum opportunitate gavisa est, eorumque
 optimi Imperatoris die natali distribuendorum.
 Cui diei faustissimo fortissimi fratris, NICOLAI I.,
 Imperatoris ac Domini nostri longe clementis-
 simi, magnanimitas eorundem praemiorum et
 proponendorum et adiudicandorum decus in-
 tegrum iussit servari, magnoque nummo aureo,
 victoriae pretio illi expetendo, imaginem in ae-
 ternum caram dilectissimi fratris, τοῦ μακαρί-
 του, intactam relinqui.

Philologiae veteris quidem studiorum quae
 facies esset in provinciis mari Baltico adiacen-

tibus, quum ego duobus tantum mensibus post apertas novae litterarum Universitatis fores a. 1802. Dorpati advenissem, a perillustribus, qui tum erant, Curatoribus publica auctoritate vocatus Eloquentiae, LL. Gr. et Lat., Antiquitatum, Aestheticae et Historiae Litterarum atque Artis P. P. O., simulque Bibliothecae academicae Praefectus, paucis significare haud supervacaneum esse arbitror, neque a re alienum. Nam quod in oratione aditiali, habita d. XII. Dec. c1o1occcii. palam profiteri haud dubitabam, alias partes muneris mihi demandati vel adolescentum nostrorum existimatione commendationem suam secum ferre, antiquarum litterarum studia apud eosdem non ferre, vel certe minus quam oportebat, id verissime tunc dictum putabam. Nempe Livonia atque Esthonia quod tanto intervallo disiunctae sint a Germaniae centro litterario, et quod scholarum recte constitutarum beneque ordinatarum desit sufficiens numerus, has causas videri primarias tunc dicebam, cur Graecae Latinaeque

linguae omniumque, quae ab interiore illarum cognitione pendent, litterarum atque artium multo minus communis reperiatur appetitus multoque minus idonea ad eas praeparatio, quam in terris Saxonis, Brandenburgicis, Hannoveranis, Wurtembergicis aliisque Germaniae. Curoniam quidem, Borussiae cultioris vicinam, sciebam in illustri Petrino habere, quum primum Mitaviam, paucis vero diebus post Dorpatum ipse salutabam, duos peritos Latinae Graecaeque linguae doctores, illum MATTHIAM FRIDERICUM WATSONUM, hunc eiusdem generum, HENRICUM CHRISTOPHORUM LIBAVIUM; at senem illum, brevi post mortuum; hunc F. A. Wiedeburgii, Helmstadiensis olim Professoris, discipulum, virum doctum et disertum, eundemque docendi sollertia probatum, cuius tamen scholas Graecas in Gymnasio publice habendas tunc non amplius octo fere ex Curoniae iuventute frequentarent. Latinae linguae tradendae serius accessit ERNESTUS CHRISTIANUS TRAUTVETTERUS, edita Grammatica L. L.

aliisque scriptis, et philologicis et aestheticis, famam haud obscuram adeptus. Rigae vero Ven. AUGUSTI ALBANI potissimum qui scholam cathedralem illo tempore, ipse illustris Moldani quod Grimae floret quondam alumnus, magna cum laude moderaretur, disciplina non paucos sane cives utriusque linguae veteris elementis probe imbutos novae litterarum sedi subinde mittebat. Atque vige-
bat ibi, quae olim per aliquot annos Lyceum Rigense rexerat, CAROLI GTTLB. SONNTAGII Saxonis virtus, summi post per Livoniam sacrorum antistitis, qui ipse quondam almae Portae alumnus, tum, gravissimo Beckio duce, Societatis philologicae Lipsiensis sodalis: iuvat enim amicorum defunctorum, praesertim eius, qui tantis alteram in patriam meritis emi-
nuit, memoriam recolere. Dorpatensis quidem civitatis schola, rectore suo, LAURENTIO EWERSIO, Sueco, Viro religionis priscae, ad primariam Theologorum cathedram tuendam evocato, modo orbata, aliisque difficultatibus la-

borans, tristissimo squalore obsita iacebat, ut ex novo, qui tum expectabatur, rei scholasticae ordine vitam mox eamque laetiolem ei redituram, spes civibus adfulgeret. Revaliae Gymnasium haud segnius certe, quam Schola cathedralis eaque equestris, utriusque linguae elementa tradebat, laudato inter alios doctore decennio fere post (d. 10. Dec. 1813) mortuo, GUSTAVO SUERDSJÖEO.

Praeceptorum domesticorum disciplinis philologicis rite initiatorum quum non magnus profecto numerus, immo penuria quaedam prehenderetur, scholarum autem maiorum, si idem litterarum genus spectes, quis status fuerit, vel ex iis quae adumbravimus, intelligi facile possit: tanto optabilius evenit, quod, Consilio Universitatis litterariae Dorpatensis suadente, Summo universi Imperii Rossici institutionis publicae moderandae Collegio confirmante et iubente, inter quatuor Gymnasia in urbibus provinciarum primariis denuo constituenda (quatuor, inquam: nam Fenniae pars

Rossica quae tum erat, ditioni scholasticae Universitatis litt. Dorpatensis annumerabatur) Dorpati etiam Gymnasium est conditum, d. xv. Sept. a. 1809. inauguratum, mox idoneis linguarum, litterarum, disciplinarum doctoribus instructum, ex quibus hoc quidem loco honoris causa nominasse satis erit linguae Latinae magistrum, SIMONEM MAGNUM MALMGRENUM, Suecum, Philos. D., munere suo strenue per tot annos fungendo, utiliter etiam scriptis quibusdam edendis bene meritum; et CAROLUM LUDOVICUM STRUVIUM, Holsatum, Ph. D., qui e patris, Gymnasii Altonani Rectoris nunc emeriti, et Professorum Gottingensium disciplina prodiit: praestantem linguae Graecae magistrum, Philologum nunc clarissimum, qui ad Gymnasium urbicum Regimontanum regendum evocatus a. 1814., nuper in epistola eleganti, Quaestionum de dialecto Herodoti specimini secundo praemissa, Gymnasio Dorpatensi instaurationem sollemnium, quibus ante quinque lustra sub auspiciis ALEXANDRI I.

esset inauguratum, pie est gratulatus. Neque praetereundus hoc loco Struvii successor, GUSTAVUS GIRGENSOHNUS, Livonus, Instituti paedagogici Dorpatensis alumnus, tum primum in Gymnasio Wiburgensi, deinde in Dorpatensi, linguae Graecae praeceptor sup. ord., omni laude dignus. Wiburgi quidem ante eum insignis doctor fuerat LUDOVICUS PURGOLDUS, Gothanus, Iacobsii et Eichstaedtii, Philologorum praestantissimorum discipulus, auctor libri egregii: *Observationes criticae in Sophoclem, Euripidem, Anthologiam Graecam et Ciceronem* etc. Ien. et Lips. 1802. octon. Quem virum ex domus privatae Livonicae umbra, quum forte scholas Livonicas a. 1804. simul cum GE. FR. PARROTO, collega, Physicae Professore iam emerito, de Universitate litt. Dorpatensi constituenda praeclare merito, nunc Academiae doctrinarum Petropolitanae ornameto, cum auctoritate publica visitarem, ad munus scholasticum Gymnasii suscipiendum mea persuasione motum laetabar, Berolini, ubi

aliquot annis post esset inter Regiae Bibliothecae custodes, praematura morte quum humanitatis studiis, tum Sophocli suo, cuius editionem diu meditabatur, ereptum dolebam.

Ludimagistrorum vero et paedagogorum hisce in terris largior proventus eorumque haud exigua emendatio expectabatur magna ex parte ab *Instituto paedagogico* Universitatis litt. Dorpatensis, quod initium cepit ineunte anno MDCCCIII., moderantibus tribus eiusdem Universitatis professoribus, Eloquentiae ac LL. Gr. et Lat., quo ego primus munereungebar, Philosophiae, quo amicus, etiamnum vegeta florens senectute, ita ut optime valeat ad Philosophiae historiam in opere suo de Pantheismo illustrandam, GOTTLOB BENIAMIN LÆSCHUS, et Historiae, quo tum quidem GEORGIUS FRIDERICUS POESCHMANNUS, Numburgensis, morte praematura a. 1812. bonis litteris ereptus. Cuius instituti forma et descriptio continetur *Statutorum* Universitatis litt. Dorpatensis a. 1803. lingua Germanica apud nos promulgatorum

§§. 103 — 109. 117. Sed quod §. 106. postulabatur, ut omnes Ordinis Philosophorum Professores, quorum disciplina pertineret ad eas res, quae scholasticae institutionis orbem potissimum conficerent, Seminarii sodales una saltem per hebdomadem hora gratis docerent, et optima methodo singularum artium monstranda et exercitationibus sodalium practicis moderandis, si quidem eorum opera a Seminarii rectoribus requireretur, id nonnumquam quidem eventu non caruit plane: at multo rarius et circumscriptius habuit eventum, quam putarant, qui contulerunt ad Institutum illud paedagogicum sic, neque in nonnullis certe aliter, constituendum. Tamen vel sic idem illud fructibus suis in rem scholasticam Livoniae, Esthoniae, Curoniae, Fenniae cornu satis pleno defusis per aequos rerum arbitros haud defraudabitur, si qui melius aliquando cognorint accuratiusque perpenderit, quot quibusque impedimentis haud segniter remotis, non parvum quidem bonorum praeceptorum

numerum, quorum pars etiamnum viget et publice privatimque prodest, iisdem Rossiae provinciis dederint illi, qui ab a. 1803. usque ad a. 1820. gratuito, nullo fere unquam ad eam rem alio, quam conscientiae suae praemio excitati, nullo fere lenimine quam gratorum quorundam discipulorum pietate sublevati, pro virili parte se exercuerunt in labore, etsi non iniucundo (nam quis labor honestus idemque publice utilis, viro iniucundus?) haud mediocriter tamen. Atque ex his, qui animo nostro obversabantur illius aevi alumni Instituti paedagogici, unum iuvat nominasse, nuperrime (d. 4. Maii) mortuum, DITERICUM ANDREAM MANGELUM, Equitem, (d. 20. April. a. 1783 Mitaviae natum,) a. 1805 — 1808. Instituti paedagog. Dorpat. sodalem. Qui, quae ipsi, sclopetorum fabri quondam tironi, eidemque, quem adolescentulum infelix quidam casus brachio sinistro privasset, obiicerentur difficultates, iis fortiter superatis, tandem per quatuor fere lustra in Gymnasio Wiburgensi praeceptor sup. ord., philologicis

atque historicis studiis dextre atque impigre tradendis virtutis suae desiderium civibus non magis quam magistris quondam suis reliquit.

Seminarium tandem philologicum, Statutorum anni c1818cccliii. §. 110. certa lege olim promissum, per novum *Statutum* Universitatis litt. Dorpatensis a. c1818cccxx. promulgatum, §§. 93 -- 100. ita quidem quodam modo praescriptum est, ut *Seminarium* appellaretur *paedagogicum philologicum* (Paedagogisch-philologisches Seminarium), cui is finis esset praestitutus, ut Livoniae, Esthoniae et Curoniae idonei ludimagistri conformarentur. Cui instituto quaterni praeficiebantur moderatores: 1. Eloquentiae Professor; 2. Paedagogicae; 3. Philosophiae; 4. Linguae et Litterarum Rossicarum: ex quibus duo primi, qui iidem litterarum antiquarum Professores, alternis vicibus per semestre tempus Instituti fungerentur rectione. Ordo huius Seminarii secundum Statuti capita supra laudata accuratius expositus est libello singulari, Dorpati a. 1822. publica auctoritate per nos edito (*Reglement für das*

nach §§. 93 -- 100. des Allerhöchst bestätigten Statuts der Kaiserl. Univ. zu Dorpat daselbst eröffnete Paedagogisch-philologische Seminarium.) 15 pagg. quaternis. Quod diu fuerat in votis, id iam eventum coepit habere, postquam anno 1821. Seminarium paedagogicum et philologicum inchoaretur, ut laetiora caperent incrementa studia non paucorum almae nostrae Universitatis litterariae alumnorum philologica. Atque maiori iure expectari id poterat, quum paulo post, auctumno eiusdem anni, de schola Flenopolitana, cuius esset Subrector, evocatus, mea quidem opera et collegis et Curatori illustrissimo primum commendatus, Dorpatum advenisset Philologus pereruditus, haud vulgari acumine praeditus, IOANNES VALENTINUS FRANCKIUS, Holsatus, Callino suo nonnullisque aliis scriptis in orbe litterario nomen insigne consecutus, Heinrichii, Kiliensis olim, nunc Bonnensis Universitatis litt. Professoris clarissimi, quondam discipulus, iam alter in Univ. litt. Dorpatensi LL. Gr. et Lat., simulque Historiae litterarum

et Paedagogicae P. P. O. Licet enim fieri non potuerit quin, per officii communionem ad consuetudinis familiaritatem quandam adducti, nos, ego et ille, pro diversa nostra et sentiendi et iudicandi ratione, in non paucis rebus, praesertim in re critica, haud raro dissentiremus; tamen in iudicio de indole discipulorum ferendo, ut in verissima eos praeceptis iuvandi voluntate, prope consentiebamus; cuncti vero Seminarii moderatores semper fere conveniebamus in consiliis de eodem ineundis. Sic strenue rem communem properantibus prospere evenit, ut plurimum alumnorum studia, et in interpretandi exercitationibus coram habitis, et in scribendi disserendique periculis in tabulario Instituti post examen repositis, spem excitarent haud irritam operae magistrorum in iis formandis collocatae. Satis erit laudasse nomina AEMILII LENZII, Dorpatensis, post ad Physicam potissimum tractandam conversi, in novissima Cl. Kozebuei navigatione circa terram peracta inter huius socios lecti, nunc Academiae doctrinarum Pe-

tropolitanae sodalis extraordinarii, a qua cum Cl.
 Kupfero in Caucasum missus, altissimum montem,
 Elbrus (Elbrouz) qui dicitur, dimensus est, deinde
 maris Caspii oras legens, ignis perpetui Bakunii
 naturam scrutatus accurate et diligenter; porro
 FERDINANDI IOANNIS WIEDEMANNI, Hapsaliensis,
 Gymnasii ill. Mitaviensis nunc praeceptoris,
 variarum linguarum et veterum et recentiorum
 acri studio dediti; IOANNIS GOTTHARDI CEDER-
 GRENI, Livoni, nunc inter Gymnasii Revaliensis
 praeceptores spectati; CAROLI GOTTHARDI KÜHL-
 STÆDTII nostri, Revaliensis, Philos. Doctoris;
 IO. HENRICI NEUKIRCHII, Curoni, Ph. D.; ALEX-
 ANDRI TH. SUERDSJOEI, Revaliensis, Ph. D., pri-
 mum scholae cathedralis Revaliensis, tum Gy-
 mnasii Rigensis Gr. L. praeceptoris sup. ord.,
 quem modo edidisse audio doctam suam disser-
 tationem de L. L. terminatione Genitivorum se-
 cundae Declinationis simplici littera I exeuntium;
 EDUARDI SCHLÜTERI, Rigensis, et PAULI ADAMI
 BECKERI, Revaliensis, nunc Petropoli, illius in
 Gymnasio, huius in Instituto Muraltiano, prae-

ceptorum; FERDINANDI KRAEMERI, Revaliensis, Lycei quod Odessae floret, per breve tempus praeceptoris, et GEORGII FRIDERICI ZWINGMANNI, Rigensis, amborum aetatis flore inter optimas spes raptorum; IOANNIS KRAJEWSKII, Curoni, in rebus regum quorundam Macedoniae, Syriae, Aegypti, accuratius examinandis potissimum occupati; CAROLI ALBERTI RATHLEFII, Livoni, nunc in itinere ad externos faciundo sustentati liberalitate Societatis cuiusdam Petropolitanae, coniunctae occasione festi in instauratione sollemnium, quibus ante quinque lustra sub ALEXANDRI I. auspiciis Universitas litt. Dorpat. inaugurata, celebrati; quo in itinere comitem sibi adiunxit amicum, PAULUM AEMILIUM SCHATZIUM, Livonum, et ipsum quondam Seminarii nostri socium; NICOLAI MOHRI, Holsati, Ph. D., nuper (1832) disp. de locis quibusdam Horatianis (Carmm. lib. I. et Epod.) in doctorum hominum ora prodeuntis; pluriumque aliorum, quos, si locus permitteret otiumque conquirendis notitiis suppeteret, enumerarem libens. His, quos nominavi, si annumerentur, qui Seminarii non fuere Sodales ordinarii, nostra tamen olim usi sunt disciplina: non aegre illi ferent, scio; ut HENRI-

CUS AUGUSTUS WEYRAUCHIUS (de Weyrauch), Rigensis, nat. 1788., per breve tempus linguae Germanicae in Univ. litt. Dorp. Lector, Dresdae nunc otio litterario fruens, ut amicus eius, CAROL. CONSTANTINUS KRAUCKLINGIUS noster, Curonus, qui gnaviter operam dat litteris elegantioribus. Weyrauchius vero, Vir ingeniosus, poetica et musica arte pariter insignis, hic commemorandus erat vel ob commentationem haud contemnendam, quae inserta legitur Symbolis meis Dorpatensibus (Dörpt. Beyträge, Vol. II. p. 364--415.); inscribitur autem: „*Herodot und Ctesias über Indien.*“ Ut Io. DAN. BRAUNSCHWEIGIUS, omnium Curo-niae scholarum moderator vicarius, pluribus libris bonae frugis et historicis et paedagogicis cognitus etiam exteris; ut AUGUSTUS CARLBLOMIUS, Livonus, disciplinarum theologicarum in Gymnasio Dorpatensi per duodecim fere annos praeceptor sup. ord., spectatae fidei et peritiae, neque in philosophicis, ut decebat, disciplinis hospes; ut FERDINANDUS OTTO LUDOV. FREY-MANNUS (de Freymann), Livonus, litterarum antiquarum olim studiosus Dorpatensis, post summorum etiam virorum, F. A. Wolfii, Aug. Bœckhii et Godofr. Hermanni auditor; primum

Gymnasii Regimontani, tum Rigensis, nunc Mitaviensis L. Gr. praeceptor sup. ord., ubique probatae in docendo religionis et sollertiae; ut THEODORUS FRID. FREYTAGIUS, Livonus, Ph. D., per plures annos Gymnasii Dorpat. praeceptor, deinde per breve tempus librorum Censor; editor eruditus (1831) Epistolarum selectarum a viris doctis ad Bilib. Pirchheymerum, Ioach. Camera-rium, Car. Clusium et Iulium Episc. Herbip. datarum, a cuius studiis philologicis, nuper in lingua maxime Latina habitantibus, itinere etiam in Germaniam Italiamque facto redintegratis, spes est fore ut litterularum nostrarum fructus haud negligendi subnascentur, litterataeque gentis Frid. Gotthilf Freytagii illius sera proles abavi nomen tueatur. At vela contrahenda. Audio. Omittere tamen nolim ALEXANDRUM FRID. ERICHSENUM, Petropolitanum, Philos. D., Instituti nostri paedagogici prioris sodalem, scholae S. Petri Petropolitanae per aliquot annos inter praeceptores sup. ord., qui nunc Dorpati Institutum quoddam paedagogicum regit privatim. Nec silebo ALEXANDRUM N. STEPANOVIVM, Rossum, Institutorum philanthropicorum divinae Imp. MARIE FEODO-ROVNÆ alumnum, post studia Dorpati transacta

in Lipsiensi Universitate litt. Godofredo Hermannno potissimum duce ita excultum, ut per aliquot iam annos in munere, quo fungitur scholastico praeceptor sup. ord. Gymnasii Witepskiani, continuare narretur Dorpati coeptam Grammaticam Graecam Rossica lingua ad Buttmanni aliorumque recentiorum praecepta conscriptam; neque ALPHONSUM WALICKIUM, egregii Philologi, Godofredi Ernesti Groddeckii, Professoris Vilnensis, percari nobis, dum viveret, mutuo epistolarum certe usu amici, quondam auditorem; nec DEMETRIUM CRUCOVIVM (Krjukow), Lithuanum illum, hunc Casanensem, ambo Philologiae Professorum Dorpatensium curae imprimis commendatos, eosque ad munus professorium antiquarum litterarum posthac rite obeundum prospero utique successu diligenter praeparatos, ut ad Historiae aliquando docendae provinciam suscipiendam ducibus KRUSIO et BLUMIO VV. Cl. informati sunt, Philologorum Dorpatensium, mea et Cl. NEUM, collegae eruditissimi eiusdemque nobis amici, prompta opera comite, MICHAEL LUNINUS, Dorpatensis, et MICHAEL KUTORGA, Petropolitanus, Rossi. At morbo diuturno assumptum desideramus eiusdem loci bonae spei

iuvenem philologum, PAULUM SKLÆREVSKIUM, Pultawensem, sacerdotis filium, carminum Rossicorum fasciculo amici sui opera in lucem edito etiam post fata commendatum.

Instituendis quaestionibus philologicis ab Ordine Philosophorum Universitatis litt. Dorpatensis publice propositis qui concertantium praemia tulerint, de iis singulis iam breviter exponendum. Nummos igitur argenteos qui reportarent, fuerunt tres: primus CHRISTIANUS FRIDERICUS LINDEMANNUS, Mitaviensis, ob commentationem de hac quaestione, a. 1814. proposita, a. 1815. repetita: „Quum ex Historicis potissimum cognoscantur notiones morales, quae apud populos alios aliis temporibus obtinuerint: in HERODOTI opere indagentur atque illustrentur *notiones morales praecipuae*, quas scriptor prodit, quasque ipsius aetati attribuere licebit, eaeque cum notionibus moralibus, quae apud HOMERUM reperiuntur, passim conferantur, temporumque diversitas notetur ac demonstretur.“ Alter fuit FRIDERICUS KÜMMERLINGIUS, Livonus, qui respondit ad quaestionem a. 1817. propositam: „Quae sunt praecipuae, clarissimis Graeciae Philosophorum quae placuerint de *animae natura atque*

substantia sententiae? Ex quibus potissimum fontibus varia illa cogitata et placita sunt deducenda? Ex quibusnam principiis, quid veri falsive insit, est examinandum? Quam denique vim habuerunt in doctrina de *animae immortalitate* vel probanda vel reiicienda?" Auctor quidem aetatis flore exstinctus. Atque idem accidit tertio, NICOLAO SYLVESTRO KOSCHKUL., Rigensi, Theol. Stud., post in Gymnasio Ill. Mitaviensi praeceptori, qui de eodem argumento disseruit a. 1822., quod doctius nec sine criseos acrioris vestigiis tractaret Suerdsjoeus. Aureum nummum primus obtinuit a. 1810., ob doctam commentationem *de studio Criticae et Grammaticae apud Alexandrinos*, FRID. GE. GUILIELMUS STRUVIUS, Altonanus, Philologi frater natus minor, Astronomiae Professor Dorpatensis ille clarissimus, idemque iam Academiae doctrinarum Petropolitanae Sodalis ord., Eques, quem olim et ipsum sibi aliquando adscriptum fuisse Institutum nostrum paedagogicum prae se ferre amat. Tum is, quem supra nominavimus, ALEXANDER TH. SUERDSJÆUS, Revaliensis, a. 1822. nummum aureum reportavit commentatione, qua ritus sacri in HOMERO commemorati exponuntur, ita qui-

dem, ut simul respiciatur ad discrepantias, si quae reperiuntur, in adhibendis locis Homericis. Recentissimi vero qui nummi aurei praemium tulerunt, sunt CAROLUS GOTTHARDUS KÜHLSTÆDTIUS, Revaliensis, et IO. HENR. NEUKIRCHIUS, Curonus, atque hic quidem 1828. dissertatione *de fabula togata, ac de L. Afranio, praestantissimo togatarum scriptore*, additis nonnullis fabularum Afraniarum reliquiis. Quae quum certis de causis, quas Neukirchius noster suo tempore ipse explicabit, edi nondum potuerit, promulsidis instar a. 1829. publice proposui minorem eius disputationem *de discrimine mimi qui proprie dicitur, et planipediae*. Iam quidem per duos annos apud externos peregrinatur, Augustissimi Imperatoris auctus munificentia, quam egregia provocavit humanitas Celsissimi Principis, quem nunc summum institutionis publicae Moderatorem Rossia veneratur, rerum suarum vigilantissimum Curatorem Universitas litt. Dorpatensis per duo lustra pie suspiciebat. Tantoque beneficio dignum se praestabit adolescens philologus, mox, ut per ipsius litteras comperi, *omnium Fabulae togatae fragmentorum criticam syllogen daturus*, aliquando autem nobi-

lissimi Grammatici, *Nonii Marcelli*, novam editionem.

Nunc tandem de KÜHLSTÆDTIO locus postulat ut quaedam curiosius praemoneam, narratione de re communi ad finem perducta. Is igitur, postquam scholas nostras philologicas, meas et Franckii, assidue frequentavit, eodemque fere tempore per triennium Seminarii paedagogici et philologici Sodalis fuit, discendique ardorem, humanitatis elegantiaeque sensum doctrinaeque laudabiliter partae copiam nobis luculenter probavit, quum ab Ordine Philosophorum a. 1825. concertaturis disputatio proponeretur *de Dialecto Sophoclis ceterorumque Tragicorum Graecorum* ita tractanda, ut potissimum respiceretur ad THEOPH. CAR. GUIL. SCHNEIDERI, Vimariensis, eiusdem argumenti criticas quaestiones a. 1822. (63 pagg. octonis) in lucem emissas, acri suo studio consecutus est non solum, ut eius dissertatio, Schneideri libello longe et accuratior et uberior, a. 1826. nummi aurei praemio condecoraretur, sed etiam, me quidem auctore, digna censeretur, quae sumptu publico typis exscriberetur, si prius nonnulla amplificata fuissent ab

auctore atque emendata. Quae diligentius se indicaturum Franckius promisit: cui promisso collegam eruditissimum plene satisfacturum tanto facilius sperabamus, primum quod subministraverat indicem permultorum locorum ex recentiorum potissimum Grammaticorum commentariis depromptorum, quos ipsi assidua praebuisset lectio, adscriptorum margini libelli Schneideriani; tum quod in quintam fere partem opusculi Kühlstädtiani iam impertiverat auctori doctas, quas ille in usum suum converteret, animadversiones. Tamen res amplius non processit, quum Franckius suis laboribus litterariis, praesertim gravissimis illis epigraphicis, quam maxime intentus, otio alienae operae impendendo omnino careret, Kühlstädtius autem finito cursu academico a. 1827. exeunte Candidati Philosophiae honorem consecutus Dorpatum reliquisset, iam Revaliae Tragicis Graecis assidue legendis telam inchoatam pertexere ipse studeret, mense autem Iunio a. 1829. iter ad externos susciperet, sustentatus beneficio singulari patruī sui, Viri optimi d. 16. April. 1829. Revaliae defuncti, HENRICI NICOLAI KÜHLSTÄDTII, M. D., Equitis, in Nosocomio militari Revaliensi Archiatri, Ross. Imp.

a consiliis publicis. Atque in illo itinere Philologorum praestantissimorum, Lipsiae quidem HERMANNI, SCHÆFERI et GUIL. DINDORFII, Monachii THIERSCHII, Regimontii LOBECKII suffragiis se excitatum libens praedicat ad commentationem suam, si fieri commode posset, typis exscribendam. In patriam reversus, qualem in schola aliqua maiori tuendum sperare atque adeo exspectare iure quodam suo posset, locum non statim nactus, quum vacuus forte esset nullus, primum, ut fit, animum despondere, aliorum benevolentiae suisque ipse viribus plus quam par erat diffidere; at mox mea potissimum amica adhortatione commotus ad studia sibi adamata alacri redire mente, obfirmatoque ea persequi animo. Nam Franckio improvisi morbi dira acerbitate litteris atque Academiae Dorpatensi erepto meum esse putabam, iuvenis ad egregia tendentis indolem et doctrinam satis superque mihi cognitam ac perspectam denuo impensius commendare collegis; insuper vero Ordini Philosophorum Universitatis litterariae Dorpatensis meum declarare propositum totam accurate recognoscendi descriptionem, et singulas quasque plagulas, Revaliae, ut auctor optabat, ipso in-

spiciente typothetis traditas, meo, antequam imprimerentur, examini qualicunque subiiciendi. Qua in re Philosophorum Ordo, quod grati agnoscimus, perfacilem se nobis prae-buit, ut iam, licet lente, omne negotium, quantum fieri inter alia munera obeunda potuit, diligenter, ne dicam religiose, nobis sit peractum. Si quid forte tamen in maculis abster-gendis vel mea vel auctoris culpa praetermissum est, quod haud ignoramus quam facile fieri potuerit in re tenui agenda ab operis parum exercitatis, atque in urbe quae alia potius omnia quam huiusmodi scriptiones prelis suis subiectas unquam vidit, aequos certe arbitros haud inique id laturos non modo spero, sed etiam confido. Doctissimus autem libelli auctor utinam in patria mox consequatur locum cum ipsius indole doctrinaque plane congruentem.

Dab. Dorpati, m. Iun. 1832.

OBSERVATIONES CRITICÆ

DE

TRAGICORUM GRÆCORUM DIALECTO.

OLIVIERO MONTANARI

OLIVIERO MONTANARI

V. C.

CAROLO MORGENSTERNIO

PRÆCEPTORI DILECTISSIMO

EXIGUUM HOC PIETATIS MONUMENTUM

SACRUM ESSE

VOLUIT

AUCTOR.

70

CHURCH OF THE HOLY TRINITY

PARSONS BUILDING

RECTOR HON. THOMAS H. HARRIS

RECTOR HON. THOMAS H. HARRIS

RECTOR

RECTOR

Observationes nonnullae criticae
de
tragicorum graecorum dialecto.

De hiatu.*)

Si duorum vocabulorum, juxta se positorum, alterum in vocalem litteram desinit, alterum cum vocali incipit, ita ut priore vocabulo pronunciato labra non comprimantur, sed propter sequentem vocalem hient, atque spiritus tam lenis quam asper audiendo discernatur, eiusmodi oris hiatum *χασμωδίαν* graeci vocabant. Qui ab Ionibus mollioribus sedulo quaesitus atque arcessitus quum atticis in primis auribus aequè ingratus esset, quam alia quaevis vocalium litterarum cumulatio, apud tragicos poetas per-

*) Quum Schneiderus in libello, quem de Tragicorum graecorum dialecto conscripsit, crasis atque elisionis varias formas satis copiosa quaestione pertractaverit, ad hanc potissimum materiam prae ceteris accurate explorandam ipsa rei difficultas nos impulit. Ex ceterarum quaestionum serie eas tantummodo selegimus, quas ab illo minus diligenter excus-
sas iterum in iudicium vocare visum est.

raro, aliquanto saepius apud comicos invenitur, ut qui a vulgi sermone propius abessent. Duplicis generis esse hiatum, ita videlicet, ut aut prior vocalis brevis sit, neque longa corripitur, aut prior, tam longa vocalis quam diphthongus, brevis fiat, id quidem commemoravisse satis est, quum Matthiaeus in gramm. gr. ampl. §. 42 totam hanc materiem magna cum doctrina atque perspicuitate exposuerit, exemplorum larga copia e Tragicorum etiam Aristophanisque fabulis in medium prolata. — Prioris generis hiatus, proprie ita dictus, de quo nonnulla liceat iis adiicere, quae Matthiaei grammatica continet, in tragoediarum lyricis praecipue partibus passim reperitur, ut in arsi, in exclamationibus, in vocativis (v. Reisigii Conjectt. p. 168 et Commentt. Critt. in Soph. Oed. Colon. p. 210; Herm. elem. d. m. p. 373; Seidler de vv. dochm. p. 80 sq.) in interrogationibus, et imperativis; porro vocabulo aliquo cum vi quadam repetito, et duobus vocabulis maiore sententiarum intercapedine, ideoque maiore quam dicunt, interpunctione diremtis; (v. Wellauer ad Aesch. Choeph. 924; Herm. elem. d. m. l. l. et p. 250; eund. ad Soph. Phil. 1187.) admittendus denique hiatus personis mutatis, v. Soph. Phil. 1191 Herm. et in exitu versus, qui interpunctione finitur, (v. Herm. ad Soph. Oed. Col. 1754.) quum propter pausam in pronuntiando factam versus numeri cum sequentibus numeris continuari non possint, ut Eur. Bacch. 145 Herm. — *ἰέμενος εἰς ὄρεα φρύγια, λύδια ὃ δ' ἑξαρχος, Βρόμιος, εὐοῖ* ubi neque *δ'* inseri post *λύδια*, neque elisionem particulae ferri

posse optime docuit Hermannus, quem v. ad Eur. Ion. 702. Quomodo enim elisio pronunciando exprimi poterit, si pausa, quam loci sententia requirit, vocem paulisper cohibere cogit? In Senarii exitu eiusmodi hiatus exempla aliquanto rarius inveniuntur; v. Eur. Med. 510 *Θαυμαστὸν δέ σε ἔχω πόσιν καὶ πιστὸν ἢ τάλαιν'* ἐγὼ ibique Porsonem, et Elmsleium ad v. 362; Soph. Ai. 1061 Herm. *ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ ἐξ οὐρίων δραμῶνσαν ἐς βυθὸν πεσεῖν*. Quae certissima loca quum nullo modo removeri possint, praeter necessitatem videtur Hermannus signum interrogationis addidisse in Eur. Bacch. 1033 *ἔνεπέ μοι, φράσον, τίνι μόρῳ θνήσκει; ἄδικος, ἄδικά τ' ἐκπορίζων ἀνὴρ* in fine prioris versus, ad hiatum excusandum; cf. Eur. Alcest. 78 *τί σεσίγηται δόμος Ἀδμήτου; ἄλλ' οὐδὲ φίλων τις πέλας; οὐδεὶς*, ubi v. Monk. et Wüstemann.; quibus adde Eur. Hippol. 1350 *σχές, ἀπειρηκὸς σῶμ' ἀναπαύσω ἔ, ἔ* ubi v. Monk., Seidl. de vv. dochm. p. 80, Herm. elem. d. m. p. 372 licet in systematis anapaesticis maiorem quandam fuisse licentiam, quam in dochmiacis, ut h. l. minime ignorem. Quem enim in trimetro iambico ipse probaverat hiatum, l. l. multo facilius ferre debebat in chori cantu. Quod enim dicit, priore versu chororum interrogare, quomodo ille perierit, altero ad ea, quae nuntius dixisset, respondere, id quidem, si non alienum, certe necessarium non est. Immo vero uno tenore procedunt duo versus illi in unam sententiam coniungendi, neque in secundi quidem exitu interrogandi signo opus est, iure a ce-

teris omnibus editoribus omisso. Contra interpunctione sive maiore, sive minore in fine prioris versus addita, longe frequentius in trimetris etiam auditur hiatus, quippe qui minus ingrate in aures cadat, ideoque facilius excusetur. Exemplorum copia, quamcunque tragoediam evolvas, ubique obvia erit. V. Soph. Ai. 1059, 1064, 1065, 1072, 1073 et cet. Quapropter sine causa dubitatum esse videtur, num in universum tragici hiatum in trimetris sibi indulserint. Licet enim tragicum dicendi genus, epici aemulum, a vulgari populi sermone longe recessisse satis constet, tamen certae quaedam loquendi, in primis interrogandi formulae, ideoque sollemnes quidam atque communi usu confirmati hiatus prorsus evitari non poterant, qui sine aurium offensione, quoniam elisioni in iis locus non erat, etiam in tragica scena versati fuisse videntur. Hic praeter locutiones quasdam cum particula εὖ compositas, ut εὖ οἶδα, εὖ ἴσθι, de quibus v. Add. ad Buttm. Gr. gr. ampl. §. 29, not. 1 enumeranda sunt τί οὖν; τί εἶπας; τί ἔστιν; alia id genus; v. Wunderi Adverss. in Soph. Philoct. p. 44. Num τί αὖ, quod legitur apud Arist. Thesm. 852, ferendum sit etiam apud Soph. Phil. 1078 τί αὖ μοι τὸ κατ' ἡμᾶρ ἔσται; quod pro vulgata, τί ποτ' αὖ legendum proponit Wunderus l. l. ut versus respondeat antistrophico κραταιαῖς μετὰ χερσὶν, non iniuria in dubitationem revocatum est. Licet enim τί αὖ, in melica praesertim tragoediae parte, similibus interrogandi formulis quodammodo defendatur, tamen invitis codicibus tales hiatus sine idonea caussa tragicis inferendi non sunt. Accedit, quod illae formu-

lae, vitae communis usu ubique comprobatae, per se interrogationem efficiunt integram, *τί αὖ* vero incipere tantum solet interrogationem, ut Ar. l. l. *τί αὖ σὺ κυκλῶς*; itaque Hermannii conjecturae, *τί ποτέ μοι*, quam recipere non ausus est, aliam qualemcunque opponere liceat: *τίπτ' αὖ μοι*, in quam incidi, locum Aeschyleum recordatus in Agam. 949 *τίπτε μοι τόδ' ἐμπέδως*. — Proxime accedit haec lectio ad vulgatam, *τί ποτ' αὖ*, et in basi glyconeorum saepius iambo opponi solet spondeus, quam anapaestus admodum suspectus, cuius ipse Hermannus hoc unum exemplum in medium protulit in Elem. d. m. l. l. Quanam ex causa idem Hermannus *τί εἶπας*, quod alibi in trimetris agnoscit, apud Soph. Phil. 905 sine librorum auctoritate cum Valckenario et Erfurdio in *τί μ' εἶπας* mutaverit, nondum me satis perspexisse fateor. *Τί μ' εἶπας*, ait, non quid de me, sed quid in me dixisti significat; id quod sine argumentis non crediderim. Neque enim *τί μ' εἶπας*, nisi fallor, aliud quidquam esse potest, quam „quid de me dixisti.“ At vero neque hoc neque illud h. l. necessarium est. Sufficit enim simplex quaestio Philoctetae, Neoptolemi minis perterriti: *οἳ μοι, τί εἶπας*; quod Wunderus, Dindorfius, Matthaeius alii recentiores recte servaverunt. Cf. Matthaeium ad v. 723 ubi *τί ἔστιν* omnium librorum consensu firmatum, Erfurdius, Porsoni obsequutus, (quem v. ad Eur. Phoen. 892) in *τί δ' ἔστιν* mutavit; ceteri omnes vulgatam intactam reliquerunt. V. Herm. ad h. l. et elem. d. m. p. 50. — Philoct. 100 *τί οὖν μ' ἄνωγας*; quod cum omnibus libris etiam Scholia praebent, Wakefieldium

sequeuti Erfurdtius et Monkus ad Eur. Hipp. 975, ubi cf. Valckenaer (971), perperam in $\tau\acute{\iota}$ μ' $\omicron\upsilon\nu$ $\acute{\alpha}\nu\omega\gamma\alpha\varsigma$; corrigendum putaverunt; aequae religiose in Porsonis verba iurantes, ac Blomfieldius, qui apud Aesch. Sept. 193 $\tau\acute{\iota}$ δ' $\omicron\upsilon\nu$ scripsit pro $\tau\acute{\iota}$ $\omicron\upsilon\nu$, merito notatus a Wellauero, quem v. ad Eumen. 862. Adde Aesch. Suppl. 302, $\tau\acute{\iota}$ $\omicron\upsilon\nu$ $\acute{\epsilon}\tau\epsilon\upsilon\acute{\xi}\epsilon\nu$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda\omicron$ $\delta\upsilon\varsigma\pi\acute{o}\tau\mu\omega$ $\beta\omicron\iota$; Pers. 773 $\tau\acute{\iota}$ $\omicron\upsilon\nu$, $\acute{\alpha}\nu\alpha\acute{\xi}$ $\Delta\alpha\rho\epsilon\acute{\iota}\epsilon$; Certissima quaeque hiatus exempla congescit ipse Blomfieldius ad Aesch. Sept. l. l., sed in iisdem emendandis operam perdidit, Porsonisque magistri regulam, quam tutari conatur, maxime dubiam reddidit. Ideoque non assentior Porsoni, qui in Eur. Phoen. 892 $\acute{\alpha}'\gamma\omega$ $\tau\acute{\iota}$ $\omicron\upsilon$ $\delta\rho\omega\nu$, $\pi\omicron\iota\alpha$ (libri mendose $\delta\pi\omicron\iota\alpha$) δ' $\omicron\upsilon$ $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\omega\nu$ $\acute{\epsilon}\pi\eta$ $\epsilon\acute{\iota}\varsigma$ $\acute{\epsilon}\chi\theta\omicron\varsigma$ $\acute{\eta}\lambda\theta\omicron\nu$ $\pi\alpha\iota\delta\acute{\iota}$ $\tau\omicron\iota\delta\iota\nu$ $\omicron\iota\delta\acute{\iota}\pi\omicron\nu$; librorum lectionem mutavit ita: $\kappa\acute{\alpha}'\gamma\omega$ $\tau\acute{\iota}\nu'$ $\omicron\upsilon$ $\delta\rho\omega\nu$ — cetera omnia hiatus exempla vitiosa esse ratus. Neque enim intelligo, quomodo e Porsonis sententia $\tau\acute{\iota}\nu\alpha$ ad $\acute{\epsilon}\pi\eta$ commode referri possit; quid enim sibi vult $\tau\acute{\iota}\nu'$ $\omicron\upsilon$ $\delta\rho\omega\nu$ $\acute{\epsilon}\pi\eta$? Nisi fortasse confugere volumus cum Matthiae ad zeugma, quo ex $\acute{\epsilon}\pi\eta$ sequente repetendum sit $\acute{\epsilon}\rho\gamma\alpha$. Aequae durum atque alienum mihi videtur, quod Bothius, Porsonis explicationem defensurus, e Matthiae notula ad Eur. Orest. 1. attulit: „ $\acute{\epsilon}\pi\omicron\varsigma$ est res, quatenus oratione declaratur.“ Licet igitur $\tau\acute{\iota}\nu\alpha$ pro numero singulari $\tau\acute{\iota}$ probari possit exemplis, v. Eur. Helen. 456. Sophocl. Trach. 1193, tamen neque omnium librorum lectio $\tau\acute{\iota}$ $\omicron\upsilon$ $\delta\rho\omega\nu$, neque $\acute{\alpha}'\gamma\omega$, quod defendi posse fatetur ipse Porso, mutandum erat in $\kappa\acute{\alpha}'\gamma\omega$. Reisigius in Conjectt. proponit $\acute{\alpha}'\gamma\omega$ $\tau\acute{\iota}$ $\delta\rho\omega\nu$ $\omicron\upsilon$, quod propter

particulam minus usitate collocatam reiiciendum esse vidit Matthiaeus, qui tamen loci constructione parum intellecta de anacolutho loquitur, ubi non adest. Legendum existimat ἄ' γὼ — τί δ' οὐ δρῶν, — quoniam Euripides dicere voluerit: ἄ' ἐγὼ ἀτελῇ ποιεῖν θέλων παντὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ εἰς ἔχθος ἦλθον. Quam aposiopesin ita supplendam unde arripuerit prorsus me latet. Hoc tantum scio, eam unicuivis durissimam videri debere. Neque vero allata fuisset a Matthiae, si Scholion non spernendum meminisset: λείπει ἡ διὰ, δι' ἃ λέγων· ὁ δὲ νοῦς, πράττων καὶ λέγων πολλὰ ἐμισήσῃν ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Οἰδίποδος. Narrat videlicet Tiresias, Oedipum filios suos impios devovisse: „quapropter i. e. quibus diris commotus, cum eos monuissem, (ut pietatis officiis satisfacerent,) et nihil indictum, nihil infectum reliquissem, eorum inimicitiam mihi contraxi.“ Poeta vero, quum exprimere vellet, „nihil indictum, nihil infectum reliqui,“ id per interrogationem significat: „quidnam ego non feci?“ De qua loquendi forma Matthiaeus apte laudavit Ruhnkenium ad Rutil. L. p. 54 et Blomfieldium in glossario ad Aesch. Pers. 1013. Ita vero omnis anacoluthi species prorsus evanescit, neque iam necessarium est, ut cum Bothio post ἄ' γὼ commate interpungamus. — Neque praepositionem περὶ tragici in diverbiis ante vocalem litteram admittunt. Quin etiam id pro vitio habuisse videntur in melicis, ubi adiectiva tantummodo et adverbia, sed raro admodum, cum περὶ composita inveniuntur. V. Porsonem ad Eur. Med. 284. — Praepositio πρό neque unquam eliditur, neque te-

mere a tragicis (nullum enim ad manus est exemplum) poetis ante vocalem litteram adhibita fuisse videtur; in verbis compositis *προέτρεψε*, *προέβη*, *προεξένεις*, *προόπτος* etiam apud prosaicos in *προὔτρεψε*, *προὔβη*, *προὔξένεις*, *προὔπτος*, coronide superimposita, per synaloephen, sive e veterum grammaticorum loquendi usu, per crasin cum sequenti vocali contrahitur. Sed verae crases, e nostra etiam consuetudine, vocari possunt *προὔλίγου*, *πρὸ ὀλίγου*, *προὔργου*, *πρὸ ἔργου*; v. Buttm. Gr. gr. §. 29, not. 21, et Etymol. Magn. pag. 763, 9. Librarii tamen saepe synaloephen negligebant; v. Popponem in Prolegg. ad Thucyd. I. p. 216. — In duobus fragmentis, ab Athenaeo servatis libr. IX. p. 469, b. *τούτῳ προέπιεν ὁ βασιλεὺς κώμην τινά* et XIII. §. 580. c. *ἐπεὶ προέβη τοῖς ἔτεσιν ἡ Γνάθαινα, καὶ*, formae contractae metrum violarent, cui succurrit Piersonus ad Moerid. p. 302 legnendo: *τούτῳ δὲ προὔπιεν* et *ἐπεὶ δὲ προὔβη*. — Ceterum haec contractio plerumque in augmentis verborum reperitur; neque enim *προὔδρος*, *προὔκφέρω*, *προὔρχομαι* leguntur pro *πρόεδρος*, *προεκφέρω*, *προέρχομαι*. Inveni tamen *προὔμόσας*, i. e. *προομόσας* in Aesch. Agam. 1169. Cf. Koen. ad Gregor. Cor. p. 116. ed. Schaef. Maittair. de dial. p. 21. ed. Sturz; Stephanus in Thesaur. s. v. *προὔβη*; Buttm. Gr. gr. l. l. cum Add. p. 393. — Qua data occasione non praetermittendus est locus Sophocleus in Antig. 208, ubi Hermannus pro vulgata *προέξουσ'* e codice Augustano dedit *προσέξουσ'*. Quam emendationem si lectoribus probare voluisset, certe locutionis admodum dubiae *προσέχειν*

τι ἔκ τινος, i. e. habere, sive consequi aliquid ab aliquo, exempla nonnulla proferre debebat. Neque video, cur improbanda sit loci sententia, quam vulgata praebet. Creon „a me quidem, ait, nunquam mali prae bonis honorem adipiscentur,“ id quod etiam cum sequentibus optime quadrare videtur. Cf. Meinek. ad Menandr. p. 45, et Schneider. ad h. l. Cf. Eur. Med. 1048, ubi legitur προέσθαι. Si enim spiritus asper insidet alteri syllabae, ut in verbis ἔξουσι et ἔσθαι, hiatus eo facilius excusatus fuisse, neque unquam contractio vocalium litterarum locum habuisse videtur.

De elisione.

Praecipuum hiatus remedium apud Atticos quidem est vulgaris illa pronuntiandi ratio, qua duae syllabae in unam coalescunt. Veteres grammatici eam communi nomine συναλοιφήν nuncupant, cuius duo genera discernuntur, elisio et crasis (ἐκ-θλίψις, κράσις). Nam alii legi subiecta sunt vocabula, quae per elisionem aut cum praegressis, aut, quod rarius fit, et a Buttmanno non sine idoneis argumentis, ut infra videbimus, prorsus negatum est in gr. gr. §. 30. not. b, cum sequentibus vinciuntur, quarum alteram rationem postelisionem, ἐπίθλιψιν, alteram prodelisionem, πρόθλιψιν, parum accommodate, vocat Schneiderus, alii, quidquid e duabus vel tribus syllabis vere coalescit in unam; quod commode monuit Wolfius in Anall.

litt. I, P. II, p. 440. Sed ne crasium fines nimis arcta definitione circumscribamus, primum in varia elisionum genera inquirere praestabit. — Elisionem, ἐκ-
 ῥαψιν, quam Schneiderus appellat postelisionem, definitam invenies in Excerptt. e Cod. Paris. apud Gregor. Cor. p. 678 ed. Schaef.; Choerob. apud Goettling. ad Theod. p. 222; Matth. gr. gr. I, pag. 105; Buttm. I, p. 113 not. — Draco Straton. p. 157. sq.

Elisio est, si brevis vocalis littera aut ante aliam vocalem aut ante diphthongum eiicitur, eiectaeque locum obtinet apostrophus, ita ut duo vocabula pronunciando in unam coniungantur. Omnium frequentissima est elisio brevium vocalium α, ε, ο, et ubique obvia. Α nunquam eliditur in ἄνα i. e. ἀνά-
 στησι, vulgo occurrit exclamatio ἄλλ' ἄνα; neque solum apud Homerum, verum etiam passim apud tragicos poetas; v. Soph. Ai. 194 ubi cf. Herm.; adde Seidler. ad Eur. Troad. 98. Neque unquam ε in tertiis singularis numeri personis ante ἄν elidi censet Elmsleius ad Eur. Med. p. 150, not. cuius exempla e tragicis allata paullo accuratius perpendere haud alienum erit. 1) Aesch. Choeph. 841 Well. οὔτοι φρένα κλέψειαν ὠμματομένην. Quam lectionem vulgatam mutavit Stephanus in κλέψειεν, Heathius in κλέψει' ἄν, quem omnes recentiores sequuti sunt. Alii, syllaba ultima vocabuli φρένα ante κλ producta offensi, aliter emendaverunt; Monkius ad Eur. Hipp. 482 οὔτοι φρέν' ἄν κλέψει' ἄν, Erfurdtius ad Soph. Ai. 1109 οὔτοι τι φρένα κλέψει' ἄν. Elmsleius ipse οὔτοι φρέν' ἄν κλέψειεν, quod equidem praetulerim,

dummodo omnino opus esset emendatione. Nam persuaserunt mihi Lobeckius ad Soph. Ai. 1109, Seidlerus ad Eur. Electr. 1053 et in libro de vv. dochm. p. 21, Wellauerus ad Aesch. Prom. 612, Dindorfius ad Arist. Acharn. 545, Porsonem regulam suam ad Eur. Hecub. 64, de brevi littera vocali ante mutam cum liquida vocabuli subsequentis non producenda, nimis extendisse. Qua ex regula quamvis egregie Erfurdtius ad Ai. l. l. multa loca correxerit, tamen eiusdem generis aliquanto plura emendatu difficiliora supersunt. Videtur potius talis licentia in earum numerum referenda esse, quae ab epicis poetis, ut alia multa, ad tragicos transierint. Sed de his alio loco pluribus disserendum erit. Hoc tantum monere volui, propter metrum Elmsleii emendationem necessariam mihi non videri. At vero offendebar olim plurali numero κλέψειαν, quum in tribus antecedentibus versibus poeta singulari usus sit, quem praeter supra memoratos editores Blomfieldius etiam et Vossius in germanica Aeschyli versione praeferendum censuerunt. Sed quum v. 835 chorus πυνθάνου δὲ τῶν ξένων ἔσω παρελθών· dixerit, iam ad pluralem numerum oratio commode redire posse videtur. Accedit, quod aliquanto aptius videri debet, si Aegisthus fraudis suspicionem non in unum hospitem, verum etiam in eius comitem movet. Mirum enim foret, si nunc repente ita loqueretur, quasi unus tantum hospes nuntium illum attulisset. — Quod vero ad Hermannii regulam attinet, quam proposuit ad Soph. Ai. 904: „optativum aoristi, ubi praeteriti significatio insit, sine ἄν poni; cum ea particula autem, ubi futurum intelligatur,“ id quod in h. l.

caderet, gravissimum mihi, re iterum iterumque diligentius perpensa, scrupulum de eius veritate iniecerunt, quae contra Hermannum disputavit sagacissimi vir ingenii Reisigius, in Comment. de part. ἄν, Nubium editioni adiecta, p. 123—130; 132—136. Simplicem videlicet optativum usurpari docet, cum aliquid hypotheticum ita ponatur, ut ab ipso, qui loquatur, non certa ratione, sed quodam cogitandi arbitrio sit sumptum, i. e. ubi optativus eiusdem verbi per conditionem sit additus, ut κακῶς μαχέσαιο, εἰ μαχέσαιο: regulamque aptis certisque locis tam egregie confirmat, ut nunc iam, commentatione illa retractata, parum absit, quin omni ex parte eius sententiam amplectar. Itaque e Reisigii praeceptis locus Aeschyleus sic fere explicandus esset: οὗτοι φρένα κλέψειαν ὠμματομένην, εἰ κλέψειαν, i. e. „non fallent nuntii isti animum meum acerrimum, si forte malam fraudem facere velint,“ sive „si fraudatores sint.“ Fieri quidem possit, ut Reisigium ab hac explicandi ratione impediatur vocabulorum collocatio, propter quam solam penitus laborare dicit optativum, ἄν particula carentem, apud Eur. Iphig. Aul. 1209 οὐδεὶς πρὸς τὰδ' ἀντεῖποι βροτῶν (cf. Thiersch. gr. gr. §. 336, 3, not. 1.) Sin vero dicatur πρὸς τὰδ' οὐδεὶς ἀντεῖποι βροτῶν, explicari posse censet: nemo repugnet hisce, si quis omnino repugnet, (εἰ τις ἀντεῖποι). Sed quum p. 130 in locis Homericis et Theocriteis negationem praecedentem patiatur, neque hic, ubi sermo est de vi atque usu optativi et particulae ἄν, tragicum dicendi genus ab epicorum usu separet, iam adversario eius nihil aliud supererit, quam ut ipsam explicandi ra-

tionem illam impugnet; id quod Elmsleius et Hermannus fecerunt quidem ad Oed. Col. 43, neque tamen ita prospere, ut eam convellerent. Accedit, quod ipse Hermannus ad Soph. Phil. 883, ad Oed. Col. 1174 et 1420 aliquatenus ad Reisigii praecepta sese accommodavit, et in secunda Aiakis editione regulam olim propositam omisit. Cf. eund. ad Viger. p. 818, 944, sq. Reisig. p. 118, sq. Wellauer. ad Aesch. Choeph. 578. — Recte igitur ἄν h. l. omitti potuisse, vulgatamque servandam esse duxit Wellauerus. — Quae eadem de re difficillima exposuit Matthiaeus ad Eur. Hipp. 468, vagi nescio quid et incerti continere videntur, ideoque Elmsleii exempla ad Matthiaei praecepta exigere ac digerere sine haesitatione non possum. Quomodo enim, quod dicit, ἄν designare consequentiam conditionis, seu id, quod fieri dicatur, si aliud quid factum sit, ita ut optativus per se rem cogitatam tantummodo significet, quomodo hoc, inquam, in hunc locum cadit? Num dicamus, ad κλέψει' ἄν supplendum esse εἰ καὶ βούλοιτο, vel simile quid, an κλέψειεν rem cogitatam tantummodo significare? Alterum illud ei praeferendum videri, grammatica eius ostendit p. 113. „Memorabile est, ait, quod ε tertiae personae Opt. Aor. I. Act. εἰε rarissime apud Aeschylum, (nam Choeph. 841 legendum putaverim οὔτοι φρέν' ἄν κλέψειαν ὠμματωμένην,) Sophoclem et Aristophanem nusquam, apud Euripidem semel eliditur Orest. 700. Ceterum non est, quod moneam, me, licet hoc exemplum Elmsleio condonandum putem, tamen ideo dubiam tertiae personae elisionem nondum prorsus negare, quippe quam ne Elmsleius

quidem e poetis atticis omnino tollere conetur. Neque enim Arist. Plut. 1013 *ἔπειτ' ἴσως ἦτησ' ἄν εἰς ὑποδήματα*, quod plurimi iique melioris notae codices exhibent, emendare ausus est, neque:

II) Eur. Ion. 368. Herm. *χρόνος δὲ τίς τῷ παιδὶ διεπεπραγμένῳ; Σοὶ ταῦτόν ἦβης, εἴπερ ἦν, εἶχ' ἄν μέτρον*. — Elmsleius „si certum esset, ait, Atticos eam elisionem vitasse, facile reponi posset *σοὶ ταῦτ' ἄν ἦβης, εἴπερ ἦν, εἶχεν μέτρα*.“ Immo vero multo facilius corrigere potuisset *εἶχεν μέτρον*, quo unicum tale exemplum e tragicorum fabulis removeretur. Hermannus, non dubitans, quin corrupta sit vulgata, putat legendum esse *ἔχων μέτρον*, ut *ἔχων* ad *χρόνος* referatur, quod Seidlerus, (v. praefat. p. IX.) displicere sibi ait propter additum *εἴπερ ἦν*, vel *σοὶ ταῦτόν ἦβης, εἴπερ, εἶχεν ἄν μέτρον*, ubi ellipsis *εἴπερ* scil. *εἶχε ταῦτόν ἦβης μέτρον*, nimis insolita nemini fortasse probabitur. —

III) Soph. Electr. 902. *ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὕθ' ὁ νοῦς φιλεῖ τοιαῦτα πράσσειν, οὔτε δρῶς' ἐλάνθανεν*. — *Ἐλάνθανεν* codices habent, plurimaeque, quas inspexi, recentiores editiones. Heathium auctorem sequuti Brunckius, Porso et Matthiaeus *ἐλάνθαν'* ἄν edendum curaverunt. Sed v. Herm. ad Arist. Nub. 1344 et Eur. Hec. 1087. Elmsleius, qui olim coniecerat *οὔτε δρῶς' ἄν ἔλαθεν ἄν*, repugnante Hermanno ad h. l. postea sententiam mutavit ad Eur. Bacch. 1311, *ἐλάνθανεν* ideo defendendum ratus, quod valeat *λήσειν ἔμελλεν*. V. eund. ad v. 612; et cf. Aesch. Agam. 480. Quod quomodo restringendum sit, optime docuit

Herm. l. l. Proprie enim particulae omissio formula rhetorica est, quae fieri vel factum esse sumit, quod certa sub conditione factum iri dicendum fuerat. Apte comparari potest Horat. Od. II, 17, 27: „me truncus sustulerat, nisi Faunus ictum dextra levasset.“ Similem enim syntaxin optimum quemque latinum scriptorem imitatum fuisse, exemplis ostendit Reisigius, p. 138 et 139, discrimine tamen inter indicativum simpliciter positum, et particulam *ἄν* graece additam, sive coniunctivum latinum, interposito. „Simplex enim modus ille, ait, eventum significat veritati proximum, et iam certissimum, nisi ex conditione esset aptus, alterum paullo est incertius et magis dubie dictum.“ Cf. Popponis Prolegg. in Thucyd. 1, p. 136. Nos quoque h. l. dicere possumus „der Mutter Gesinnung ist nicht geneigt, so etwas zu thun, noch hat sie es unbemerkt thun können.“ V. Schneider ad h. l. et Matth. gr. gr. p. 968, ed. II., ubi nunc recte defendit *ἐλάνθανεν*. Antea enim in ed. Weigel. receperat *ἐλάνθαν' ἄν*. — Brunckium, qui ad Arist. Lys. 149 observaverat „quando in protasi verbum in imperfecto ponatur, vel aoristi indicativo cum particula *εἰ* in apodosi, alterum etiam verbum in indicativo poni cum particula *ἄν*; contra si in protasi optativus cum *εἰ* sit, debere etiam *ἄν* optativo in apodosi iungi,“ regulam suam praepostere expressisse, ostendit Hermannus ad Viger. p. 812 sq., qui tamen in contrariam partem nimis evagatur. Contendit enim in praefat. ad Soph. El. p. XV. ed. I., „*ἄν* particulae omissionem quum omnium graecorum, tum atticorum usu tritissimam esse,“ non iniuria repugnante Matthiae

ad Eur. Alcest. 923. Nec quod idem Hermannus dicit ad Eur. Hecub. l. l. „ἐλάνθαν’ ἄν valde a Sophoclis elegantia abhorrere, aures arguunt,“ me quidem impediret, quo minus ἄν insererem, quum praesertim tales versus permultos congesserit Schaeferus in Melett. Critt. p. 55, et 130 sq. Sed quum codicum auctoritas ubique fere obstet, et unicum illud exemplum, Eur. Ion. l. l. ab Elmsleianae regulae defensoribus facillime, ut supra vidimus, removeri possit, hanc ipsam nunc quidem amplecti malo, quam ἄν temere ubique inserendo loca reluctantia Brunckii praeceptis maxime dubiis accommodare. Neque abesse ἄν satis recte dicitur in talibus exemplis, neque in loquutionibus illis notissimis χρῆν, ἔδει, εἰκὸς ἦν, προαιρετέον ἦν, „debebat, oportebat, praefereendum erat,“ similibus, licet in germanica, persaepe etiam in latina lingua enunciationum connexus, adhibito coniunctivo modo, hypothetice exprimendus sit, atque nos Germani vernaculo loquendi usui assuefacti, in graeca lingua eandem enunciationum iuncturam necessariam putare soleamus. V. Popp. de usu part. ἄν p. 11 in Miscell. crit. Seebod. et Observatt. in Thucyd. p. 14, 142. Schaefer. Apparat. in Demosth. 2, p. 324. Bremii Excurs. IV. ad Lys. et Aeschin. Oratt. Selectt. 438. Thiersch. gr. gr. §. 333, 1, c. Matth. gr. gr. p. 715. Dissen. Disquiss. Philoll. Spec. 1, p. 9.

IV) Eur. Hecub. 1095. εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν πύργους πεσόντας ἦσμεν Ἑλλήνων δορὶ, φόβον παρέσχευ οὐ μέσως ὅδε κτύπος. Ubi Elmsleius ἄν particulam inserendam esse ratus coniicit

ὅδ' ἄν κτύπος. Quod ad vulgatam tuendam Hermannus ad h. l. et ad Arist. Nub. 1344 dicit: „ut Graeci indicativum sine particula ἄν adhibent, ita ab Latinis etiam et Germanis indicativum pro coniunctivo poni constat,“ id quidem, licet per se verissimum, ad hunc locum minus pertinere videtur, ut quem natura sua multum a ceteris, huc usque prolatis, differre appareat. Quod discrimen minime latuisse Matthiaeum exinde colligo, quod, quum supra memorato loco ἄν recte omiserit, hic non minus recte παρέσχ' ἄν edidit. Elmsleii emendationibus, quibus vocalis ε elisionem removeere studet, se non assentiri quidem dicit Herm. ad Soph. El. l. l., licet in plerisque illorum locorum — non in omnibus — revera delendum esse ἄν Elmsleio concedat, unde non iniuria mihi videor colligere posse, Hermannum ipsum uno et altero exemplo ἄν particulam aegre desideravisse, et fortasse hoc etiam loco, in quem nunc nobis inquirendum est. Nam et latine et germanice h. l. modus subiunctivus adhibendus est: „haec turba ingentem nobis iniecisset pavorem, nisi certiores facti essemus de urbe diruta;“ nos: „wenn wir nicht gewußt hätten, daß — —, so hätte uns dieser Lärm kein geringes Schrecken verursacht,“ quoniam modus indicativus linguae utriusque naturae prorsus repugnaret. Simillimus locus est apud Eur. Hipp. 653 Monk. εἰ μὴ γὰρ ὅρκους θεῶν ἀφρακτος εὐρέθην, οὐκ ἄν ποτ' ἔσχον, μὴ οὐ τὰδ' ἐξεῖπεν πατρί. Unde mihi quidem persuasi, ἄν deesse non posse, ubi aliquid factum vel non factum fuisse dicatur, si aliud quid factum non fuisset, ita ut protasis habere debeat εἰ μὴ cum Imperfecto vel

Indicativo Aoristi, apodosis vero ἄν cum Imperfecto vel Indicativo Aoristi. Sed licet praestantissimi critici ἄν addendum esse censeant h. l., insertum illud etiam in tribus codicibus, sed metro corrupto, Hermannus tamen hic quoque Porsonem sequi designatnr. Neque valde timendum est, ne quis Elmsleianae regulae gratia παρέσχ' ἄν reiiciat, quippe quam ne ipse quidem Elmsleius certissimam praedicaverit. —

V) Eur. Troad. 412. Seidler. καὶ τοῦτ' Ἀχαιῶν ἱξίς ἐξεργάζεται· εἰ δ' ἦσαν οἴκοι, χρηστὸς ὦν ἐλάνθανεν. Πάρις δ' ἔγρημε τὴν Διός· γήμας δὲ μὴ, σιγώμενον τὸ κῆδος εἶχεν ἐν δόμοις. Ubi longe aliter res habet, librorumque omnium lectionem bis recte servavit Seidlerus. Matthiaeus et Bothius e Cod. Hafn. receperunt ἔλαθεν ἄν γέγως (quod glossam sapere videtur doctioris librarii, ἄν quoquo modo addendum esse rati), et εἶχ' ἄν ἐν δόμοις, Schaeferum sequuti, qui tamen in novissima tragicorum editione emendationes, in Melett. Critt. p. 56 propositas, recipere non ausus est. Cf. eundem ad Demosth. Mid. p. 570. Totius loci syntaxin vernacula commode imitari possumus: „Wenn aber die Achäer zu Hause blieben, so blieb auch Hektors Muth verborgen; Paris ehlichte Zeus Tochter; that er das nicht, so hatte er ruhmlos die Verschwägerung daheim.“

VI) Eur. Bacch. 1305 Herm. τὸν γέροντα δὲ οὐδεὶς ὑβρίζειν ἤθελ', εἰσορῶν τὸ σὸν κάρα· δίκη γὰρ ἀξίαν ἐλάμβανεν. E praecedente οὐδεὶς ad ἐλάμβανεν supplendum est ὅστις ὑβρίζειν ἐθέλοι, quem loquendi usum praeter alios

Heindorfius illustravit ad Plat. Gorg. §. 29, et ad Horat. Sat. I, I, 3. Quae facillima ratio si in mentem venisset Elmsleio, hunc locum plane alienum profecto omisset. Neque enim hic de *ἄν* particula sermo esse potest. — Ultimos quatuor locos, Aesch. Agam. 1383, Choeph. 338, Eur. Alc. 893, Androm. 1284, ubi nonnulli editores *ἄν* inserere conati sunt, quod non opus esse recte indicat Elmsleius (exceperim Eur. Alc. 893, ubi v. Herm. in edit. Monkii novissima) multis pertractare longum est.

I dativi singularis apud Tragicos quidem rarissime eliditur. Quin etiam fuerunt, qui hanc elisionem plane improbarent, ut Elmsleius ad Eur. Heracl. 693, qui multis locis varie mutatis nunquam eam permissam fuisse ostendere conatur. Cf. Lobeck. ad Soph. Ai. p. 340 sq. Quorum locorum eos tantummodo accuratius examinabimus, qui ex nostra quidem sententia non ita facile removeri possunt; reliquos vero paucis commemoravisse satius erit. I) Eur. Alcest. 1120; *τόλμα προτείνειν χεῖρα καὶ διγεῖν ξένης; καὶ μὴν προτείνω, Γόργον' ὥς κατατόμῳ*. — Quae nisi omnium librorum esset lectio, non repudiarem Elmsleii emendationem *Γοργόν' ὥς καράτομον*, subaudito *οὕσαν*, ut sit accusativus absolutus. Haec fortasse etiam Lobeckii sententia est ad Ai. p. 344; putat enim librariorum lentitudinem hunc locum a recta ratione detorsisse. Altera enim explicandi ratio, quam in Addendis proponit Elmsleius, aliquanto durior est: „Respondere debuit Admetus — *ὥς Γοργόνος κατατόμου* (*διζόμενος*). Qua significatione non male se habet *Γοργόν' ὥς καράτομον*. Non raro enim

fit transitus a genitivo aut dativo ad accusativum. Soph. Antig. 857, Ai. 870, Aesch. Agam. 1104 Choeph. 404.“ Cf. Schaefer. ad Lamb. B. p. 599, Valcken. ad Eur. Hipp. 199, Brunck. ad Soph. El. 480, ad Aesch. Prom. 217, Wellauer. ad Aesch. Choeph. l. l. Musgr. ad Eur. Troad. 119, ad El. 1251, Herm. ad Viger. p. 876, 879; Matth. gr. gr. §. 432, 4. et 555, 3. Omnia tamen illa exempla ideo minus apta videntur, quoniam accusativi in iis ἐπεξηγήσιν quandam genitivorum continent, et paullo liberius, ut in lyricis tragoediarum partibus, absolute adduntur. Sed ei loco, quem iam consideramus, casuum illa mutatio — est enim dialogus — nescio quid alieni ac nimis insoliti inferret, quum praesertim audienti cuivis aut legenti statim perspicuum sit, dativos Γοργόν' ὥς παρατόμῳ pendere a verbo προτείνειν, ita ut sententia sic fere procedat: „porrigo quidem ei manum, sed tamquam Medusae capiti abscisso,“ i. e. averso vultu. Itaque etiam Monkius Elmsleii regulae non immerito diffusus, et dativi h. l. elidendum censuit; sed restituit in secunda editione Wüstemannus, qui in talibus synizesin et vocalis non solum apud Homerum, verum etiam apud Atticos statuit, Hermannum sequutus, quem v. in Elem. d. m. p. 55. Nam apud Homerum, ut Il. E. 505 ἀστέρι ὀπωρινῷ ἐναλίγκιος, κ. 277, similibus, et dativi non elisum fuisse memoriae prodiderunt grammatici; v. Eustath. ad Il. p. 514, 17.; Gaisford. ad Hephaest. p. 221; Thiersch. gr. gr. §. 164, 6. Quae tamen ratio ideo minus placet, quod talis synizeseos apud Atticos poetas nulla omnino exempla reperiuntur. V. Matth. ad.

h. l. (v. 1128.) Accedit, quod elisum fuisse aliquando et dativi existimare satius esse fatetur ipse Hermannus in Monkii editione. Ceterum hoc elisionis exemplum non facile convelli posse censuerunt etiam Porso in praef. ad Eur. Hecub. p. 22. Reisig. in Commentt. ad Oed. Col. 1431 et Bothius in notula ad h. l. (v. 1070). — II) Aesch. Suppl. 6, — *φεύγομεν Οὐτὶν' ἐφ' αἵματι δημηλασίᾳ Ψήφῳ πόλεως γνωσθεῖσαι*. Speciosa profecto videri debet Tyrwhittii emendatio *δημηλασίαν*, quam duo Spanhemii codices confirmant, probantque Wellauerus et Lobeckius ad Ai. p. 340, qui accusativum idoneis exemplis defendit. Quod vero dicit, hunc locum a quoquam pro puro et sincero haberi potuisse, vix credibile esse, eius sententiae rationem nondum satis perspeximus. Hoc tantum videmus, multos illos dativos non nimis eleganter cumulosos esse. Quum vero neque hoc, neque dativi elisio sufficere videatur ad accusativum praeferendum, in vulgata acquiescere praestabit. — III) Soph. Oed. Col. 1435 — *σφῶν δ' εὐοδοίῃ Ζεὺς, τὰδ' εἰ τελεῖται μοι θανόντ', ἐπεὶ οὐ μοι ζῶντί γ' αὖθις ἔξετον*. — Elmsl. et Herm. *θανόντ'* pro accusativo sumi posse censent; id quod nunquam mihi probabunt, quoniam *θανόντ'* artissime cohaeret cum pronomine suo antecedente, neque adhuc usque satis certum exemplum me legere memini, ubi transitus ille sive casuum enallage in uno eodemque enunciationis membro invenitur. Accedit, quod participia *θανόντι* et *ζῶντι* cum vi quadam atque emphasi sibi vicissim opponuntur. Ad *ἔξετον* vero supplendum est *τάδε τελεῖν*, ut sensus loci exeat fere hic:

„vos sospitet Iuppiter, si mortuo mihi ista amoris documenta persolveritis; vivo enim non poteritis.“ Ita neque mutatione, quam unum codicem sequutus Elmsleius proponit ἐπεὶ οὐ με ζῶντά γ' αὖθις ἔξετον, quod cum Bothio parum commode explicat „complectemini,“ neque codicis Veneti lectione opus est, quam primus Passovius memoravit in Melett. p. 47, (cf. Reisig. ad h.l.) τὰδ' εἰ τελεῖτέ με θανόντ'. Defendit enim syntaxin nimis insolitam ex analogia verborum δρᾶν, ἐργάζεσθαι, ἔρδειν, ποιεῖν, quae et ipsa cum duplice accusativo iungantur. Tum vero poetae scribendum quoque fuisset μὲ ζῶντα, ut Reisigius recte monuit. Qui quod deinceps addit, „fieri potuisse, ut tam Sophocles quam Euripides l. l. hanc dativi elisionem, Atticorum auribus inusitatam, ad percellendos auditorum animos expetiverint,“ id quidem, quum Wellauero ad Aesch. Pers. 836 et Wüstemanno (in Indice ad Eur. Alc. sub. litt. ι) obscurum videatur, nos quoque nondum satis intellexisse mirum non est. — Transpositione usus Lobeckius ad Ai. p. 341 hunc locum sic scripsit: τὰδ' εἰ θανόντι μοι τέλεῖτ', ἐπεὶ —, quae prae omnibus, ut facillima, mihi arrideret, dummodo quis emendandi necessitatem ostendisset. Neque enim permagni momenti habenda videntur, quae opponit Schaeferus: „verendum est, ne dirimantur, quae poeta artissime iuncta voluit, θανόντι et ἐπεὶ.“ Sed cum Schaefero, Hellero, Doederlino et Dindorfio vulgata servari debet. Sine causa cum Elmsleio Hermannus et Wunderus post pronomen μοί distinxerunt commate, quod iam delevit Dindorfius. — IV) Soph. Trach. 672 — ᾧ γὰρ τὸν ἐν-

δυτῆρα πέπλον ἀρτίως ἔχριον ἀργῆτ' οἷος εὐ-
είρου πόκῳ, τοῦτ' ἠφάνισται. „Lego ἀργῆτ'
οἷος εὐέρου πόκον.“ Elmsl. Neque hoc anacolu-
thon, quo accusativus absolutus pro nominativo po-
nitur, nimis insolitum est. *Εὐέρου* iam Brunckius
praetulit cum Valckenario ad Eur. Phoen. 361, et
sequuti sunt Lobeckius ad Phryn. p. 146, Schaefer-
us et Erfurdtius, qui πόκῳ in πόκον mutavit,
supplens λέγω, quae ellipsis non sine causa offen-
dit Schaeferum. Probabilior sane, dummodo ne re-
pugnarent libri, Lobeckii ratio esset in Soph. Ai.
p. 342, qua ἀργῆτα πόκον ut appositionem trahit
ad πέπλον, licet ipse fateatur: „ad iudicandam ve-
neni vim non tam qualis vestis, norant enim, quam
quale penicillum Deianirae fuisset, scire intererat,“
et constructio (cum dativo) nihil habeat offensionis.
(Ita fere Martinus etiam in Syllog. var. lectt. Lo-
beckii sententiam intellexit. Si enim Lobeckius sic
iungi voluisset verba: ἀργῆτ' οἷος εὐέρου πόκον,
ὥ τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀρτίως ἔχριον, τοῦτο
ἠφάνισται, in constructione quidem nemo unquam
offenderet. At vero tum obscura essent sequentia
„etsi — — scire intererat;“ neque ullo modo omit-
tere potuisset Lobeckius comma post verbum ἔχριον,
additum illud ab omnibus editoribus.) Sed quum
ἀργῆτ' οἷος εὐέρου πόκῳ, qui dativus a verbo
ἔχριον pendeat, multo aptius intelligatur de lanae
candidae fasciculo, quo penicillo usa Deianira vestem
inunxerat, nunc quidem cum Matthiae in ed. Wei-
gel. comma illud, post ἔχριον olim positum, delere,
et vocabula sic potius iungere maluerim: ὥ γὰρ
ἀργῆτι οἷος εὐέρου πόκῳ ἔχριον ἀρτίως τὸν

πέπλον, τοῦτ' ἠφάνισται. Similiter Romani: „qua enim lana candida tunicam nuper inunxeram, ea nunc evanuit.“ Ceterum inter recentiores editores Wunderus, Dindorfius et Schneiderus recte receperunt vulgatam. Cf. Herm. in Eur. Alcest. et Monk. in ed. nov. v. 1123. — V) Eur. Iphig. Aul. 797. Matth. οὕτω δεινὸς ἐμπέπτωκ' ἔρως τῆςδε στρατείας Ἑλλάδι γ', οὐκ ἄνευ θεῶν. Quam vulgatam nunc quidem Porsonis, quem v. ad Eur. Orest. 584, praetulerim emendationi in praefat. ad Eur. Hecub. p. 22. propositae, Ἑλλάδ', οὐκ ἄνευ θεῶν. Neque enim prorsus reiiciendus est anapaestus in quarta Senarii sede, ubi nomen proprium inest. Itaque hoc exemplum Elmsleio aequè libenter condonabo, atque Aesch. Pers. 877. τί πάθω τλήμων; λέλυται γὰρ ἐμῶν γυνίων ῥώμη, τήνδ' ἡλικίαν ἐσιδόντ' ἄστρων. Soph. Ai. 108 — πρὶν ἂν δεθεῖς πρὸς κίον' ἐρκειίου στέγης: ibid. 1006 ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατὸν, εἰς ποίους βροτοῦς, τοῖς σοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ; Eur. Hecub. 912. κατὰ δ' αἰθάλου κηλῖδ' οἰκτροτάτα κέχρωσαι. ubi nunc κηλῖδ' οἰκτροτάταν, quod e Codd. Pariss. aliisque nonnullis primus ediderat Musgravius, omnes recentiores non iniuria receperunt; denique Eur. Ion. 433, ubi aut cum Musgr. Elmsl. et Matth. legendum: ἀτὰρ θυγατρὸς τῆς Ἑρεχθέως τί μοι μέλει, προσήκοντ' οὐδέν, i. e. προσήκοντα, nulla necessitudine coniunctum, aut cum Reiskio, quem nuperrime sequutus est Hermannus, — τί μοι μέλει; προσήκει γ' οὐδέν. Plura exempla non reperit Elmsleius. At vero omittere non debuisset certissi-

mae fidei locum, Aesch. Pers. 855 ὑπαντιάζειν παῖδ' ἐμῷ πειράσσομαι, ubi libri MSS. ad unum omnes dativum exhibent elisum; cf. v. 802. Legendum proposuit Lobeckius l. l. παῖδ' ἐμὸν, quam syntaxin exemplis defendit. Blomfieldius accusativum recipere, atque altero loco ὑπαντίαζε παῖδα edere non dubitavit. Vulgatam optime retinuerunt Brunckius, Monkus ad Eur. Alcest. l. l. et nuper Wellauerus. Synizesis vero, qua Hermannus h. l. etiam παιδί ἐμῷ scribendum censet, vel ideo non probanda, quod duae breves vocales litterae in unam brevem coalescere non solent; v. Matth. gr. gr. p. 128, not. 1. Hunc versum igitur ad nostram de elidendo ε sententiam tuendam maximi momenti esse apparet. Loca difficillima et varie explicata Aesch. Suppl. 1000 et Agam. 1243, in quibus antea elidebatur dativus, iam apud Wellauerum longe aliter leguntur; v. Lobeck. p. 341. Aequae incerta sunt fragmenta, alterum ex Eur. Aeol., ἃ μὴ γάρ ἐστι τῷ πένηθ', ὁ πλούσιος δίδωσιν, ubi articulo omisso Franckius, V. Cl., legendum censuit τῷ πένητι, πλούσιος δίδωσιν. Sed fateor, aegre me desiderare articulum, quoniam praecedit τῷ πένητι; alterum Philemonis, quod mutilatum esse videtur, πρόσεστιν ἄρα καὶ τῷ πένητ' ἀπιστία. quod Franckius ita restituit: πρόσεστ' ἄρα Καὶ τῷ πένητι — ἀπιστία. V. Meinek. ad Menandr. p. 556. Cf. Lobeck. p. 344. Ceterum sufficere arbitror locos memoratos, quorum nonnulli omnibus emendationibus repugnant, si non ad tollendam, certe ad deminuemdam Elmsleianae regulae fidem. Recte etiam Schneiderus in libello, quem de tragicorum dialecto

scripsit, p. 37, elisionem dativi paucis defendit. Cf. eundem ad Soph. Trach. 676, et adde Passov. Melett. in Aesch. Pers. p. 47. Blomf. ad Prom. 362; Meinek. ad Menandr. p. 556; Dobree ad Ar. Plut. 689; Musgr. ad Soph. Ai. 947; Wakefield. Diatrib. p. 31; Spitzner. de versu her. p. 171; Boeckh. ad Pindar. Ol. 8, 48; Monk. ad Eur. Hippol. 220; Thiersch. gr. gr. §. 243, 25 ed. tert. Buttm. gr. gr. 1, p. 127. Apud Homerum passim, apud tragicos nusquam reperitur dativi pluralis numeri elisio. Nam perpauci qui obstare videbantur loci, eos optime emendando removit Lobeckius p. 344, ita ut in recentioribus editionibus nulla talis elisio legentem offendat.

De elisione syllabae αι.

Syllaba αι apud Homerum, (liceat deflectere paullulum de via), in verborum terminationibus *μαι, ται, νται, σθαι*, sine offensione eliditur; v. Thiersch. gr. gr. §. 164, 2, not. 1. Sed elisi Infinitivi Aoristi I Act. unum tantummodo exstat exemplum Il. φ, 322. οὐδέ τί μιν χρεώ ἔσται τυμβοχοῆς, ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί, ubi iam Crates Mallotes optime *τυμβοχόης* legendum censuit. V. Buttmann. gr. gr. §. 30. not. 5**; Matth. gr. gr. §. 45. Neque usquam invenitur αι nominativi pluralis apud tragicos elisum, v. Lobeck. ad Soph. Ai. 191, quum praesertim unicum Homeri exemplum a multis in dubitationem vocatum sit. Legitur Il. 272 — ὥς ὀξεῖ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρεΐδαο, quod repetitur e v. 268 ὀξεῖαι δ' ὀδύναι δῦνον. μ. Ἀ. — Audacius correxit Bentleius ὥς ὀξεῖ' ὀδύνη, adsen-

tiente Matthiae l. l. Buttmannus non dubitare se
 ait, quin *ὀξέαι*, forma bisyllaba restituenda sit. Cf.
 Add. ad gr. gr. p. 408. Sed propterea tantum, quod
 unum adhuc eiusmodi exemplum innotuit, elisionem
 syllabae brevis *αι* nondum prorsus repudiaverim.
 Vulgatam servandam duxit Wolfius. Unde tamen
 omnes diphthongos, quae passim corripiantur, ut
ἐπλεῦ ἄριστος, elisionem pati, minus recte collige-
 retur. — Thierschius „*οι* diphthongus, ait, apostro-
 pho expulsa est Il. δ, 341,“ additque: „potest
 tamen locum habere etiam synizesis, *σφῶϊν μέντοι*
ἐπέοικε, μετὰ πρώτοισιν ἔοντας ἑστᾶμεν.“
 Prius enim legebatur *μέντ' ἐπέοικε*. In quo tamen
 falsus esse videtur vir clarissimus. Per synizesin
 scilicet duae syllabae, pronunciando coagmentatae,
 unam longam efficiunt. At vero h. l. brevis syl-
 laba requiritur. Est cum Wolfio scribendum *σφῶϊν*
μέν τ' ἐπέοικε. — Neque enim minore cum vi
μέν τε ponitur, quam *μέντοι*. Cf. Il. ο. 203;
 Buttm. gr. gr. §. 29. not. 22.** Passov. Lex. s. v.
μέν. Sed recte *μοί* pronominis synizesin statuit
 Thierschius Il. i. 673 *εἴπ' ἄγε μοι, ὧ πόλυν*
Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν. ut duorum *ω*,
 Il. σ. 458 *ὑιεῖ ἐμῷ ὠκυμόρῳ δόμεν ἄσπινδα*
καὶ τρυφάλειαν, et similibus locis. V. Wolfii
 Anall. I, II, p. 448 et Etym. M. 337, 4. — Buttm.
 Add. ad gr. gr. tom. II, p. 392. Num *αι* primae
 tertiaeque personae et Infinitivi passivi et medii apud
 tragicos elidi potuerit, multum dubitarunt adhuc us-
 que viri docti. Quae quidem quaestio difficilior
 singulis locis examinatis diligenter iam retractanda
 est, antequam certioris aliquid in medium profera-

mus. I) Aesch. Sept. 455 Πέμποιμ' ἄν ἤδη
τόνδε, σὺν τύχῃ δέ τῳ· Καὶ δὴ πέπεμπτ' οὐ
κόμπον ἐν χεροῖν ἔχων. Quam lectionem, a plu-
ribus libris exhibitam, recte receperunt Brunckius
et recentiores. Erfurdtii emendationem, ad Soph.
Ai. v. 190 propositam, ad sensum ineptam atque
inutilem iudicat Wellauerus, et recte quidem. Con-
iecit enim Erf. καὶ δὴ πέπεμπται, κόμπον —,
quod probavit Blomfield. in Add. ed. II. Iure
Wellauerus sequutus est Lobeckium ad Ai. p. 248,
qui et ipse in vulgata acquiescit, neque tertiae per-
sonae elisione offenditur. Praeterea h. l. vis quae-
dam inest in tempore perfecto, quod opponitur
quodammodo praesenti antecedenti πέμποιμ' ἄν, id
quod Schützius vertendo apte expressit: „Quidni
mittam, et bona quidem cum fortuna mittam? Im-
mo vero iam missus est.“ — II) Soph. Trach. 214.
Ἀείρομ', οὐδ' ἀπώσομαι τὸν αὐλὸν, ὃ τύ-
ρανκε τᾶς ἐμᾶς φρενός. Vulgatam, quam Scholia
agnoscunt, recentiores omnes, quos contuli, servave-
runt, probavitque Lobeckius l. l. Solus Erfurdlius,
ἀείρομαι, quod ex h. l. citat Hesychius, praeferen-
dum censet, elisione videlicet, in lyrico carmine
multo facilius ignoscenda, praeter necessitatem offen-
sus. Cf. Schneider. Quaest. de trag. gr. dial. p. 33. —
III) Philoct. 1071 — λειφθήσομ' ἤδη, κ' οὐκ
ἐποικτερεῖτέ με; Erfurdlius, Wakefieldii vanam con-
iecturam amplexus, scribi iubet λειφθήσομαι δὴ,
rectè repugnante Hermanno, qui minus suaviter ad
aures accedere dicit λειφθήσομαι cum ictu in ulti-
ma ante caesuram. Vulgatam tuentur libri MSS.
omnesque editores. Frustra Matthiaeus in gr. gr.

§. 45. hanc elisionem suspectam reddere studet. —
 IV) Electr. 807. ἀλλ' οὐτι μὴν ἔγωγε τοῦ λοι-
 ποῦ χρόνου ξύνοικος ἔσσομ'. ἀλλὰ —. Plerique
 codices omnesque fere vett. edd. ξύνοικος ἔσσομ'.
 Cod. Venet. et Monac. ξύνοικος ἔσομαι. ἀλλὰ —.
 Quem hiatum excusat Herm. in Elem. d. m. p. 49.,
 quippe qui non modo in tribracho, sed etiam in
 caesura, et quidem in fine sententiae sit. Retinuit
 tamen in prima editione cum Brunckio et Schaefero
 ἔσσομ', et in secunda coniecturam suam ξύνοικος
 εἴσειμ' · ἀλλὰ - - recipere non dubitavit. Erfurdtii
 nimis audax emendatio est ξύνοικος ἔσομαι τῇδ' ἔ-
 γ' · ἀλλὰ πρὸς πύλην —. Wunderus ξύνοικος
 ἔσομαι γ' scripsisse arbitratur Sophoclem, hiatus
 vitandi caussa γ' adiecto, id quod ideo potissimum
 praetulerim, quod futuri forma ἔσσομαι non temere
 nisi apud epicis poetas inveniatur. Sed facillime
 sanatur locus transpositione ἔσομαι ξύνοικος, quam
 proponit Dawesius. — Nihili enim sunt exempla,
 quibus Schneiderus in editione sua ἔσσομαι studet
 defendere. Afferit enim Arist. Pac. 188, ubi olim
 legebatur οὗτοι, μὰ τὴν γῆν, ἔσσεθ' ὥς οὐκ
 ἀποθανεῖ. Sed iam Dawesius recte reposuerat
 ἔσθ' ὅπως, quem sequuti sunt Dindorfius alique
 recentiores. Eandem formam epicam intrudere vult
 Schneiderus in Soph. Oed. Col. 1118, ubi veterum
 librorum lectio corrupta καὶ σοί τε τοῦργον τοῦ-
 μὸν ἔσται βραχὺ senarium non explet. Hermannii
 coniecturam elegantissimam καὶ σοί τε τοῦργον
 τοῦτ' ἐμοί τ' ἔσται βραχὺ · merito receperunt
 Elmsl. Wunder. et Dindorf. — V) Oed. Tyr. 678
 ἄλις ἔμοιγ', ἄλις, γὰρ προπονουμένας, φαίνε-

ται, ἐνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν. Quam lectionem, quatuor codicibus exceptis, qui φαίνεται exhibent, in ceteris omnibus inventam, nunc quidem Hermannus, quem v. in Elem. d. m. p. 242., Elmsl. Wunder. et Dindorf. ad metrum servandum recte restituerunt. — VI) Eur. Bacch. 1380 ἄγετ' ὦ πομποί με, κασιγνήτας ἵνα συμφυγάδας λήψωμ' οἰκτράς, ut habet Aldina. Sed Elmsleius, quem v. ad h. l. et 344., et Hermannus e Codicis Palatini lectione corrupta ληψώμεσθ' nunc recte ediderunt ληψόμεσθ' οἰκτράς. Cum Brunckio et Erfurdio ad Ai. l. l. Matthiaeus scripsit λήψομαι οἰκτράς, quod propter hiatum certe excusari potest. V. Herm. Elem. p. 372. — VII) Eur. Herc. fur. 418 τὰ κλεινὰ δ' Ἑλλάς ἔλαβε βαρβάρου κόρας λάφυρα, καὶ σώζειτ' ἐν Μυκῆναις. — Σώζειτ' esse σώζετο putat Erfurdius l. l., praeferendum tamen esse καὶ σώζειτ'. Sed aptius videtur esse praesens tempus. Neque enim elisio, in lyricis praesertim partibus, offensionis quidquam habere debet. Matthiaeus in editione sua ad eandem fere inclinat sententiam, sed in gramm. gr. Erfurdium sequutus est. — VIII) Eur. Ion. 1087. Herm. ὃ τε καιρὸς ἄπεισι τόλμας, ἃ τε νῦν φέρετ' ἐλπὶς, —. Hoc etiam loco Erfurdius nihil impedire putat, quo minus φέρετ' pro imperfecto habeatur. Ceterum quod Matthiaeus νῦν et ἐφέρετο parum congruere contendit, id quidem non ita magni momenti esse persuasit mihi Bothii ad h. l. adiecta notula, qui tamen vulgatam ἄτε amplexus perperam vertit „quaeque modo spes afferebatur,“ φέρετο, ἐφέρετο. Rectius: quo nunc spes ducit, φέρεται, Creusam

scil. V. Hermann. — IX) Electr. 458. *κἄν ἔτ' ἔτι φόνιον ὑπὸ δέραν ὄψομ' αἶμα χυθὲν σιδάρω.* Hoc loco metri gratia omnino opus esse videtur Erfurdtii emendatione *ὄψομαι*, a Bothio, Matthiaeo et Seidlerero recepta. Connectitur *ἄν* cum Futuri Indicativo; v. Matth. gr. gr. §. 598, d.; ad Eur. Androm. 465 et Heracl. 764.; Heind. ad Plat. Phaeton. §. 13, et quos laudavit Schaeferus ad Gregor., p. 66. — X) Alcest. 89 *οὐ μὰν οὐδέ τις ἀμφιπόλων στατίζεται ἀμφὶ πύλας.* Male olim legebatur *στατίζετ'*, repugnante metro; v. Lob. ad Ai. p. 251. Quae antistrophica esse primus docuit Herm. in Observatt. critt. p. 64. Observandus est hiatus, qui fit correpta diphthongo in secundi anapaesti syllaba; v. Herm. Elem. d. m. p. 373. — XI) Iphig. Aul. 407. *συσσωφρονεῖν σοι βούλομ', ἀλλ' οὐ συννοσεῖν.* Quem versum in suspicionem incidere potuisse, vix quisquam crederet, nisi apud Plutarchum (de adul. et amic. discr. p. 64, c.) diversa lectio exstaret *συσσωφρονεῖν γὰρ, οὐχὶ συννοσεῖν ἔφυν*, quam ad vitandam elisionem receperunt Matthiaeus et Bothius, probaverunt Porso et Erfurdtius l. l. Nobis quidem in talibus levissima videtur Plutarchi fides, loca memoriter plerumque recitare et in usum suum varie mutare soliti. XII. Iphig. Taur. 166 — *Ξανθᾶν τε πόνημα μελισσᾶν, ἃ νεκροῖς θελκτήρια κεῖται · ἀλλ'.* — Sic vulgatam *κεῖτ'* recte cum Erfurdtio emendat Seidlerus, ut duo se excipiant paroemiaci. V. Herm. Elemm. p. 384, et in Censura, quae inserta est Ephemm. litt. Lips. 1813, Octbr. n. 267 — 270. — XIII. Iphig. Aul. 1141 *πάντ'*

οἶδα, καὶ πέπυσμ', ἃ σύ γε μέλλεις με δρᾶν. Quod licet unicum fortasse sit exemplum primae perfecti passivi personae, elisionem passae, v. Lob. p. 248, tamen nescio an non sint necessariae Erfurdtii ad Ai. l. l. et Elmsleii (in Quart. rev. 14, p. 459) coniecturae πεπύσμεθ', omissa particula γε. Vulgatam praetulerunt cum Marklandio Matthiaeus et Bothius. — XIV. Heracl. 689 ἄλλ' οὖν μαχοῦμ' ἀριθμὸν οὐκ ἐλάσσοσι. Quam codicum atque editionum lectionem in μαχοῦμαι γ' mutaverunt Erfurdlius et Elmsleius, tam propter diphthongum elisam, quam omissam particulam γε, quae plerumque post ἄλλ' οὖν addi soleat. Quas causas Matthiaeus et Bothio ad locum sine librorum auctoritate emendandum sufficere videri mirandum est. — XV. Ibid. 1004. Τοιαῦτα δρῶντι τὰμὰ γίγνεται ἀσφαλῆ. Emendavit Musgravius τὰμ' ἐγίγνεται ἀσφαλῆ. Id quod ab Erfurdtio comprobatum receperunt Matth. Elmsl. et Both. non inepte quidem, sed praeter necessitatem. — Reliqua exempla, quae leguntur apud Erfurdrium l. l., ex Euripidis fragmentis deprompta, ut nimis incerta et depravata, hic inserere nolumus. — Si quis cum Blomfieldio ad Eur. Iphig. Aul. 407 (post Markl. Iphig. ed. Lips. p. 239) diphthongum αι cum α sequente crasin efficere credit, ita ut βούλομαι, ἄλλ' — γίγνεται ἀσφαλῆ pronuncientur, quasi scripta sint, βουλομαῖλλ', γιγνεταῖσφαλῆ, nihil equidem impediam, quamquam crasium tam insolitam usus a veteribus grammaticis non confirmatur, et monstra talia legentis oculos offendunt. Neque enim, ubicunque secundi vocabuli syllaba prima per se longa est, crasi opus esse videtur,

sed habet elisio, quo defendatur. Nam rarissime inveniuntur loci, ubi vocabuli secundi syllaba prima post vocabuli prioris elisionem corripitur, sed plerumque metrum vel postulat vel admittit productam syllabam. Cf. Buttm. Gr. gr. §. 30, not. 5; Brunck. ad Arist. Av. 976; ad Thesmoph. 217, (cf. Supplem. ad tom. III. p. 188 ed. Argentorat. a. 1783.) Ubicunque vero elisio minus probanda est, recte Synizesis statuitur, ita ut pronunciatio, certis regulis destituta, soli aurium iudicio committatur. V. Buttm. Gr. gr. §. 29, not. 8. Matth. Gr. gr. §. 6. Inveniuntur tamen apud Aristophanem certe exempla nonnulla, ubi *αι* ante brevem vocalem elidatur; v. Vesp. 941 τοῦτον δέ γ' οἱ μ' ἐγὼ χεσεῖσθαι τήμερον. Nub. 780 — πρίν τήν ἐμὴν καλεῖσθ' ἀπαγξαίμην τρέχων. 988 — ὥστε μ' ἀπάγχεσθ', ὅταν —. ib. 1181. Thesm. 916. Neque satis idoneam causam video, ex qua Wolfius in Anall. I, P. II, p. 455 reprehenderit Bentleium, (ad Fragm. Menand. p. 86, ubi cf. Meinek.) scribentem καὶ τοι τί λογίζομ' ὁ κακοδαίμων προσδοκῶν χάριν παρὰ γυναικὸς νομιεῖσθαι; ubi Grotius emendaverat καὶ τί λελόγισμαι ὁ κακοδαίμων. Sed in versu iambico nimis offendit hiatus. Apud Stobaeum legitur καὶ τοι λογίζομ', unde τί inserto lectionem suam optime finxit magnus Bentleius. Cuius generis exempla cum non pauca legantur, nec quisquam adhuc ea omnia corrupta esse censuerit, qua ratione commotus Wolfius l. l. primae personae elisionem repudiaverit, minime apparet, quum praesertim aliquanto rariorem, maximeque dubiam infinitivi aor. 1. activi elisionem ibidem tueri conatus sit.

Nam praeter illud, quod „unicum fortasse“ restare putat primae personae elisionis exemplum, Vesp. 319, *τηροῦμ' ὑπὸ τῶνδε*, (ut Brunckius ediderat metro non satis intellecto; admodum probabili ratione Hermannus e Cod. Ravenn. locum restituit in Elem. d. m. p. 746: *τηροῦμαι δ' ὑπὸ τῶνδ'*, ἐπεὶ —, quem nuperrime sequutus est Dindorfius; cf. Pors. in Add. ad Eur. Hecub. p. 97 ed. Lips.), alia nonnulla, eaque partim certissima, tam e tragicorum fabulis, (v. supra exempla II, III, XIII, XIV), quam ex ipso Aristophane memoravi, quibus addi possunt Lys. 927. Vesp. 1426, ut alia taceam, quorum certe pars aliqua, quod sciam, a nemine adhuc sollicitata est. Accedit luculentum testimonium Gregorii Cor. p. 171 ed. Schaef., qui elisionis Atticae exemplum profert *ἔρχομ' ἔχων*. Cf. Koen.; Lobeck. ad Ai. p. 251; Reisig. Synt. Crit. p. 31.

Iam transeamus ad exempla elisi infinitivi passivi et medii, quae enumerat Erfurdt. ad Ai. 190: I) Aesch. Prom. 836. *προσηγορέυθης ἢ Διὸς κλεινὴ δάμαρ μέλλουσ' ἔσεσθ'*, εἰ τῶνδε προσβαίνει σέ τι. Quam vulg. retinuerunt Brunckius et Schützius. Alii codices praebent *ἔσεσθαι τῶνδε* vel *ἔσεσθαι τῶνδε*, quod Blomf. praetulit. Aptior sensus redditur, si ex uno Codice cum Wellauero interrogandi signum adiicitur, — *ἔσεσθαι τῶνδε προσβαίνει σέ τι*; Itaque hoc exemplum, etiam a Lobeckio laudatum p. 248, huc non pertinere videtur. — Aeque alienum est II) Choeph. 958, quem locum misere corruptum nunc quidem cum Hermannus restituit Wellanerus: *ἀναγε μὰν, δόμοι, πολὺν ἄγαν χρόνον χαμαιπετεῖς ἔκεισθ' ἄει*.

Hoc enim in librorum lectione ineptissima inesse apparet. — III) Eur. Troad. 943 Seidl. *νικᾷ Κύπρις θεάς · καὶ, τοσόνδ' οὐμοὶ γάμοι ὦνησαν Ἑλλάδ', οὐ κρατεῖσθ' ἐκ βαρβάρων, οὔτ' εἰς δόρυ σταθέντες, οὐ τυραννίδι.* Ubi *κρατεῖσθ'* pro *κρατεῖσθε* accepit Erfurdcius, Matthiaeique Seidlerii consensum nactus; haud dubie recte. Cf. Matth. ad Hecub. 777. Si enim cum Lobeckio h. l. probamus infinitivum *κρατεῖσθ'* elisum, *σταθέντες* invitis Codicibus in *σταθέντας* erit mutandum. Bothius, vocabula *καὶ τοσόνδ' — Ἑλλάδ'* duobus semicolis, quae vocant, includenda ratus, constructionis elegantiam plane sustulit. — IV) Iphig. Aul. 380 *ἄνῆρ γὰρ αἰσχρὸς αἰδεῖσθ' οὐ φιλεῖ*, quae est lectio plurimorum Codicum atque Aldinae. Sed e Stob. tit. 31 *χρηστὸς χρηστὸν αἰδεῖσθαι φιλεῖ*, Markl. et recentiores scripserunt *ἄνῆρ γὰρ χρηστὸς αἰδεῖσθαι φιλεῖ*, quod sensum praebeat magis idoneum. Qua ex causa hunc locum omisisse videtur Lobeckius ut alienum. — V. Iphig. Taur. 678: *δόξω δὲ τοῖς πολλοῖσι, πολλοὶ γὰρ κακοί, προδοῦς σε, σῶζεσθ' αὐτὸς εἰς οἴκους μόνος · ἢ καὶ φονεύσας ἐπὶ νοσοῦσι δώμασιν ῥάψαι μόρον σοι.* Quod unicum infinitivi elisi nondum persanatum exemplum vocat Matth. gr. gr. §. 44. Corrigit Erfurdcius *προδοῦς σε, σῶθεις*, — qua ratione et constructio impeditior fieri, et participia nimis accumulari videntur. Elmsleius legendum proponit *προδοῦς σεσῶσθαι σ' αὐτὸς*, quod, licet *σέ* minus commode a *προδοῦς* secernatur, praeferre non dubitarem, dummodo de ipsa emendandi necessitate mihi persuasisset. Accedit, quod h. l. *σέ* mi-

nus bene eliditur, cum non sine vi quadam προ-
δούς σε et σώζεσθ' αὐτὸς sibi opponantur. Quod
dicunt σώζεσθαι et ῥάψαι, quod ad temporum ra-
tionem attineat, parum sibi respondere, magni mo-
menti haberi non potest. Neque enim Elmsleii
emendatione σεσῶσθαι scrupulus ille eximitur.
Matthiaeus et Bothius vulgatam receperunt; cf. Lo-
beck. l. l., qui et ipse σώζεσθ' inter elisi infinitivi
exempla referendum esse censet. Plura eiusmodi
exempla apud tragicos quidem non reperiuntur.
Quae quum omnia fere maxime dubia esse appa-
reat, parum abest, quin tragicos eam elisionem sibi
non indulsisse Erfurdio credam. Sed nihil impedit,
quo minus in duobus hisce exemplis statuamus
synizesin, (non crasin, quam artioribus finibus
includendam esse infra videbimus), quae simillima
etiam in Aristophanis locos memoratos inferri potest;
adde Thesm. 1012. ὅτι δεῖ με γίγνεσθαι Ἀνδρο-
μέδαν. Nub. 1344 καλὸν Τὸν πατέρα τυπτε-
σθαι ἐστὶν ὑπὸ τῶν υἱέων, ubi tamen eo facilius
ferri possit elisio, quum secundi vocabuli syllaba
prima in utroque exemplo longa, neque synizesi
demum producenda sit. Synizesis enim, ut vidimus,
tum demum statuenda est, si requiritur syllaba
longa, ut in exemplis, quae modo tractavimus, αἰ-
δεῖσθαι οὐ φιλεῖ, et σώζεσθαι αὐτός. Facile
tamen Aristophani αἰ diphthongi elisionem in infi-
nitivis tam ante brevem quam productam syllabam
concesserim; (v. locos laudatos Vesp. 941, Nub. 780,
988, 1181,) quum praesertim etiam infinitivi aor. I,
Act. elisi exempla, quae apud tragicos nulla legun-
tur, certa quaedam apud eum reperiantur, id quod

Buttmannus in gr. gr. §. 30. not. 5. frustra negavisse videtur. V. Nub. 43. ἦτις με γῆμ' ἐπῆρε τὴν σὴν μητέρα· ubi Buttm. crasin statuens, (rectius vocasset synizesin), γῆμαι ἐπῆρε scribere mavult, haud scio an non praeter necessitatem. Sin vero longa esset secundi vocabuli syllaba prima, res fere eodem rediret, ut Nub. 523 πρῶτους ἡξίωσ' ἀναγεῦσ' ὑμᾶς, ubi etiam scribere licet ἀναγεῦσαι; 555 — κ' οὐκ ἐτόλμησ' αὐθις ἐπεμπεδῆσ' αὐτῷ κειμένῳ vel ἐπεμπεδῆσαι αὐτῷ. Sed Lys. 116 necessaria scriptura est — δοῦναι ἂν ἐμαυτῆς παρταμοῦσα θῆμις. Etenim elisio δοῦν' ἂν metrum corrumperet. Non minoribus difficultatibus premitur quaestio de μοί et σοί elidendo, quum dubia sint exempla et rarissima.

I) Soph. Ai. 190 μὴ, μή μ', ἄναξ, ἔθ' ὧδ' ἐφάλοισ κλισίαις ὄμμ' ἔχων κακὰν φάτιν ἄρη. Hermannus, qui olim ad Eur. Hecub. 793 pronomē μοί, ubi vim quandam habeat, elidi non posse, sed ubi quodammodo abundet, elidi posse censuerat, nunc quidem in nota ad Erfurdii ed. II. aliam, atque procul dubio rectiorem viam ingressus est. „Falsum vero est, ait, μοί elidi posse ante brevem vocalem. Ego μ' accusativum esse puto, confusis paullo liberius duabus locutionibus. Itaque sensus est: ne tibi malum in me opprobrium contrahe.“ V. eund. apud Seidl. ad Eur. Troad. 123; Seidl. ad. Iphig. Taur. 1061. Porson. ad. Eur. Phoen. 300; Herm. ad Viger. p. 899, ad Soph. El. 122, ad Phil. 187; Erfurdt. ad Soph. Antig. 212; Wunder. Adverss. in Philoct. p. 50; Schneider. ad Soph. Trach. 50 et ad Ai. 310; Wellauer. ad Aesch. Agam. 790 et Sept.

c. Theb. 272. Reisig. ad Soph. Oed. Col. 278, qui locum, quem tractamus, parum probabiliter sic explicat: „ne me assidue ad littus prospiciens turpem tecum fabulam ducas,“ ita ut *κακὰν φάτιν* sese appellet Chorus, quemadmodum latini fabulae nomine utantur. Quod Schneiderus iungere vult *ὄμμ' ἔχων με*, „quum me habeas solatium, quum *ὄμμα* adhibeatur passim cum significatione salutis, solatii, fidei,“ id quidem propter vocabula *ἐφάλοισ κλισίαις*, quae ineptissima essent, ferri non potest. Sed similibus explicationibus ieiunisque argutiis abundat ista Schneideriana Sophoclis editio, quae eo tantum a ceteris differt, quod multas veteres lectiones, iam dudum ab omnibus sprete et explosas, iterum recepit, et ab Hermanni potissimum emendationibus vindicare studet, sed ita ut in quavis pagina editorem plus semel refutare facillimum foret. Quum vero Hermannus rationem mihi satis probaverit, Erfurdtius frustra correxisse videtur *μὴ "μοιγ'*.

II) Eur. Androm. 427. *ἐγὼ σ', ἴν' ἄγνὸν βωμὸν ἐκλίποις θεᾶς, προὔτεινα παιδὸς θάνατον, ᾧ σ' ὑπήγαγον ἐς χεῖρας ἐλθεῖν τὰς ἐμὰς ἐπὶ σφαγὴν.* Vulgatam *ἐγὼ σ'*, i. e. *ἐγὼ σοι* egregie in *ἐγὼγ'* mutavit Lobeck. ad Soph. Ai. 191, probantibus Erfurdtio, Bothio et Matthiae, qui *ἐγὼ γ' ἴν' ἄγνὸν* e Cod. Flor. A. enotatum esse in apogr. Hamb. testatur. Pronomen enim illud *σ'* eo facilius deesse potest, quum v. sq. iterum legatur. III) Iphig. Aul. 814 *μένω — Μυρμιδόνας ἴσχων, οἳ μ' ἀεὶ προσκείμενοι λέγουσ'.* Matthiaeus *μ'*

coniungere vult cum λέγουσι, allata simili constructione verbi ἔννεπεν τινά τι. Sed alia videtur ratio esse duplicis accusativi, alia unius. Verendum enim, ne verbum λέγω, cum accusativo personae iunctum, in quibusdam tantummodo formulis reperiatur, ut εὖ, κακῶς, κακὰ λέγειν τινα, similibus. Nam λέγειν τινά τι, non est dicere alicui aliquid, quod h. l. requiritur, sed potius dicere aliquid de aliquo sive vocare aliquem aliquo nomine vel epitheto. Itaque hoc quoque loco praeferendam censuerim Lobeckii explicationem, qua iungatur με προσκείμενοι, i. e. mihi instantes, me urgentes. Nam rariorem verbi constructionem ex aliorum analogia satis firmavit vir egregius. Iamque minus necessaria videbitur Marklandii emendatio quamvis facilis, οἷγ' ἄεί. Sed pronomen h. l. nimis aegre desideratur. Duo pronominis elisi exempla, quae Brunckius falso explicata attulerat ad Eur. Med. 56, posthac in editione Sophoclis ipse retractavit; Trach. 732 et 1203, ubi quomodo quis de dativis unquam somniare potuerit, nos quidem latet. — IV) Eur. Androm. 688 ταῦτ' εὐφρονῶν σ' ἐπῆλθον, οὐκ ὀργῆς χάριν. Sed verbum ἐπέρχεσθαι, aequè et ὑπέρχεσθαι, (v. Elmsl. ad Eur. Med. 56) tam apud epicòs quam tragicòs poetàs cum dativo et accusativo coniungi posse docuerunt Markl. ad Iphig. Aul. 349 et Lobeckius ad Ai. 191. — V) Eur. Med. 56 — ὣςδ' ἡμερός μ' ὑπῆλθε, γῆ τε κ' οὐρανῶ λέξαι, μολούσῃ δεῦρο δεσποίνης τύχας. Plurimi libri praebent μολούσῃ, quod agnoscit Scholiasta, probant Elmsl. et Matth.; alii μολοῦσαν, quod Porso praetulit. Sed dativum Athenaeus etiam

legisse videtur VII, p. 288, D, in fragmento quodam Philemonis, qui hunc versum sic παρωδεῖ:
 — — λέξαι μολόντι, τοῦψον ὥς ἐσνεύασα.
 Videtur enim μολουσαν originem debere librario, qui μέ et μολούση inter se conciliare nescierit. Simillima syntaxi legitur Iph. Aul. 481 in omnibus codicibus: ἄλλως τέ μ' ἔλεος τῆς τάλαιπώρου κόρης εἰσῆλθε, συγγένειαν ἐννοουμένῳ. Cf. Aesch. Choeph. 405 et quos laudavit Wellauerus; adde Duker. ad Thucyd. VII, 70, Wyttenb. bibl. crit. II, 1, p. 43. Boeckh. ad Pind. Pyth. 9, 93, et quos supra memoravimus p. 37. — VI) Eur. Hecub. 800 οἳ μοι τάλαινα, ποῖ μ' ὑπεξάγεις πόδα; ubi duplicem accusativum egregie explicavit Matthiaeus. Hermannus, qui olim ad h. l. μ' pro μοί positum esse putaverat, iam sententiam mutavit ad Soph. Ai. 190. — Ὑπεξάγεις πόδα, discedis, idem fere est, quod φεύγεις, ὑπεκτρέπη et accusativus μέ additur πρὸς τὸ σημαίνόμενον. Cf. Soph. Ai. 1107, Oed. T. 340. Paulo audacius dictum est Oed. Col. 113 σιγήσομαί τε, καὶ σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα Κρύψον κατ' ἄλσος. Ubi v. Reisig. Herm. et Hocheder. Cuius constructionis καθ' ὅλον καὶ μέρος quanta iam apud epicos licentia fuerit, unum exemplum ostendit Il. v. 44 Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυνῖα ἕκαστον, ubi τρόμος ὑπήλυθε memorabili ratione cum tribus accusativis coniungitur; v. Thiersch. gr. gr. §. 173, 2, b. — Quum plura elisorum μοί et σοί pronominum exempla, quae dubitationem iniicere possint, non temere reperiantur, iam ex iis quae attulimus, hanc elisionem tolerandam non esse colligi potest, ut quae

ne apud epicos quidem usitata fuerit; paucissimis enim, qui reperti sunt, locis melius convenit syni-
 zesis; v. Thiersch. gr. gr. §. 164, 2, not. 2, et
 §. 243, 24 ed. tert.; Schol. ad Arist. Vesp. 34, 159;
 Wellauer. ad Aesch. Choeph. 120. Matth. ad Eur.
 Med. 814 et ad Iphig. Aul. 817. Koen. ad Gregor.
 Cor. p. 148; Buttm. gr. gr. §. 30, not. 6. — Pos-
 sunt tamen *μοί* et *σοί* cum quibusdam vocabulis
 per crasin coalescere, ut Arist. Vesp. *μαντευο-
 μένω μοῦχρησεν*, i. e. *μοὶ ἔχρησεν*, — *σοῦ-
 πισθεν*, i. e. *σοὶ ὀπισθεν* in Thesm. 165; *σοῦρίζει*
 i. e. *σοὶ ὀρίζει* apud Aesch. Choeph. 914; *σοῦ-
 δωκεν* i. e. *σοὶ ἔδωκεν* Arist. Equit. 1177, neque
 discedendum est ab antiqua scribendi ratione *μόυστιν*
 ad peiorem *μοι ὅστιν*, *σοι ὅστιν*, quum illa opti-
 morum librorum auctoritate nitatur. Adde Eur.
 Bacch. 811 *ἄγ' ὥς τάχιστα τοῦ χρόνου δέ σ'
 οὐ φθονῶ*, ubi recte quidem Hermannus „*σοί* puto
 sequente *οὐ* posse crasin facere,” censuit, sed accu-
 ratius scribendum fuit *σού*, quam *σ' οὐ*. — De
 quibus crasibus paullo infra pluribus disserendum
 erit. Cf. Reisig. Synt. crit. p. 26 sq. Elmsl. in
 praef. ad Soph. Oed. R. p. 10 et ad Eur. Med.
 56. Markl. ad Suppl. 338 et 796; Buttm. gr. gr.
 §. 29, not. 4. — Schneiderus in libello de dial.
 trag. gr. p. 37 et 38, elisionem illam etiam ante
 brevem vocalem defendit, Buttmannum sequutus in
 gr. gr. §. 30, not. 6, qui tamen et ipse praeter duos
 locos, Soph. Ai. 191 et Eur. Andr. 427, modo per-
 tractatos, et duos Homericos, Il. 1, 673, et v. 481,
 quos, cum producta sequatur syllaba, falso hic enu-
 meravit, certiores in medium non protulit. Cf.

Thiersch. gr. gr. l. l. Etenim pronominum elisio, ante brevem vocalem facta, mihi quidem magis dubia vel propterea videtur, quod neque ante productam quidem syllabam neque diphthongum invenitur. Verum quidem est, quod addit Schneiderus p. 38 οἱμοι satis frequenter elidi ante longam vocalem, praecipue ante ω. V. Soph. Ai. 354. οἱμ', ὥς ἔοικας ὁρᾷ μαρτυρεῖν ἄγαν · ibid. 588, Arist. Nub. 773 οἱμ', ὥς ἡδομαι · et 1238. Sed in hac interiectione pronomen μοί abundat, et vim suam plane perdidit; cf. Herm. ad Eur. Hecub. 793, Koen. ad Gregor. Cor. p. 171. Nihil igitur ex hac elisione, loquendi usu vulgari, ut videtur, tritissima, cum Schneidero colligi poterit de elidendis pronomibus μοί et σοί. Quibus artis limitibus quum circumscriptus sit apostrophus usus, eximendi sunt etiam loci, quibus syllabae οι et αι nominativi pluralis numeri elisae videri possint. I) Eur. Herc. fur. 858 ἥλιον μαρτυρόμεσθα δρῶς', ἃ δρᾶν οὐ βούλομαι · ubi δρῶς' non est δρῶσαι, sed δρῶσα, licet praecedat μαρτυρόμεσθα. De se sola enim loquitur Lyssa. Simillima ratione II) Ion. 1264 Διωκόμεσθα θανασίμους ἐπὶ σφαγὰς Πυθίᾳ ψήφῳ κρατηθεῖς' · ἔκδοτος δὲ γίγνομαι · de semet ipsa loquitur Creusa plurali verbi numero, sed altero versu singulari, γίγνομαι. III) ibid. 1130 ἐγνώσμεθ' ἐξῆς οὗς' ἐν ὑστάτοις κακοῖς · ita enim locum corruptissimum legendum censet Lobeckius ad Ai. p. 248, quem alii aliter emendaverunt. Neque tamen intelligo, quomodo Lobeckius explicet ἐγνώσμεθ' οὗσα, quum non sint verba mulieris cuiusdam, sed potius ministri, ut apparet e

versu 1124, ubi a Choro compellatur *τί δ' ἐστίν*,
ὦ ξύνδουλε; Hermannus, egregiam Porsonis emen-
 dationem cum Dindorfio amplexus (v. Kidd. ad Da-
 wes. Miscell. critt. p. 293), *ἐγνώως · μεδέξεις δ' οὐκ*
ἐν ὑστάτοις κακοῦ edidit, addito δ' sensus gratia.
 Quod quum sine dubio praeferendum sit, hic locus
 nihil pertinet ad rem. IV) Soph. Philoct. 369 *ὦ*
σχέτλι', *ἢ ἐτολμήσατ' ἀντ' ἐμοῦ τινι δοῦναι τὰ*
τεύχη τὰμὰ, πρὶν μαθεῖν ἐμοῦ; Buttmannus aut
 cum Heathio *σχέτλιοι*, *ἢ* per synizesin, aut *σχέτλιοι*
 sine *ἢ* scribere vult. Sed v. quae monuerunt Her-
 mannus et Matthaeius ad h. l.; Wunder. Adverss.
 in Phil. 89, Schaefer. ad Oed. Col. 1096, Elmsl.
 ad Eur. Med. 552, Huschk. ad Tibull. p. 72;
 Matth. gr. gr. §. 312, 2, et ad Hymn. Homer. p.
 41. Actt. Monac. I, p. 36. Lobeck. ad Ai. p. 248.
 Cf. Aesch. Eumen. 136; Philoct. 645; Arist.
 Ran. 1479.

Iam liceat addere pauca quaedam de particula
τοί, quae cum *ἄν*, *ἄρα* et *ᾗρα* a multis elisionem
 pati putatur. Quapropter scribere solent *τ' ἄν*, *τ'*
ἄρα, *μέντ' ἄν*, *ἢτ' ἄρα*, *οὐτ' ἄρα*, quae accu-
 ratius, ni fallor, per crasin coalita scribuntur *τᾗν*,
τᾗρα s. *τᾗρα*, *μεντᾗν*, *ἢ τᾗρα*, *οὐτᾗρα*, alia.
 Hermannus ad Viger. p. 836 ubique *τᾗρα* scripsit,
 ex eadem scilicet analogia, quam sequutus apud tra-
 gicos semper *τοῦπος*, *τοῦργον*, non *τοῦπος*,
τοῦργον edidit. Sed quum in praefat. ad Soph.
 Oed. Col. p. 24, ubi interrogationi atque exclama-
 tionis locus sit, *ᾗρα* scribendum esse docuerit, non
ἄρα, quippe cuius particulae vis proprie in conclu-
 dendo versetur, discrimen aliquod inter *τᾗρα* et

τᾶρα statuendum esse colligas. Itaque non dixerim cum Elmsleio, (quem v. ad Soph. Oed. Col. 543, 1351, 1442): „parum refert, num scribatur *τᾶρα*, an *τᾷρα*, an aliter, modo in animo teneatur, crasin esse, non elisionem.“ Cf. Valcken. ad Eur. Hippol. 480 et Diatr. p. 178; Matth. in gr. gr. p. 1212, ed. II, et ad Eur. Ion. 340. Buttmannus contra, qui in gr. gr. §. 29, 22, solam formam *ᾶρα*, nunquam *ᾷρα*, in his crasibus agnoscit, tamen *τᾶρα*, ἢ *τᾷρα*, οὐ *τᾶρα* meliorem scripturam esse censeret, eandem analogiam amplexus, qua praefert *τοῦργον*, *τοῦπος*, *τᾶλλα*. V. §. 28, 7. Sed quum talibus crasibus, ut infra videbimus, tum demum recte imponendus sit accentus circumflexus, si iam ante coalitionem alterutri vocabulo insederat, aut litteris coalitis oritur diphthongus, praetulerim *τᾶρα* i. e. *τοῖ ᾶρα*, ἢ *τᾶρα*, οὐ *τᾷρα*, nisi si sensus postulat formam circumflexam *ᾶρα*, quippe quae in crasibus intacta manere debeat. — Quod Schneiderus (de trag. dial. p. 45.) contendit, Homericorum carminum exemplo illarum formarum elisionem probari, id quidem adhuc maxime dubium est. Loci Homeri sunt fere hi: Il. α, 8. *τίς τᾶρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι*; ubi requiritur producta syllaba, atque *τοῖ* aptissimum est; β, 761 *τίς τᾶρ τῶν ὄχ' ἄριστος ἔην*, σὺ μοι ἔννεπε, Μοῦσα, — Hymn. in Apoll. 19 *πῶς τᾶρ σ' ὑμνήσω*; quibus locis plena forma *τ' ᾶρα* legenda esset, nisi *τᾶρ* longam efficeret syllabam. V. Buttmann. gr. gr. p. 124, not. **. Cui rationi quum repugnare videatur Od. α. 346 *μητερ ἐμή, τί τᾶρ' αὖ φρονέεις*, ubi *τᾶρ'* brevis est, rem ita expe-

dire satius erit, ut *τε* pro *τοί* in talibus locis sufficere statuamus cum Thiersch. gr. gr. §. 351, 2 d, ubi v. exempla, et Buttmanno l. l. — Quod attinet ad tragicorum comicorumque usum, iam Porso ad Eur. Med. 863 verissime monuit: „elidi non potest diphthongus in *τοί*, sed per crasin longam vocalem efficit.“ Cf. Markl. ad Eur. Suppl. 376. Itaque praeter necessitatem in Arist. Acharn. 162 *ὑποστέ-
νοι μεντᾶν ὁ θρανίτης λεῶς*, Brunckius versui scilicet fulciendo, ut dicit, *μέν τᾶν γ'* scripsit. Sed versus hoc adminiculo minime egebat. Cf. Eccles. 650 *δεινὸν μεντᾶν ἐπεπόνθη*. Soph. Ai. 534 *πρέπον γέ τᾶν ἦν*, ut recte scripsit Porso ad Eur. Med. l. l., Schol. Rom., Cod. August. et edd. vett. sequutus, pro vulgata *γέ τ' ἦν ἄν*, ut in qua praeter diphthongum elisum displiceant etiam particulae *γέ τε* coniunctae. Porsoni adsentiunt Herm. Wunder. Dind. et Matth. in ed. Weigel. Lobeckius, licet vulgatam servaverit, de Porsonianae regulae veritate dubitans; „*τοί* ante *ἦν*, ait, nec elidi posse, nec cum eo colliquescere, facile credam — ita h. l. fortasse scribendum, *πρέπον τ' ἄν ἦν γε*.“ Cf. quae contra Lobeckii sententiam disputavit Buttm. in gr. gr. p. 124, not. **, non profecto indigna illa, quae accuratius perpendantur. Subiicere liceat aliquot exempla. Soph. Trach. 319 *οὐτᾶρα τῷ γε πρόσθεν οὐδὲν ἐξ ἴσου χρόνῳ διοίσει γλῶσσαν* — recte scripsit Dindorf., minus accurate *οὐτᾶρα* edidit Wunderus, Hermannō auctore; perperam Schneiderus *οὐτ' ἄρα*, ne scilicet exiret trochaeus! — Oed. Col. 1444 *δυστάλαινα τᾶρ' ἐγώ*, ubi tamen, ut in exclamatione, Aldinam sequi et

cum Matthiaeo τάρ' scribere malim. Eur. Hippol. 443 οὐ τάρ'α λύει τοῖς ἐρώσι τῶν πέλας, ut recte nunc restituit Monkus, quem v. ad Alcest. 49, 658, Valckenarii emendationem, qui in eo tantum erraverat, quod οὐ τ' ἄρα, i. e. οὐ τε ἄρα, librorum nonnullorum lectionem, amplexus erat; Alcest. 652. ἦ τάρ'α πάντων διαπρέπεις ἀψυχία, ubi etiam cum ed. Ald. et Lascar. praetulerim ἦ τάρ'α, cum hic locus exclamationem contineat. In quibus omnibus necessario requiritur producta syllaba, ita ut de elisione particulae τοῖ vix cogitari possit. In reliquis exemplis certe ubique ferri poterit τάρ'α propter metri rationem, ut Soph. El. 397 χωρήσομαι τάρ', οἵπερ ἐστάλην ὁδοῦ; add. Eur. Phoen. 712. Simili ratione τοῖ ἄν per crasin in longam syllabam τάν coagmentantur; v. Eur. Iphig. Aul. 965 ἔδωκα τάν "Ελλησιν, et Soph. Ai. 450. Memorandum est, τάν saepissime poni in apodosi post εἰ. V. Wellauer. ad Aesch. Agam. 844. Eumen. 814; Blomfield. ad Aesch. Sept. 179 et 548, et adde Prom. 359, Choeph. 997, ubi cum Blomf. scribendum est τάν pro τ' ἄν. — Subiicere placet pauca quaedam ex Aristophanis fabulis deprompta: Lys. 435 εἰ τάρ'α, νῆ τήν "Αρτεμιν, τήν χεῖρά μοι ἄκραν προσοίσει —, ubi recte omnes libri ἄρα exhibent, quod requirere videtur exclamatio. Sed sufficit ἄρα in Eccles. 739 βαδιστέον τάρ' ἐστὶν εἰς ἀγοράν ἐμοί, ut optime Dindorfius scripsit. Cf. Ran. 656. Quam inania sint Schneideri argumenta, quibus particulae τοῖ elisionem defendere studeat, ex iis, quae usque adhuc disseruimus, satis apparebit. Adde Elmsl. ad Arist.

Acharn. 323; Matth. ad Eur. Suppl. 521; Thiersch. gr. gr. §. 243, 23 cum notula, (ed. tert.) Wolf. Anall. I, P. II, 447.

De prodelisione. (V. Schneideri Quaestt. de dial. trag. p. 28 sq.) In initio vocabulorum vocales litteras poetae scenici elidere non solent. Excipienda tamen fortasse, quod et ipsum nondum mihi quidem certissimum videtur, littera ε in quibusdam vocabulis, praecedente imprimis diphthongo et post voculam μῆ, aliasque monosyllabas, accentu intentas. V. Buttm. gr. gr. §. 29, not. 6, 7. Herm. in praef. ad Eurip. Bacch. p. 14. Elmsl. ad Eur. Heracl. 460. Longa igitur vocalis littera, sicubi in editionibus deest, rectius ubique restituitur in priori vocabulo, atque si elisione omnino opus est, vocabuli sequentis vocalis brevis loco cedere debet; (si quis igitur repudiaverit crases μὲν τᾶν, ἢ τᾶν, rectius omnino cum Lobeckio ad Ai. p. 301 μέντοι ᾿ν, ἢ τοι ᾿ν scribet, quam cum elisione dubia μέντ᾿ ᾶν, ἢ τ᾿ ᾶν,) v. Calliae senarium apud Athen. X, p. 454, A, ubi pro γράμμ᾿ ἐστίν rectius scribitur γραμμῆ ᾿στίν, sive, quod equidem ubique praetulerim, per synizesin γραμμῆ ἐστίν. V. Dawes. Miscell. Critt. p. 340. Valcken. ad Eur. Phoen. 408, ubi minime scribendum est μὴ ᾿χειν, quod oculos aequae ac bonae logicam, ut Wolfii verbis utar, offenderet, sed μὴ ᾿χειν, ut Helen. 440 μὴ ᾿χόντων et iterum 940 μὴ ᾿χειν, sive cum Aldina μὴ ἔχειν, μὴ ἔχόντων, quam scripturam utinam non improbavisset Porso; v. Wolf. Anall. I, P. II, p. 444. Buttm. gr. gr. l. l. Matth. gr. gr. §. 46. Götting. de accentu p. 111. Pro τοῦ ᾿λατῆρος Arist. Acharn.

246, ut cum Brunckio Schaeferus edidit, *τούλα-
τῆρος* per crasin nunc quidem scripsit Dindorfius,
quod et ipsum, ubicunque fieri potest, elisioni longe
praeferendum esse videtur. Quae prodelisio minus
suavis est, si aut primum vocabulum pluribus syl-
labis constat, aut monosyllabum quidem, sed encliti-
cum est. V. Soph. Phil. 933 *μή μου 'φέλης*, ubi
etiam propter nimis insolitam litterae α elisionem
cum Elmsl. ad Eur. Med. 56, Hermannō et Butt-
manno statuere praestat crasin, quam ad analogiam
similium ut *τάνδρως, τάγαθού* graeci *μάφελης*
pronunciavisse videntur, licet perspicuitatis causa
melior sit plena scriptura. V. Buttm. et Herm. ad
Soph. Phil. 933; Elmsl. ad Eur. Med. 56, 801.
Eur. Rhes. 157 *ἤξω 'πὶ τούτοις*. Aesch. Prom.
749 *μηδέπω 'ν προοιμίῳ*, et apud Aristophanem
ἐξελῶ 'κ τῆς οἰκίας ἀγορὰ 'ν Ἀθάναις, quarum
vocalium procliticarum naturam optime mihi vide-
tur perspexisse Reisigius in Synt. Crit. p. 24, quum
istam elisionem ita tantummodo concessam fuisse
existimet, ut antecedens vocabulum aut monosyllabum
esset, aut, quum ex pluribus syllabis constaret, ex-
tremam accentus intenderet. Quodsi vel penultima
vel antepenultima accentum haberet, non potuisse
quamvis producta ultima ad talem crasin valere, ut
quasi refugientem vocalam attraheret. Quare opti-
mo iure negat graeca esse *εἰδίσμαι 'κ, καθίζο-
μαι 'ν, παρεῖναι 'ς*, apud Aristophanem, quae ta-
men Brunckio, ut par erat, magis placebant, quam
καθίζομ' ἐν, similia. Sed Aristophani, ut supra
vidimus, αι diphthongi elisio tam ante brevem, quam
productam syllabam concedenda est. Blomf. ad Eur.

Iph. A. 407. Dawes. Miscell. Crit. p. 269. Gaisford. ad Hephaest. p. 222. V. Ar. Equit. 751, Thesmoph. 292. Idem Reisigius non iniuria Hotibium reprehendit, apud Arist. Lys. 605 τί σε δεῖ; τί ποθεῖς; χῶρει 'ς ναῦν scribentem, quod etiam Wolfius probaverat in Anall. I, P. II, p. 453 sq. Schaeferus cum Brunckio edidit χῶρει ἐς ναῦν, Dindorfius rectius χῶρει εἰς τὴν ναῦν; neque enim sollicitat me hiatus in Comici versibus anapaesticis. Cf. Reisig. Coniectan. p. 263. Εἰδισμαὶ 'ν inferre voluit Porso, quem v. in Adverss. p. 253, in Eur. Iphig. Aul. 716 pro falsa nonnullorum codicum scriptura, εἰδισμ' ἐν, quod Marklandus recipere non debuisset. Recte vero ceterorum codicum Aldinaeque lectionem restituit Matthiaeus πείθεσθαι γὰρ εἰδισμαὶ σέθεν. Ceterum inde a Brunckio in editionibus recentioribus perperam leguntur prodelisiones παγκοίνῳ 'δάμη apud Aesch. Sept. 590, (v. Wellauer. ad v. 441), οἴου 'τράφης, Soph. Ai. 558; ὄτου 'φάνη, Antig. 457; Oed. Col. 1608 πεσοῦσαι 'κλαιον. ibid. 1602 ταχεῖ 'πόρευσαν. ibid. 1607 αἱ δὲ παρθένοι 'ρίγησαν, ubi ex analogia scribere debuisset ridicule 'ρ'ρίγησαν, ut nuperrime edidit Hochederus, ne scilicet omissum videretur augmentum, quod in omnibus fere libris rectissime abest. Cf. Matth. gr. gr. p. 113, not. x. Herm. Elem. d. m. p. 121 et p. 51; Reisig. Coniectt. p. 82; Elmsl. ad Oed. Col. 1606. Neque verò synecphonesis, quae Reisigio placet l. l. p. 78. sq., neque crasis admodum dubia et insolita, (v. Herm. praef. ad Eur. Bacch. p. 16.) quam statuit Elmsleius ad Eur. Bacch. 1132, in talibus locis probari potest.

V. Wellauer. ad Aesch. Pers. 302. Etenim nunc inter omnes fere constat, Tragicos augmenti omissionem passim sibi indulsisse, in longioribus praecipue narrationibus, quarum natura quodammodo epica sit. V. Buttm. gr. gr. §. 83, not. 9. Herm. in praelat. ad Eur. Bacch. p. 50 sq. Longe aliter se habet σοῦ ἕνεκα, i. e. σοῦ ἔνεκα apud Soph. Phil. 554, quod, ut vera crasis nunc quidem σοῦ ἕνεκα scribitur a Buttm. Herm. et Wundero. Non minus recte Matthiaeus edidit per synecphonesin σοῦ ἔνεκα, Schneiderus cum veteribus libris pessime σοῦ ἕνεκα. Non debebam omittere Soph. Phil. 985, ubi Matthaeus perperam scripsit μὴ ῥπης, recte Buttm. et Dindorfius μὴ ἔρπης per synizesin. Ceteri omnes μὴ ῥπης. Quod attinet ad elisi α exempla, v. Schneider. in Quaestt. de dial. trag. p. 29, ἢ ῥπο, μὴ ῥποδώσεις, μακροῦ ῥποπαύσω, μοῦ ῥφέλης, illa omnia elisionem non patiuntur, sed plene scribenda sunt, ut in codicibus veteribusque editionibus plerumque leguntur, testibus Valckenario ad Eur. Hippol. 996, Brunckio ad Soph. Phil. 782 et Elmsl. ad Eur. Heracl. 460. Cf. Reisigii Synt. p. 27 et 32. Ita apud Soph. Oed. T. 1388 multi libri exhibent τὸ μὴ ἀποκλεῖσαι, quod Graecos μαποκλεῖσαι pronunciavisse veri simillimum est. Cf. Aristoph. Acharn. 465 Dind. μὴ, ἀλλὰ μοι δὸς ἐν μόνον κοτυλίσκιον, et Aesch. Choeph. 905 μὴ, ἀλλ' εἴφ' ὁμοίως —, ut e codicibus edidit Wellauerus, Blomfieldium sequutus, qui minus accurate μὴ, ἀλλ' crasin vocavit in Add. ad h. l. Edd. vett. μὴ, ῥλλ' εἴφ' — quod aeque ridiculum est, ac si quis apud Eur. Cycl. 154 οὐ μὰ Δι', ῥλλ' ὁσφραίνονται

scribere velit cum Butlero ad Aesch. Agam. 294. Recte nunc apud Aristoph. Eccles. 578 edidit Dindorf. οὐ μὰ Δι', ἀλλ' ἄρχειν; cf. ibid. v. 596. Cuiusmodi ecthlipses frustra defendit Schneiderus, qui nimis artis finibus synephonesin includit; add. Matth. gr. §. 56, 5; Monk. ad Eur. Hippol. 1331; Meinek. ad Menandr. p. 566, 514 et 197; Herm. praef. ad Eur. Bacch. p. 14 et ad v. 1053. — Nec satis placet, quod Wellauerus et Blomfieldius ediderunt, ὦ 'πολλον, apud Aesch. Agam. 1043. Quum enim libri nonnulli praebeant Ἄπολλον, sine ὦ, scribendum videtur ὦ Ἄπολλον; mixta enim vocalis littera, non oculis, sed auribus tantummodo percipienda, medium quoddam fortasse sonabat inter α et ω, quod neque hac, neque illa littera sola exprimi potuerit. Sed iam me in λεπτολογήματα incidere sentio, de quibus penes unumquemque suum est iudicium atque arbitrium; ubi cuivis coniecere quidem atque opinari, certas vero regulas proferre nemini licet. Nam codices in hisce rebus orthographicis minime sibi constant, neque grammaticorum quidem veterum praecepta, de vario elisionis crasisque usu tradita, omni ex parte inter se congruere paullo infra videbimus. V. Wolf. Anall. I, P. II, p. 450. — Syllabas τὰ αἰ et τὸ αἰ rectius per crasin, quam per elisionem coalescunt, ut τὰσχροὰ apud Eur. Troad. 399, ubi legendus est Seidleri Excursus locupletissimus. V. Schneider. p. 39. Neque enim articulus, perpaucis formis exceptis, unquam elidebatur, sed cum proxima vocali aut diphthongo in crasin coagmentatur. Legebatur olim apud Arist. Ran. 1385 et Thesm. 549 ταῖτιον, ubi nunc recte τᾶτιον

scripsit Dindorfius; Lys. 205 *Δαῖμα*, quod similitudinem quandam prae se fert cum notissimis formulis *Δοῖμάτιον*, *Δαῖμάτια*; quae et ipsa propius ab-
sunt ab elisione, quam a crasi legitima, quippe quae
requirat potius *Δῶμάτιον* *Δᾶμάτια*. Sed rariora
haec sunt, atque propter aliarum multarum crasium
analogiam recte, arbitror, a Buttmanno in gr. gr.
§. 29, not. 14, inter illas enumerantur; v. Wolfii
Anall. I, P. II, p. 456. Similem in modum *κᾶσ-
χύνην* scribendum esse censuit Seidlerus, iure im-
probans mirum illud Marklandii commentum *κᾶισ-
χύνην* apud Eur. Suppl. 767. Ceterum articuli
mera elisio denegari vix poterit in formis *τοῦράνου*,
τοῦ οὐράνου, similibus, ut censet Schneiderus p.
39, 40, qui comparat *Δῆμέρα*, *Δῆμέτερον*, *Δῆ-
ρῶον*, *Δῆμετέρου*. Neque enim talia cum Reisi-
gio crases esse dixerim, quoniam e syllabis coalitis
non nova quaedam ac diversae naturae exit syllaba,
sed absorbetur potius articulus a sequentis vocabuli
diphthongo aut longa vocali littera. V. Herm. ad
Soph. Ai. 743. Huc non pertinere *τοῦμοῦ*, i. e.
τοῦ sive *τὸ ἐμοῦ*, *τοῦργου*, i. e. *τοῦ ἔργου*, ut
legitimas crases, perspicuum est. Nondum enim ra-
tionem suam *τοῦ ῥάνου*, *τοῦ ῥοῦ*, *τοῦ ῥγου*
scribendi mihi probavisse Lobeckium, ingenue fateri
licebit. — Diphthongi prima brevis vocalis littera
non eliditur; v. Buttm. gr. gr. §. 29, 7. Itaque
cum codicibus plurimis per synizesin scribenda erunt
ἡ εὐσέβεια apud Eur. Iphig. Taur. 1210; *μὴ εὖρω*,
Arist. Ran. 169, non *μὴ ὕρω*, quod prorsus abso-
num videtur; *ἔα αὐτόν* ibid. 1243; non *ἔα ὕτόν*,
neque, quod Dawesius finxerat, *ἄλλ' ἠύτόν*, teste

Musgr. ad Soph. Oed. Col. 1192, ubi cf. Wunder. et Herm.; *μὴ αὐτὸν* in Eccles. 643, non *μὴ ὑτὸν* —, neque *ὦ ὑριπίδῃ* pro *ὦ Εὐριπίδῃ* in Thesm. 4, in quibus parum certa est pronunciandi ratio. Cf. Wolf. Anall. I, P. II, p. 456, et Elmsl. ad Soph. Oed. C. 1187. Cetera prodelisionis exempla, quae Schneiderus attulit p. 30 sq., paullo post singulatim pertractabo, quum potius ad crasin referenda esse videantur. Sed nunc parum abest, quin omni ex parte Buttmanni sententiam amplectar, (v. gr. gr. §. 30, not. 7.), nullum omnino admissum fuisse apostrophum in vocabulorum initiis, quoniam nunquam inveniatur ille brevi vocali littera praegressa. Accedit, quod apud nullum, quos mihi quidem licuit inspicere, grammaticorum veterum, hanc materiem pertractantium, prodelisionis mentionem factam inveni. Quam prodelisionem, ut nomine utar, quod Schneiderus parum commode finxit, cavendum est, ne confundamus cum aphaeresi, in quem errorem incidit Thierschius in gr. gr. §. 40 et §. 243, 27 ed. tert. V. Gregor. Cor. p. 456. Schaef. ἔστι δὲ ἀφαίρεσις ἢ κατ' ἀρχὰς ἄρσις, ἐνεῖνος, κεῖνος, ἐχθὲς, χθὲς κ. τ. λ. Cf. ibid. Excerptt. e Cod. Paris. p. 675 sq. et Add. ad Matth. gr. gr. tom. II, p. 1317, et p. 1270, not. 2. — Prodelisionis ridicula exempla, sine ullo iudicio congesta, leguntur apud Maittair. de dialectt. p. 17 sq. ed. Sturz. — Non possum, quin paucis disseram de dubiae formae coniunctione ὅθ' οὖνεκα, ut perperam legebatur olim in libris MSS. et impressis, derivata videlicet illa e duabus particulis idem significantibus, ὅτι et οὖνεκα, quas ἐν παραλλήλῳ positas esse

putabant. Primus Lobeckius in Soph. Ai. 123, vera
 voculae origine perspecta, edendum curavit ὄθου-
 νεια, i. e. ὅτου ἔνεια, quod Buttmannus defendit
 in gr. gr. §. 29, not. 14 ex analogia vocabulorum
 δοῖμάτιον, δοῦδατος, ideoque, quod ὅτι ab Atti-
 cis nunquam elidatur. Cf. Lob. ad Ai. 801, et ad
 Phryn. p. 657, Herm. ad Soph. Trach. 276. Nam
 ut οὔνεια ex οὔ, ita ὄθούνεια oritur ex ὅτου.
 Repugnare tamen videri potest analogia formae τοῦ-
 νεια, i. e. τοῦ ἔνεια, quae nunquam δοῦνεια
 scribatur. Quapropter Matthiaeus in Add. ad Eur.
 Alcest. p. 507. defendere studet ὄτούνεια. Quam
 quidem formam si alteri praeferendam censes, non
 iam de crasi, sed de sola elisione ὅτου ἔνεια sermo
 esse poterit. Sin crasin adhibendam putaveris, id
 quod mihi quidem veri videtur simillimum, Butt-
 manni scripturam ὄθούνεια sequi debebis coronide
 non neglecta. Ceterum ὄθούνεια ubique praebent
 magno consensu libri MSS., ut veram crasin. Ne-
 gamus enim, analogiam formae τοῦνεια huc perti-
 nere, ut in qua spiritus asper, — est enim epica —
 neglecta sit inde ab initio: ὄθούνεια contra, formam
 recentiore et Atticis usitatam, spiritu carere non
 posse iudicamus. In veteri sententia perstitit Schae-
 ferus in Ind. Hecub. ed. Porson. s. v. ὅτι, elidi
 posse ὅτι, licet in Add. ad Eur. Alc. ed. Matth. l.
 l. de hac elisione adhuc quaerendum esse non nega-
 verit. Iure tamen idem Schaeferus improbavit ratio-
 nem, quam nimis subtilem iniit Reisigius in Enarrat.
 Oed. Col. v. 940: „ὅτι οὔνεια est plene: ubi id
 est, cuius causa quidque fit;“ quod commentum
 mirificum exemplis comprobare studet. Credat per

nos quisquis volet! Cf. Schaef. ad Soph. Ai. 123. De ὅτι non elidendo v. Porson. ad Eur. Hecub. 112. Erfurdt. ad. Soph. Ai. 793 ed. mai. et Lobeck. ibid. (801). Quod Schneiderus ad Soph. Ai. 123 ὅτι οὐνεκα, (sic enim pessime scripsit) comparat cum vernaculo *deswegen*, *weil*, atque οὐνεκα, ut δὲ vertendum esse censet *deswegen*, id quidem alienissimum est. Nam vernacula lingua „*deswegen*“ est demonstrativum, et coniunctio „*weil*“ relativi vice quodammodo fungitur, ideoque in eius locum saepe substitui potest „*weßhalb*, *weßwegen*“ sensu relativo. At vero graece minime sibi vicissim respondent demonstrativum et relativum, sed utraque particula ὅτι et οὐνεκα relativa est, neque ullo nexu inter se cohaerent. Aliter res haberet, si dixissent Graeci τοὐνεκα, ὅτι. — In fine trimetrorum iambicorum vocales litterae passim elidebantur. V. Valcken. ad Eur. Phoen. 891. Quae tamen elisio non temere aliter admittebatur, nisi si sensus artissime iungi iuberet vocabula cum versu sequente. V. Herm. Elem. d. m. p. 33. Id quod tum plerumque fieri solet, si proxime praegressa est interpunctio, quae, quod pausam in pronunciando fieri iubet, sequentia eo artius coniungi postulat. Cf. in primis Hermannii Observatt. de graecae linguae dialectis, (Programma, 1807 scriptum.) p. 10 et 16. Ceterum, quoad eius fieri poterat, operam dederunt tragici poetae, ne senarius in vocalem litteram exiret, si vocalis inciperet sequentem versum, uno tenore cum priore iungendum, ut hic etiam vocalium concursus sedulo vitaretur. Cuiusmodi exempla apud Aeschylum quidem nulla omnino inveniuntur, apud Sophoclem, Calliae tragici,

qui auctore Athenaeo X, p. 453 E. primus hoc facere ausus est, exemplum sequutum, decem haecce: Antig. 1018, ubi v. Erfurdt. et cf. Valcken. ad Eur. Phoen. 676; Oed. T. 29; ibid. 332; ibid. 791, 1184, 1224; Electr. 1017; Oed. Col. 16, 1164, ubi v. Herm.; unum apud Euripidem in Iphig. Taur. 930. Inde ab edito Sophoclis Oedipo hanc elisionem passim sibi indulgebant tragici poetae. V. Porson. ad Eur. Med. 510.

D e c r a s i.

Omnium frequentissima est crasis articuli, qui cum sequentibus vocalibus litteris, ε inprimis et ο, solemni modo coalescit, ut *ὄυχθρὸς*, Soph. Ant. 526; *ὄυπὶ* — Arist. Nub. 218; *τοῦπος, τοῦργον*, similibus, coronide, crasis signo, semper adiecta, de qua apud Etymologum p. 763, 9, leguntur haec: *ἰστέον, ὅτι ἡνίκα γίνεται κρᾶσις ἐν ἀρμογῇ δύο λέξεων, τίθεται κορωνίς, οἷον τὸ ἐμόν, τοῦμόν, τὰ ἐμά, τὰμά, προέστη, προῦστη, πρόοπτον, προῦπτον, κ. τ. λ.* Quae iisdem fere verbis expressa leguntur in Lexico *περὶ πνευμάτων* post Ammon. ed. Valcken. p. 215. Cf. Wolfii Anall. I, P. II, p. 439 — 443; Seidleri Excurs. ad Eur. Troad. p. 147 sq. Maittair. de dialectt. p. 21, ed. Sturz. Reisig. Synt. Crit. p. 20 sq. Buttm. gr. gr. §. 29, 3; Matth. gr. gr. §. 53. — Verumtamen signum illud crasis ideo parum commodum est, quoniam ei, ut nunc quidem pingitur, triplice munere fungendum est, apostrophī videlicet, spiritus lenis atque coronidis. Neque tamen ideo eam negligere licebit, nisi ubicunque cum leni spiritu con-

venit, qui tamen plerumque in crasibus scribendis rectius abest. Neque, uti olim fere solebant, exarandum est *δοῦρμαιον*, *δοῦκατεῖον*, *δῶπλα*, *χῶ*, quum transierit aspiratio in litteras *δ* et *χ*, neque necesse sit, ut spiritus asper adiiciatur, sed potius *δῶπλα*, *χῶ*, i. e. *καὶ οἱ*, quamquam Seidleri sententia l. l. p. 149, qua spiritus servandus sit, analogia quadam defendi potest. „Magno enim consensu etiamnum scribimus *νύχθ' ὅλην*“, ait Seidlerus; at vero haec mera est elisio, non crasis. Veteres grammatici scribere solebant *Ἀτρεΰς*, *καπρός*, *δρόνος*, *χρόνος*, de quibus v. Villosion. Anecd. II, p. 121, et Wolf. Anal I, P. II, p. 440. Matth. ad Eur. Iph. Taur. 336. — Neque vero tanta est editorum inconstantia in accentu ponendo, quanta videtur Schneidero, qui more suo, utrumque accentum pro arbitrio adhiberi posse ratus, neutram scribendi rationem neque pluribus, ut par erat, defendit, neque repudiavit. Quamquam Hermannum, aliosque, quorum auctoritas gravis esse debet, *τοῦργον*, *τοῦπος*, i. e. *τὸ ἔργον*, *τὸ ἔπος*, scribere solere non ignoro, tamen cum Wolfio, quem v. l. l. p. 431, praetulerim *τοῦργον*, *τοῦπος*, quam scripturam a Lobeckio in Aiace, a Wellauero, Schützio, Blomfieldio aliisque observatam esse video; sed numero plurali *τᾶργα*, ut *τᾶλλα*, *δῶπλα*, quae formae analogia crasium *τᾶνδον*, *κᾶτι*, *χᾶμα*, aliarum, de quibus nulla dubitatio subnasci potest, luculenter defenduntur. V. Popp. Prolegg in Thucyd. p. 215. et Buttm. gr. gr. §. 28, 7. Licet enim secundum grammaticorum praeceptum accentus circumflexus oriri non possit e gravi cum acuto,

diphthongus tamen in tali coalitione, qua duo vocabula pro uno habentur, atque ideo sub uno accentu comprehenduntur, rectius omnino circumflexo instruendus est, ubicunque propter sequentem brevem syllabam fieri potest. „Atqui, dicat aliquis, non minore editorum constantia ubique legimus *καῖτα*, i. e. *καὶ εἶτα*, *κῶνος*, i. e. *καὶ οἶνος*, *ῶναξ*, i. e. *ῶ ἀναξ*, *ὄῦνος*, i. e. *ὁ οἶνος*. Quod discrimen unde oritur, quoque modo iudicandum sit, e Wolfii argumentis valde perspicuis iisdemque simplicissimis facillime derivari potest. Nam aut syllaba iam ante coagmentationem in talibus vocabulis flexa erat, aut miscendo diphthongus exiit, cui in crasi, ut in omni contractione, circumflexum accentum adiiciendum esse, ipsa coaliti soni natura atque indoles docere debet, monophthongo non item; neque timendum est, ne aliquis, discrimine illo, quod in talibus vocabulis scribendis intercedit nonnunquam e numeri diversitate, (ut in *τοῦργον*, *τᾶργα*) nimis offensus, obiiciat nobis cum Elmsl. ad Eur. Med. 888. inconstantiam in unius vocabuli singulari et plurali numero scribendo; hoc enim argumentum vel minimi foret momenti. Neque videmus, quamobrem circumflectamus *τᾶλλα*, quum sit *τὰ ἄλλα*, neque perspicuum est, quomodo unquam dubitari potuerit de iis, quae Wolfius acute disputavit in Anall. I, P. II, p. 431 sq. V. Buttm. in Add. ad gr. gr. p. 391. Quod enim ex analogia crasium *τᾶπό*, *τᾶγαθά*, *τᾶληθῆ* ostendere laborat Schneiderus, *τᾶλλα* crasin esse, non elisionem, id quidem eum non satis intellexisse Wolfii sententiam, paullo obscurius expressam palam facere videtur. Loquitur enim Wolfius p. 433

de genere quodam coalescendi, inter crasin et elisionem interiecto, sive de coagmentatione, quae nihil in sequente vocali mutet, ut *ταυτόν*, *κένυδύς*, *κεί*, similibus, quibus adiungit *τ᾿ ἄλλα*; etenim syllabae secundi vocabuli priores per se longae sunt, neque crasi demum naturam suam mutare possunt. De mera elisione non cogitavisse Wolfium, quod putare videtur Schneiderus, colligi potest exinde, quod p. 434 *τ᾿ ἄλλα* defendit analogia crasium *τ᾿ ἄνδον*, *κ᾿ ἄτι*, quae ideo tantum differunt, quod coalitione demum facta producitur syllaba, quae in *ἄλλα* positione longa est. Sed nescio, an non haec distinctio inutilis sit, quippe qua fines elisionis et crasis incertiores fieri videantur. Neque vero cum Schneidero timendum est, ne quis confundat *τ' ἄλλα*, i. e. *τε ἄλλα* et *τ᾿ ἄλλα*, quum illud sola positione syllabam habeat longam, hoc vero per crasin etiam producat; quod discrimen Graecos auribus commode percipere potuisse contenderim. Legentem enim scripturae diversitas monet de discrimine formarum *τ᾿ ἄλλα* et *τ' ἄλλα*. Quibus accedit auctoritas Gregorii Cor. p. 116 ed. Schaef. et Lexici *περὶ πνευματικῶν* (post Ammonium, ed. Valcken. p. 215) testimonium, unde veram, et a codicibus distincte exhibitam scripturam *τ᾿ ἄλλα* fuisse discimus, quum paullo ante legantur *τοῦργον*, *τοῦπος*, et Herodiani in Schol. Venet. ad Il. α, 465, qui perperam eandem formae *τ᾿ ἄλλα* originem statuit, quam habeant *τ' ἄρ*, *γάρ*, quippe quae e *τε ἄρ* et *γε ἄρ* compositae corripiantur. In quem errorem profecto non temere incidisset doctus grammaticus, si *τ᾿ ἄλλα* in libris legisset. Quod utrum ortum esset e *τε*

ἄλλα an τὰ ἄλλα, diu disceptabant grammatici. V. Wolf. p. 436, 437. Buttm. gr. gr. Add. ad §. 29 not. 5. Quorum e doctrina quum, ut vidimus, accentus circumflexus ex acuto cum gravi, non e gravi cum acuto prodeat, (v. Götting. de accentu p. 110), crasin nunquam circumflexum accipere potuisse sequeretur, nisi iam antea insedisset vocabulo integro. Nihilo minus in optimis quibusdam codicibus leguntur τᾶλλα, τοῦργον, τοῦναρ, licet ex illa regula acutus suffecisset. Cuius discrepantiae causa quaerenda videtur in diversis de illarum formarum origine Grammaticorum sententiis, quum in iis aut propriam cognoscerent synthesin et, ut ita dicam, organicam, qua duo vocabula in unum coalita, ut unum tractanda essent, aut, sin minus, verbis coalitis eundem imposerent accentum, qui ante coagmentationem secundo vocabulo insederat. Quorum e sententia; quae et ipsa Wolfii ratione continetur, recte scriberentur καῖτα, τᾶθλα, ἐγῶδα, ἐγῶμαι, quia altera syllabarum contrahendarum circumflexo accentu instructa erat, sed τᾶνδον, τὰ ἔνδον, τᾶργα, τὰ ἔργα, τᾶλλα, καῖτι, χαῖμα, χαῖσοι, quoniam accentus acutus secundae syllabae insederat. V. Buttm. gr. gr. §. 28, 7; §. 9, 3. Discrepat tamen Wolfii ratio in eo, quod omnibus diphthongis quoque circumflexum imponendum esse recte statuit, etiamsi ante coalitionem eum non habuerint. Tum vero ultimam syllabam brevem esse debere, non est, quod moneam. Atqui iam alia subnascitur difficultas. Communis scilicet regula postulat, ut bisyllabi vocabuli prima syllaba longa circumflectatur, si altera brevis est. At non desunt

exempla huic regulae repugnantia, quorum nondum satis expedita est ratio; v. Wolf. Anall. I, P. II, p. 435. Quibus annumerari praestat *τᾶλλα, τᾶργα*, similia, quam circumflectendis iis eam regulam tollere, qua circumflexus accentus iis tantummodo contractionibus tribuendus sit, quae ante coalitionem acutum habuerint cum gravi, sive, id quod eodem redit, ipsum circumflexum. Quo necessario discrimine sublato iam scribendum foret *καῖτι, χαῖμα, χῶτι, χῶστις, καῖνθεν*, (v. Wolf. l. l. p. 432), in quem errorem nemo, quod sciam, adhuc usque incidit. Nec quisquam Buttmanni rationem, *τᾶλλα, τᾶνδον* defendentis in gr. gr. §. 29, 5 *, conciliaverit cum iis, quae de contractarum syllabarum accentu ipse exposuit § 28, 7, nisi fortasse aliter se habere accentuum rationem arbitretur in uno eodemque vocabulo contracto, aliter in duobus coalitis vocabulis. Ceterum Porso, Hermannus, Wunderus, Dindorfius, Wellauerus, Bothius, Passovius aliique recentiores scribere solent *τᾶλλα, τᾶργα*, similia. Quare, usque dum certioris aliquid inventum fuerit atque comprobatum, in Wolfii, viri summi, regula acquiescendum esse ducimus; v. Matth. gr. gr. p. 120 et 112 c. Add. — De *z* subscripto, quod dicunt, cuius usus iam diu certis finibus coercitus erat, magnas denuo turbas excitavit Schneiderus p. 43. Id quidem concedit, duorum *z* alterum abiciendum esse, quum alterum tantummodo audiatur, neque utrumque adscriptum patiatur analogia ususque scribendi; itaque pro *καὶ εἶτα, καὶ οἰκίαν* scribendum esse *καὶκίαν, καῖτα*. Neque tamen *z*, in medio contrahendarum vocalium positum, prorsus

abiiciendum esse censet, quum praesertim idem, si adhaereat secundi vocabuli diphthongo, subscribi soleat, ut in ἐγὼ οἶδα, ἐγὼδα. Praefert igitur χῶδα, χῶπως, καὶ γῶ, lectoribusque offert errores, iam pridem ab intelligente quovis repudiatos. Res ita se habet: si duarum syllabarum prima diphthongum habet in *z* exeuntem, prorsus perit hoc *z*, alteraque vocalis littera, quae restat, cum sequente vocali solemni ratione contrahitur. Ita ex *oz* et *ε* prodit *ou*, ut σοῦσιν, μοῦδόνει, μοῦγκώμιον, οὔμοι, μεντοῦφασκεν i. e. μέντοι ἔφασκεν, ut recte scripsit Dindorf. in Arist. Eccles. 431. V. Buttm. gr. gr. §. 29, not. 4. Errant igitur, qui talibus formis *z*, quod plane omittendum est, subscribendum putant. Noli scribere καὶ γῶ, χῶπως, ῥῆλλοι; primum enim fit *ῥλίψις* litterae *z*, deinde vero crasis; neque crasi facta amplius admittitur *z*, sed exteritur. V. Excerptt. e Cod. Paris. post Gregor. Cor. p. 679, XIV, ed. Schaefer. Neque illud quidem *z*, quod ante crasin primae syllabae subscriptum fuerat, crasi facta remanere potest, ut discimus ex Etym. M. p. 412, 47. V. Matth. gr. gr. §. 42, not. Buttm. gr. gr. §. 29, 2***. De crasi τῆ' μῆ, i. e. τῆ ἐμῆ. v. Etym. M. p. 431, 14 et 337, 4. Sin vero e monophthongo praecedente et diphthongo in *z* exeunte fit coalitio duorum vocabulorum, *z* scribitur; imprimis, ubi articulo subiiciuntur diphthongi *oz* et *αz*, prima diphthongi littera cum articulo coalescit. V. Etym. M. p. 822, 53, s. v. ῥπόλος. Accedit, quod *z* subscriptum natura brevis est; qua enim ratione producta vocalis littera prorsus interire potuerit pronunciando; parum appareret. Vix tamen

dubitandum est, *z* apud graecos auditum fuisse, idque sine ulla vocis molestia, praesertim vocali littera sequente. Tum enim consonae fere litterae vicem sustentavisse videtur, ita ut *λῶων* sonuerit fortasse *lojon*. V. Herm. de emend. rat. gr. gr. I, p. 36, et 42 sq. Viger. de Idiotism. p. 526. Bekker. Anecd. p. 496. Welcker. Spicileg. Epigr. gr. II, p. 20. Accedit etiam scribendi ratio in veteribus monumentis, ut in Inscr. Sigea, quae *κᾶγῶ*, *κᾶπίστρατον* similia praebet, et apud Osannum in Syllog. Inscriptt. I, p. 127, qui et ipse iure maximo reprehendit Schneiderum. Add. Franck. ad Inscriptt. Richter. I, 8, 1. Nam quum *z* non pro integra syllaba haberetur, operae prorsus omittere non dubitabant hanc litteram, cuius vestigia propter pronunciationis tenuitatem paullatim extincta esse videntur. V. Wolf. Anall. I, P. II, p. 422, De magno MSS. librorum, vetustiorum imprimis, consensu, *κᾶν*, *κᾶπειτα*, similia, sine *z* exhibendi cf. Porson. in praefat. ad Eur. Hecub. p. 5, 6, et 18 ed. Lips. et Jacobs. in praef. ad Anthol. Palat. p. 29. De crasibus *χόρ* sive *χοῖ*, *χοῖον*, *χῶποῖος*, ut recte Dindorf. et Reisig. in Aristoph. scribunt, v. Meinek. ad Menandr. p. 358; Buttm. gr. gr. §. 29, not. 18 c. Add.; Thiersch. gr. gr. §. 243, 22, 26; Elmsl. ad Eur. Med. 562. Martin. in Syllog. vv. ll. ad Soph. Antig. 542; Monk. ad Eur. Hippol. 1445; Reisig. Syntagm. p. 30 sq. Valcken. ad Phoen. 577 et Hippol. 914. Voss. in Hymn. in Cer. v. 227. Iam de ceteris, maxime dubiis articuli crasibus pauca adiicienda sunt, quas inter elisiones enumerare maluit Schneiderus p. 30 sq. Per crasin scribenda

sunt *ἡὺγένεια*, *ἡὺσέβεια*, ut etiam in libris MSS. leguntur, ne parum probabilis exeant formae *ἡ'υγένεια*, *ἡ'υσέβεια*, quae etiamnum in edd. nostris passim oculos offendunt, (v. Valcken. ad Eur. Phoen. 407; Buttm. gr. gr. §. 23, not. 13.) sive plene cum synizesi, ut codices fere solent; v. Brunck. ad Soph. Philoct. 782. Elmsl. ad Eur. Heracl. 460; Med. 56. Quoties articulus in vocalem litteram desinit, sequens vero vocabulum vocali incipit, utrumque per crasin coalescere solet. Itaque pro *τοῦ ἐμοῦ* non *τοῦ 'μοῦ* sed *τοῦμοῦ* scribendum est, ut saepe exhibent Aldinae; porro *τὰμά*, *τῶχλω*, *τοῦλυμπίου*; cf. Elmsl. in praefat. ad Soph. Oed. T. p. 10; *ὦφήμερε*, *ὦνδρωπε*, ut scribendum censet Wolfius, et recte quidem; praefert tamen Reisigius in Synt. Crit. p. 28 *τοῦ 'λυμπίου*, *ὦ 'νδρωπε*, *ὦ 'φήμερε*, eandem syllabam, quae duabus vocalibus in unum coeuntibus vi sua alteram superet, neque per commixtionem in aliam naturam transferatur, tonum suum retinere debere ratus. Id quod cum Buttmanno in gr. gr. §. 29, not. 6. perspicuitatis causa alteri scripturae praetulerim, quae, quamvis idonea per se, in libris MSS. non temere reperiat. Neque tamen ideo de prodelisione cogitandum est. V. Matth. gr. gr. p. 124. Thiersch. gr. gr. §. 243, 21. Immo vero adest crasis; sed quoniam littera antecedens, ut in duobus illis exemplis vocula *ὦ*, per commixtionem naturam suam mutare non potest, quod in plurimis crasibus fieri solet, eiusmodi crasis elisionis speciem prae se fert. Melius tamen apud Aristophanem cum Dindorfio scribitur *ὦ'ζυρέ*, (sive potius *ὦ'ζυρέ*, i. e. *ὦ οἰζυρέ*,) notato tam spiritu,

quam vocabulorum coalitione. — Inter crases referendum est etiam ω $\tau\tilde{\alpha}\nu$, pro ω $\epsilon\tau\tilde{\alpha}\nu$, (v. Göttling. de accent. l. gr. §. 26, II, not. 2, et Passov. Lex. s. v. $\tau\tilde{\alpha}\nu$) ut nuperrime docuit Herm. ad Soph. Phil. 1373 contra Buttmannum, qui in gr. gr. p. 224 $\tau\tilde{\alpha}\nu$ sive antiquam quandam formam fuisse pronominis $\tau\acute{\iota}$, sive, (quod facilius comprobaverim) e $\tau\tilde{\eta}\nu\omicron\varsigma$ ortam esse putavit. Sed cf. Apollon. de adverb. in Bekkeri Anecd. p. 569, 11, sq., qui, ut a $\mu\acute{\epsilon}\gamma\iota\sigma\tau\omicron\varsigma$ derivetur $\mu\epsilon\gamma\iota\sigma\tau\tilde{\alpha}\nu$, ita a $\xi\upsilon\nu\omicron\varsigma$ oriri docet $\xi\upsilon\nu\tilde{\alpha}\nu$, a $\nu\acute{\epsilon}\omicron\varsigma$ $\nu\epsilon\tilde{\alpha}\nu$, ab $\epsilon\tau\eta\varsigma$ $\epsilon\tau\tilde{\alpha}\nu$; quae quidem sententia omnino habet, quo defendatur. Cf. Ruhnck. ad Tim. Lex. p. 281. Pierson. ad Moer. p. 423. Lobeck. ad Phryn. p. 196; Bast. in Add. ad Gregor. Cor. p. 904. Etym. M. 825, 11. De accentu v. Dionys. Thr. in Bekkeri Anecd. p. 949, 21, et Lex. Rhetor. ibid. p. 318, 4. — Quibus addendae sunt formae $\delta\upsilon\mu\omicron\acute{\iota}$, (de $\delta\upsilon\mu\omicron\varsigma$, quod iam apud Homerum legitur, v. Thiersch. gr. gr. §. 165, 1.) $\delta\upsilon\pi\iota\chi\acute{\omega}\rho\iota\omicron\iota$, $\delta\upsilon\nu$, i. e. $\omicron\acute{\iota}$ $\epsilon\nu$, quod minus bene $\omicron\acute{\iota}$ ν scribitur. V. Gregor. Cor. p. 148: $\acute{\alpha}\tau\tau\iota\kappa\omicron\delta\omicron\nu$ $\kappa\alpha\iota$ $\tau\omicron$ $\epsilon\kappa\theta\lambda\acute{\iota}\beta\epsilon\iota\nu$ $\acute{\alpha}\mu\alpha$ $\kappa\alpha\iota$ $\kappa\iota\rho\nu\tilde{\alpha}\nu$, $\omega\varsigma$ $\tau\omicron$ „ $\omicron\upsilon$ $\gamma\acute{\alpha}\rho$ $\mu\omicron\upsilon\sigma\tau\acute{\iota}\nu$ “ $\acute{\alpha}\nu\tau\acute{\iota}$ $\tau\omicron\upsilon$ $\omicron\upsilon$ $\gamma\acute{\alpha}\rho$ $\mu\omicron\acute{\iota}$ $\epsilon\sigma\tau\iota\nu$. $\epsilon\kappa\theta\lambda\acute{\iota}\beta\epsilon\tau\alpha\iota$ $\gamma\acute{\alpha}\rho$ $\tau\omicron$ ι , κ . τ . λ . Elmsl. ad Eur. Med. 56, not. z. et v. 801; praef. ad Soph. Oed. T. p. 10; Herm. ad Soph. Ai. 1204. Subdubitat tamen Wolfius l. l. p. 452, propterea, quod nullum futurum sit discrimen inter $\acute{\omicron}$ $\epsilon\nu$ et $\omicron\acute{\iota}$ $\epsilon\nu$, si $\delta\upsilon\nu$ scribatur. In qua ambiguitate vix unquam Graecum laboravisse putaverim cum Reisigio in Synt. crit. p. 23. Relativum etiam pronomen crasin nonnunquam patitur, ut in $\delta\upsilon\phi\acute{\omicron}\rho\epsilon\iota$, $\acute{\alpha}\gamma\omega$, $\acute{\alpha}\nu$, i. e. $\acute{\alpha}$

ἄν et *αἶ ἄν*, ut Soph. Oed. Tyr. 1231, ubi pluri-
mi codices praebent *αἶ ν*, Elmsl. omisso *ἄν* minus
bene edidit *αἶ*. V. Matth. Monk. et Wüstem. ad
Eur. Alcest. 198. Elmsl. ad Arist. Acharn. 323;
Thiersch. gr. gr. §. 243, 17 cum not.; Martin.
ad Soph. Electr. 943. Miserrime rem conturbavit
Schneiderus p. 23. Non iniuria tamen dubitat idem
de prodelisione *πειράσομαι ἔγω*, iam Buttmanno
improbata illa in gr. gr. §. 29, not. 7, quam post
Dawesium ubique inferre coeperat Porso ad Eur.
Med. 722, qui tamen parum sibi constans in Arist.
Ran. 509 scribere maluit per crasin, quam falso
vocavit, *περίοσομαι ἀπελθόντ'*, teste Gaisfordio ad
Heph. 222, quum metri ratio productam requireret
syllabam. A Schaefero et in ed. Weigel. *περιόσο-*
μαι ἀπελθόντα optime per synizesin nunc editum
est; cf. Matth. gr. gr. §. 45. Neque enim h. l.
de elisione sermo esse potest, neque satis recte scri-
bitur *περιόσομαι ἔπελθόντ'*, quum *α* a prioris
vocabuli brevi diphthongo *αι* absorberi non possit.
Porsonis rationem licet minus probaverit Wolfius
l. l. p. 455, tamen facile praestare censet monstro-
sis formis *περιοσομαῖ ἀπελθόντ'*, *εἰδισμᾶν*, *χρη-*
στᾶτέρω pro *χρησται ἔτέρω* i. e. *ἑτέρω*, in qui-
bus de omni accentu prorsus desperandum sit;
rectius Dindorf. edidit *χρησθᾶτέρω* in Arist. Pac.
253, rectius etiam Nub. 7. *ὅτ' οὐδὲ κολάσαι*
ἔξεστί μοι τοὺς οἰνέτας, ut in plurimis codicibus
exaratum inveniri testis est Brunckius, licet et ipse
perperam scripserit *κολάσαι ἔξεστι*. Tam *γράφω-*
μαι ἔγω, quam *γράφωμ' ἔγω* probum videtur
Koenio ad Gregor. Corinth. p. 171, prout nempe

metri ratio postulet. Alterum hoc in tragicos certe cadere vix potest, ut apud quos rarissime elidatur verbum ante brevem vocalem; aliquanto saepius apud Aristophanem licentiam hanc ferendam esse supra vidimus. Cf. Blomf. ad Eurip. Iphig. Aul. 407, Matth. gr. gr. §. 45. Herm. Praefat. ad Eur. Bacch. p. 1459. Elmsl. ad Bacch. 1070; Brunck. ad Arist. Thesm. 217 et ad Aves, v. 959. Neque probari possunt, quae Schneiderus proposuit ἐγὼ "φράσα, μὴ "ἔω, ὦ "νδρῶπε, μὴ "χοιμι, similia, quum accentu intendere voluerit syllabam, quae non adest, eique absenti cenotaphium quasi, ut Göttingius non illepide dicit in libello, quem de linguae graecae accentu edidit §. 44, 2, exstruendum curaverit. Cf. Buttm. gr. gr. §. 29, not. 6, et Wolf. l. l. p. 444, qui hanc orthographiam contra bonam logicam peccare censuit. Cf. Ephem. litt. Ien. 1818, n. 147. Licet enim statuere debeamus, μὴ ἔχοιμι per crasin pronunciatum fuisse μὴ'χοιμι, tamen, si vocabula separantur, immutatus particulae μὴ accentus servandus est, quum periti lectoris oculi bene calleant utriusque vocabuli accentum, atque de crasi moneat coronis. Neque tamen repugnaverim, si quis haec per synizesin, cuius usum iam Buttmanus, neque id iniuria, latius extendit, quam Schneiderus p. 34, exprimenda esse arbitretur. „Superest, ut moneam,“ pergit Schneiderus p. 35, „ne interpunctione quidem interposita deleri prodelisionem.“ Nullus omnino in talibus exemplis prodelisioni locus esse potest. Arist. Nub. 1354 ἐγὼ φράσω· ἐπειδὴ γὰρ — · scribendum cum Brunckio, optimum quemque codicem sequuto; Soph. Phil. 591 λέγω· ἐπὶ

τοῦτον — . Qui enim rem aliquam narraturus ita se iam incepturum esse profitetur, continuo quodam vocis tenore facile adiungit sequens vocabulum, ita ut, quod ad pronunciandi rationem attinet, crasis exinde oriri possit, licet scribendo non exprimatur. Minus apte eandem elisionem adhibuisse videtur Porso ad Eur. Hecub. 533, ubi locum tragici cuiusdam, quem attulit Schol. Venet. ad Il. 2, 472, sic legendum proponit: Δέξαι· ᾿φοβήθη παῖς, quae maiore sententiarum discrimine dirempta continuo illo vocis tenore consociari nequeunt. V. Herm. praef. ad Eur. Bacch. p. 19; Reisig. Synt. p. 30. Quod Schneiderus p. 36 pro insolita elisione vendit, καὶ ᾿μάτευες, (v. Soph. Oed. T. 1052) ea quidem simplex crasis est, κα᾿μάτευες, Brunckio iam olim probata, quem v. ad Arist. Equit. 269, omnibusque posthac recentioribus editoribus. Similem in modum iam Marklandius apud Eur. Suppl. 766 recte restituerat κα᾿κάλυψε . — Longam de formis ἀνήρ, ᾿άνήρ et ᾿ώνήρ disputationem instituit Schneiderus p. 46. sq., atque in refellenda crasi ᾿άνήρ, quae nunc iam ab omnibus fere viris doctis unice vera habetur, multum, sed frustra, laboravit. Contractio illa, qua litterae o et α in ω coalescunt, Ionibus imprimis et Doribus convenit. V. Buttm. gr. gr. §. 29, 11, cum Add. et Corrigend. Struvii Quaest. de dial. Herod. Spec. III, p. 3, 11 et 12. Quae tamen crasis articuli ὁ et οἱ cum α sequente etiam Atticis tribuitur; atticam videlicet eam vocat Gregorius Cor. p. 171 Schaef., qui affert ᾿ωνδρωπος, ᾿ωριστος; v. Koen. Neque raro ea legitur in codicibus veteribusque editionibus, unde in multas

recentiores transiit. Sed ratio, quam primus iniit Dawesius in *Miscell. Critt.* p. 123, 238, 263, ubi Atticos usos fuisse formis ἄνῆρ, ἄνδρῶπος, ἄγών, ἄρχων, αὐτός, aliis, docuit, multis ex causis probabilior videtur. Primum quidem propter apertam analogiam crasium τάνδρός, τάνδρῆ, τάγαθού, τάγαθῶ, τάνάφορον (*Arist. Ran.* 8.) τάπόλλωνος, (*ib. Av.* 982), (cf. Seidler ad *Eur. Iph. T.* 676) quam etiam Schneiderus tacite concessit. In quibus crasibus α non mutatur quidem in aliam naturam, sed producitur tantum; id quod ad veram crasin statuendam sufficere vidimus, licet aliquanto saepius nova quaedam exeat aut vocalis littera aut diphthongus. V. Valcken. et Porson. ad *Eur. Phoen.* 896. Tum in codicibus ipsis passim leguntur ἄνῆρ, αὐτός, similia, sed aliquanto saepius ἄνήρ, ἄγών, ἄνδρῶπος, αὐτός, ubi vel metri ratio postulat longam vocalem, vel Atticorum loquendi usus articulum aegerrime desiderat, licet prorsus negari non possit, eum a tragicis in vocabulis quibusdam omissam fuisse, in primis consanguinitatem et affinitatem significantibus, (v. Schneider. p. 48; Porson. praef. ad *Eur. Hecub.* p. 40; et in *Ind. Gr.* s. v. πατήρ. Matth. gr. gr. §. 264, not. e. Schaefer. appar. ad *Dem.* p. 328; Wyttenb. ad *Plat. Phaed.* p. 257; Heindorf. ad *Phaedr.* p. 316; Brunck. ad *Oed. Col.* 1486, et ad *Arist. Eccles.* 367. Schaefer. *Melett. Crit.* p. 44, 116; Wellauer. ad *Aesch. Prom.* 347; Meinek. ad *Menandr.* p. 574; Schaefer. ad *Oed. Col.* 1348 et ad *Oed. Tyr.* 630) aliisque nonnullis, quibus falso adnumeravit Schneiderus ἀπαντῶντες apud *Arist. Nub.* 451, ἀρχαῖ

ib. 1198; *ἄνδραρες*, Acharn. 348, ubi tam propter sensum et linguae usum, quam propter metri rationem articulus deesse debet. „Nec desunt exempla,“ pergit Schneiderus p. 48, „ipsius vocis *ἄνῆρ* in obliquis casibus sine articulo positae.“ V. Soph. Trach. 45, 108, 150. Sed quum in tribus his locis *ἄνῆρ* maritum significet, articulo carere potest; v. Herm. ad Soph. Phil. 40. Aequo iure vocabulum *ἄνῆρ* apud Soph. Ai. 59, 221, 1135, quum positum sit pro simplice *ἐκεῖνος*, ut latine homo, articulo destitutum est, atque *ἄνδρῶπος* et *γυνή*. Adde Soph. Phil. 1225. At non sine causa idonea in Oed. Col. 32, ὡς *ἄνῆρ* ὅδε scripsisse videntur Hermannus, Elmsleius, Schaeferus, Dindorfius et Matthiaeus in ed. Weigel., quem cf. in gr. gr. §. 264, not. e, neque satis accurate Reisigius vulgatum *ἄνῆρ* ὅδε, ut sit eccum ipsum, defendere conatur Heindorfii, (quem v. ad Plat. Phaed. §. 108) nixus auctoritate. Hic vero duo exempla diversae prorsus naturae attulit, Arist. Plut. 653, Acharn. 428. Optimo iure primus Porso articulum addidit Eur. Phoen. 1670 *ἄταφος* ὅδ' *ἄνῆρ*, quem sequuti sunt Matthiaeus et Bothius. Cf. Oed. Col. 636, Trach. 391, ubi nunc recte legitur *ἄνῆρ*, quod hoc vocabulum apud tragicos quidem nunquam fere primam producit, nisi in genitivo *ἄνερος*, quo in iambicis, trochaicis et anapaesticis versibus nunquam utuntur. At vero in nuntiorum narrationibus (v. Bekk. Anecd. 1, p. 26) epicam vocabuli prosodiam sibi indulsit Aeschylus, primamque producit; v. Sept. c. Theb. 491, et Wellauer.; cf. Eumen. 727, 547. Sed in melicis primam syllabam sine dubio

produci potuisse, exempla docebunt haecce: Aesch. Suppl. 421, Eum. 306, ubi v. Wellauer., Pers. 640; Soph. Phil. 709, Oed. R. 869, et Lobeck. ad Soph. Ai. 1181. Neque tamen ideo probari potest, quod Valekenarius dixit ad Eur. Phoen. 1650 „pro lubitu primam in ἀνὴρ corripunt vel producant.“ Cf. ibid. Porson.; Herm. ad Hymn. Hom. in Cerer. 381. Meinek. Quaest. Men. p. 38, et Matthaeium ad Soph. Phil. 212. Deinde Schneiderus „neque desunt, ait, exempla similium vocum productarum, v. c. ἀεὶ, Ἄρης, ἀῖω, ἀῖσσω.“ At vero tragici certe poetae, ubi duabus longis syllabis opus est, ionica forma ἀεὶ utuntur, ut Aesch. Pers. 181, Soph. Antig. 892, Electr. 298, 643, 916. Cf. Herm. in praef. ad Soph. Ai. p. 19, et in praef. ad Eur. Hecub. p. 21, qui etiam Piersonum, ad Moerid. p. 231, ancipitem esse primam syllabam voculae ἀεὶ dicentem, et Porsonem in praef. ad Hecub. p. 4 et 16 optime refutavit. V. Etym. Reg. Paris. MS. apud Koen. ad Gregor. p. 346, ubi v. Bastium et Schaeferum, — Buttm. Add. ad gr. gr. p. 392. Dindorf. Praefat. ad Soph. p. 57. Poppon. Prolegg. ad Thucyd. 1, p. 241. Osann. Syllog. Inscr. 1, p. 242; Heyn. ad Hom. Il. VI tom. p. 638; Lang. et Pinzger. ad Aesch. Pers. 148; Schneider. in Praef. ad Soph. Oed. Tyr. pag. 6. Elmsl. ad Soph. Oed. Tyr. p. 11. In nomine Ἄρης apud Atticos certe rarissime producitur prima syllaba. V. Passov. Lex., Wolf. Anal. I, P. II, p. 456, Meinek. Quaest. Men. p. 38. Verbum ἀῖω apud tragicos e metri ratione vel productam ad Homeri exemplum vel correptam habet primam syllabam. Exempla vide

apud Seidlerum ad Eur. Troad. 156. Verbum *ἀΐσσω* apud tragicos primam semper corripit, excepto loco qui est Eur. Troad. 157; cf. Porson. ad Eur. Hec. 31. „Sic servatur,“ pergit Schneiderus, „in innumerabilibus fere versibus vulgata, quam ab ipsis tragicis poetis profectam esse omnia indicant.“ Omnia, ait; at vero argumenta eius cognoscere velim, et graviora quidem illis, quae adhuc usque in medium protulit. Nam recte nunc quidem Soph. Ai. 1355 ὁδ' ἐχθρός ἄνῆρ, ab Hermanno et ceteris restitutum est ἄνῆρ pro Brunckiana lectione ἄνῆρ ὁδ' ἐχθρός. Nam librorum lectio ὁδ' ἐχθρός ἄνῆρ sine articulo non ferendam esse vidit ille quidem, sed falsam loco medelam adhibuit. V. Wolf. Anall. 1, P. 2, p. 458 et ad Dem. Lept. p. 263. Fischer. ad Weller. 1, p. 322. Dawes Miscell. p. 301. Elmsl. ad Arist. Acharn. 1062. Neque in Eur. Orest. 851 restituenda est vulgata ἀτὰρ τίς ἄγών, ubi cum Porsona Matthiaeus et Bothius recte scripserunt ἄγών; cf. Soph. Electr. 1492, νῦν ἐστὶν ἄγών, ubi articulum iam ante Brunckium restituerat Valcken. in Diatr. p. 220, et Oed. Col. 1184 χῶπως μὲν ἄγών ἡρέθη, ubi v. Reisig. et Herm. (1150.) Eur. Phoen. 597 huc non pertinet. Nam legendum cum Grotio, Barnesio, Porsona et Matthiaeο μήτερ, οὐ λόγων ἄγών ἐστ' —, quum vulgata οὐ λόγων ἐστ' ἄγών metrum corrumpat. Musgr. Both. et Elmsl. ad Heracl. 722 suaserunt οὐ λόγων ἐστ' ἄγών.. Sed praetulerim transpositionem illam, uno codice confirmatam, quum praesertim non de certo quodam et iam memorato certamine verborum sermo sit. V. Valcken. et Matth.

ad h. l.; Eur. Heracl. 722, ὡς ἐγγὺς ἄγων, ubi v. Elmsleium; Suppl. 776, Herm. ὦν δ' οὐνεχ' ἄγων ἦν, ubi v. Markl. et Matth.; Herc. fur. 1163, "Ηρας ὅδ' ἄγων, Matthiaeus edidit, eumque sequutus Bothius. Cf. Arist. Vesp. 534 σοὶ μέγας ἐστὶν ἄγων —, Dindorfus edendum curavit cum Elmsleio ad Eur. Heracl. l. l. Itaque invito Schneidero legendum est apud Soph. Ai. 99, τεθναῖσιν ἄνδρες, cum Lobeckio, Schaefero, Hermanno, Dindorfio et Wundero, ut Electr. 1379 ἄνδρες αὐτίκα τελοῦσι τοῦργον, quoniam utroque loco de certis quibusdam viris agitur. Monk. ad Eur. Hipp. 1005. Brunck. Suppl. ad Arist. Lys. v. 152. Lobeck. ad Soph. Ai. v. 9. Wellauer. ad Choeph. 719, ad Prom. 347 et Pers. 45. Ind. ad Eur. Iph. A. ed. Markland. s. v. crasis, Herm. ad Soph. Phil. 40. — In universum memorandum est, vocabulum ἀνὴρ, ubi virum sive hominem, non maritum significet, paucis, ut vidimus, locis Aeschyleis exceptis, nusquam prima longa inveniri in Senariis, nisi cum articulo coalescat; nusquam, ubi ea syllaba brevis sit, requiri articulum, atque in casibus obliquis, ubi de certo quodam viro sermo sit, articulum semper addi. Sed Schneiderus p. 50 tragicos omni atono articulo, litterae α per crasin mixto, abstinuisse ratus, aut elisione uti, aut ex epicorum usu prorsus depellere vult articulum, quem tamen praefixa littera τ, qua facilius cognosceretur, commisceri passos fuisse tragicos censet. At quomodo exinde, quod formae δοῖμάτιον, δοῦδωρ reperiantur, nunquam vero ἰάτρός, ἰάχή, ἰός, similia, (quod profecto non mirandum, quum non temere quisquam adhuc

cogitaverit de crasibus tam ridiculis fingendis), talia colligere potuerit Schneiderus, id quidem accuratius nobis explicet. Hoc tantum scimus, articulum nunquam colliquescere cum sequente *z* et *v*, praeterquam in *δοῖμάτιον*, *δοῦδωρ*, *δαῖμάτια*, *δοῦδατος*, e quibus formis anomalis non recte colligitur de ceteris. — Accedit Apollonii Dyscoli auctoritas, quem v. in Bekkeri Anecd. 1, p. 495, 21, et Buttm. Add. ad gr. gr. p. 392, quae, nisi fallor, aliquanto maioris aestimanda est, quam Gregorii Corinthii, quem supra laudavimus. Haec vero antiqua et proba crasium scriptura quum ab altera illa, e Ionismo petita, paulatim oblitterata esset, librarii hanc ionicam, magis sollemnem, quam unicam fortasse noverant, inferre solebant, ubicunque articulum deesse non posse putabant. Neque silentio praetermittenda est Inscriptio Sigea, ubi legitur *ΗΑΙΣΟΠΟΣΚΑΙΗΑΔΕΛΦΟΙ*, i. e. *ὁ Αἰσωπος καὶ οἱ ἄδελφοί*, quam testem minime contemnendam censet Lobeckius ad Ai. 9. Neque aliter *οἱ ἄγαθοί*, *αἱ ἄγαθαί*, *οἱ ἐμοί*, similia, per crasin, nisi in aliam diversamque naturam, consociari potuisse, i. e. *ἄγαθοί*, (ita in Soph. Phil. 873 magno consensu nunc quidem ediderunt recentiores; Buttmannus scripsit *ὦγαθοί*, Schneiderus perperam *οἱ ᾿γαθοί*), *ἄγαθαί*, *ὄυμοί*, verissime Reisigius monuit in Synt. Crit. p. 23: „Sunt enim articuli *ὁ*, *ἡ*, *αἱ*, *οἱ* procliticis annumerandi, (v. Götting. de accentu p. 114.), neque propria sua vi possunt insequentis vocabuli initium, in quo nituntur, funditus absumere.“ Ceterum qui scribere volent, *οἱ ᾿γαθοί*, *αἱ ᾿γαθαί*, iidem scribere debebunt *τοῦ ᾿νδρός*, *τῶ ᾿νδρί* contra

omnium librorum fidem. Feminini generis articulum non minus vocabulum, quocum coniunctus est, in aliam naturam convertisse verisimile fit. Nam ut ex τῷ ἐμῷ factum est τῷμῷ et τᾶνδρί ex τῷ ἀνδρί, ita ex τῇ ἐμῇ et τῇ ἀρετῇ orta sunt τῇμῇ, τᾶρετῇ. Recte in Arist. Plut. 330 τῇκκλησίᾳ, i. e. τῇ ἐκκλ. scripsit Dindorfius, et cf. Matth. ad Eur. Ion. 1126, ubi nunc recte legitur ἀρχαὶ ἀπιχώριοι. De formis τᾶγαθῇ Arist. Nub. 61, τᾶγορᾷ, Acharn. 838 et Equit. 1258, ut recte nunc edidit Dindorfius, quas praebent etiam aliquot libri MSS. pro vulgatis, a Brunckio receptis τῇ ᾿γορᾷ, v. Reisigii Synt. p. 28. Sic in omnibus fere editionibus recentioribus scribitur ἀρετῇ, ut Soph. Ai. 1336, ubi v. Herm. et Eur. Suppl. 596, ubi cf. Matth.; ἀλήθεια in Eur. Phoen. 936 Pors. et Soph. Ant. 1195, quae in plurimis codicibus atque in editionibus Aldinis per Synecphonesin expressa sunt, quia de crasium illarum tam pronuntiatione quam scriptura dubii haesisse videntur librarii. V. Matth. ad Eur. Phoen. 922, Brunck. ad Soph. Phil. 782, Elmsleium ad Eur. Heracl. 460, et ad Med. 56. Thiersch. gr. gr. §. 243, 16 et 27, ed. tert. Herm. ad Soph. Phil. 921; ad Oed. Col. 498. Itaque longe veri est simillimum, lectiones illas ἀνὴρ, ἀγών, ἀγαθός, alias, corruptas fuisse ex veris ἀνήρ, etc., quippe quae omnino multo facilius depravari potuerint, in ἀνὴρ, ἀγών etc., quam si ὠυτός, ὠγών, ὠγαθός genuinae ac verae crasium formae fuissent. Quamobrem non impugnandum erat Porsonis praecceptum: articulus cum α brevi semper in α longum coalescit. — Iamque

audiamus Schneiderum p. 47, quamvis invito animo, fatentem, crasin illam *ἀνῆρ* prorsus improbari non posse. Ne tamen adversariis suis quidquam concedat, satis inepte addit, „quosdam fortasse poetas antiquissimos, quorum opera interierint, ita loquutos fuisse.“ Peropportune scilicet Schneidero interierunt illa opera. Postea vero, parum sibi constans, ablegat Dawesii sectatores ad plebeios, quibus crases illas *ἀνῆρ*, *ἀγών* etc. proprias assignandas esse edicit. Attulit enim causam parum probabilem, quod crasi *ἀνῆρ* simul inesse possit, *ὁ*, *ὄ*, *ᾶ* — *ἀνῆρ*, qui ambiguitatis timor quanti habendus sit, iam Reisigius docuit in Synt. p. 23. Finem tandem longae chartae imponit p. 51 hisce verbis: „Unde plebeiam dicendi rationem et in Inscriptione Sigea, et in Apollonii verbis contineri tibi persuadeas.“ Nullo modo equidem mihi persuaderi patiar, Apollonium, omnium grammaticorum doctissimum, in praeceptis suis tradidisse tales linguae formas, quae tantummodo in ore tunicati popelli versarentur; quamquam in Inscriptionibus, quas exarabant operae imperiti, eiusmodi errores passim obviam fieri non ignoro. Neque illa quidem ad Dawesii regulam refutandam sufficere videntur, quae Wolfius acute disputavit in Anall. I, P. II, p. 458. Consulit enim peritos de scribendis vocabulis, quae iam asperum spiritum gerant, ut *ἄρπαξ*, *ἔπτα*, si cui forte in Thebana fabula Aeschyli hoc dicere placuit; „in quibus profecto, inquit, spiritus spiritui insidens facetum fuisset negotium!“ — Fuisset sane. Sed in talibus exemplis, quae nulla adhuc invenimus, sufficiet unum spiritus signum, sicuti lenis spiritus atque

coronis uni syllabae non temere imponuntur. V. Seidleri Exc. ad Eur. Troad. p. 148. Pugnavit etiam egregie pro nostra sententia Matthiaeus in Add. ad Eur. Hippol. p. 83; cf. eund. ad Eur. Ion. 1126 et ad Bacch. 1219. Iam transeamus ad crasin *αὐτός*, i. e. *ὁ αὐτός*, idem, cuius loco ubique *αὐτός* restituendum esse censet Schneiderus, tragicos in hac voce epicis sese ac-
cinxisse ratus, apud quos usus ille satis constet. V. Schaeferi Melett. p. 65; Matth. gr. gr. § 472, 10. Wolf. ad Dem. Lept. p. 272, Porson. ad Eur. Hecub. 295. Perlustremus singula exempla: 1) Soph. Electr. 917 — *τοῖς αὐτοῖσι τοι οὐχ αὐτὸς αἰεὶ δαιμόνων παρασταεῖ. Αὐτός* nunc quidem tam a ceteris omnibus editoribus probatur, quam ab Hermanno, quem v. ad Antig. 920 ed. II. „Nam hic, inquit, subiectum requirimus; atqui *αὐτὸς δαιμόνων* nihil est, quia deest nomen subiecti;“ cf. Buttm. ad Soph. Phil. 119. Nec verisimile est, poetam *αὐτός* scripsisse sine articulo, quum modo dixerit cum articulo *τοῖς αὐτοῖσι*. Neque vero lenis spiritus commutatio in asperum inauditi quidquam habet, quoniam saepe etiam hunc in illum mutare debuerunt editores, ut apud Eur. Hecub. 493, ubi v. Matth. et Schaefer. in ed. Porson. Cf. Elmsl. ad Eur. Med. p. 221. — Schaeferus: „mil-
lies, inquit, haec confusa sunt. Utrum quoque loco ponendum sit, (*αὐτός* an *αὐτὸς*), non librorum auctoritas, sed tenor ostendit orationis.“ — II) Soph. Phil. 119 *σοφός τ' ἂν αὐτὸς καὶ γὰρ κενλῇ ἄμα*, ubi tamen *αὐτός* esse potest ipse, quum praesertim notio pronominis idem iam insit in par-

ticulis τε — καί, eodem fere modo, quo v. 500 εἰς
 δὲ γὰρ πομπὸν τε καὶ αὐτὸν ἄγγελον ἤκω. V.
 Buttm. et Matthaeium ad h. l. Itaque αὐτός omnes
 recentiores servaverunt, praeter Bothium et editorem
 Weigelianae. Postquam enim exposuit Ulysses
 Neoptolemo magnam utilitatem, quam graecus exer-
 citus capturus esset ex insidiis illis, Philoctetae pa-
 randis, iam nunc transit ad duo insignia praemia,
 quae Neoptolemus ipse exinde ablaturus sit, et „tu
 quidem, inquit, tibi ipsi gloriam duplicem, prudentis
 simul et fortis viri, parabis.“ Namque Ulysses
 Neoptolemum vereri putat, ne aliorum tantummodo,
 non sua gratia tale facinus suscepturus sit, ideoque
 tergiversantem ad captandam gloriam exhortatur.
 Quam si quis probaverit meam qualemcumque inter-
 pretationem, iam cum Buttmanuo αὐτός prorsus
 otiosum non vocabit. III) Ibid. 521 τότ' οὐκ ἔθ'
 αὐτός τοῖς λόγοις τούτοις φανῆς. Ubi Martino
 teste duo MSS. libri, Parisiensis et Harleianus, prae-
 bent ὡς αὐτός, omnesque cum iis edd. vett., quoniam
 librarii articulum aegre desiderabant. Ita legimus
 apud Thucyd. III, 38, ἐγὼ μὲν οὖν ὁ αὐτός
 εἰμὶ τῇ γνώμῃ. cf. libr. 1, 140. Oed. Tyr. 557,
 καὶ νῦν ἔθ' αὐτός εἰμὶ, ubi duo codices habent
 ὡς αὐτός et adscripta est glossa ὁ αὐτός; v. Elmsl.
 et Erfurdt. — Eur. Phoen. 927, ubi v. Valckenaer.
 Herc. fur. 911, ubi nunc rectius scribitur αὐτός.
 Nam αὐτός, i. e. ipse, linguae usui repugnat,
 licet germanice commode dicere possimus: „er war
 nicht mehr er selbst.“ Neque vero Latini dicunt
 „hic homo non amplius ipse est, sed idem“. Apud
 Oed. Tyr. 458 φανήσεται δὲ παῖδι τοῖς αὐτοῦ

ξυνὼν ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατήρ, commode
 verti potest „ipse erit pater et frater filiorum suo-
 rum.“ V. Elmsl. — Codex Laudianus h. l. praebet
αὐτός, Martino teste. IV) Soph. Phil. 1330, — *ὥς*
ἂν αὐτὸς ἥλιος ταύτῃ μὲν αἴρῃ, τῇδε δ' αὐδύνη
πάλιν, ubi *αὐτός*, sol ipse, parum quadrat.
 Nam sensus est hic, „quam diu hic idem sol
 manebit, qui hac parte coeli oritur, illa occidit.“
 Minus recte Herm. ad Soph. Antig. l. l. „sin
αὐτὸς scribis, inquit, hoc dicetur quasi de aliquo
 ex pluribus solibus.“ Neque ita necessaria videtur
 Brunckii coniectura *οὗτος*, recepta ab Hermanno,
 Schaefero, Wundero; Doederlini faciliorem mutatio-
 nem *αὐτός*, quam proposuit in Specim. p. 54, iure
 praeferendam censuit Matth. in nov. ed. Weigel.
 V) Antig. 929 — *ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ*
ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδε γ' ἔχουσιν, ubi Herm. in
 libro de emend. rat. gr. gr. p. 50, et Erfurdt. in
 ed. mai. *αὐταί* scripserant. Sed postea Herm. in
 editione restituit *αὐταί*, vertens: „earundem aura-
 rum flabra ipsa hanc nunc, ut ante, tenent.“ Ita-
 que omnes recentiores in vulgata *αὐταὶ* nunc qui-
 dem recte acquiescunt. In edit. Weigel. nunc e
 Brunckii coniectura legitur: *αἱ τῶν αὐτῶν αὐταὶ*
ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδε γ' ἔτ' ἔχουσιν, quod Schaeferus
 etiam recipit in Tauchnitzianam. — Matthiaeus, qui
 in Add. ad Eur. Hipp. 83, Hermannii sententiam minus
 probaverat, nunc iam in editione sua Weigeliana
 vulgatam recipiendam duxit. Et profecto defendi
 ea poterit iis ipsis, quae l. l. attulit: „qui *αὐτός*,
 ipse dicit, is alium, ab eo diversum, animo quasi ei
 opponit, ut sit ipse, non alius.“ Locus enim nostre

sic fere explicandus est: „eorundem ventorum flabra ipsa, *αὐταί*, (non aliorum quorundam et diversorum ventorum flabra, sed semper illa ipsa, quae adhuc usque eam tenuerunt) etiamnum eam tenent.“ Neque enim, quod dicit „ὁ αὐτός usurpari, si quis unī diversa et inter se contraria, vel certe raro coniuncta tribuat“, ullo modo in hunc locum cadere potest. VI) Eur. Alcest 144 Monk. καὶ πῶς ἂν αὐτὸς κατθανοι τε καὶ βλέποι; ubi Aldina cum plurimis aliis exhibet ὡυτός. V. Buttm. ad Soph. Phil. 119; cf. Eur. Hec. 292, ubi v. Porson. et Matthiaeum; Med. 247, ubi v. Elmsl; Hippol. 998, ubi v. Monk.; Iphig. Aul. 354, ibique Markl.; Iphig. Taur. 712, ubi cf. Matth. et Both. et cf. Troad. 1017, Helen. 126 et 514 ed. Both.; Troad. 1274 Seidler. Adde Elmsl. ad Eur. Bacch. 1265. Dawesii regulam, Valckenario comprobata ad Eur. Phoen. 927, αὐτός non nisi cum articulo coniunctum, idem significare, in dubium vocarunt in primis Buttm. ad Soph. Phil. 119 et Herm. ad Antig. 920. Quanti in orthographicis aestimanda sit codicum auctoritas, qua praecipue nititur Buttmannus, pluribus exposuit Matthiaeus in Add. ad Eur. Hippol. l. l., qui opportune monet, in genere neutro casibusque obliquis, ubi idem dicendum sit, nunquam scriptum reperiri αὐτό, αὐτῇ, αὐτά, sed semper et ubique articulo addito ταυτό et cetera. Num igitur in casibus obliquis articulum necessarium fuisse, in nominativo abesse potuisse dicamus? Itaque minime opus esse ad Hermannī rationem confugere, ad Antig. propositam: „ubi is, quem eundem dicimus, subiectum sit orationis, ibi ὁ αὐτός

sive *αὐτός* poni, ubi praedicatum sit, eundem aliquem esse, ibi recte *αὐτός* sine articulo usurpari,“ recte mihi videtur censuisse Matthiaeus in gr. gr. p. 273; certe argumenta eius, quibus contra Hermannum pugnat, dignissima sunt, quae accuratius perpendantur. Saepe *αὐτός* scribendum est, licet praedicati locum obtineat, ut Oed. Tyr. 557. Eur. Phoen. 927; cf. Electr. 376 et Both. ad Eur. Suppl. 853. Accedit, quod nunc iam certissime crasis *αὐτός*, non solum *ὠυτός* in codicibus etiam MSS. passim reperitur; v. Bekkeri Animadvers. ad Demosth. p. 11, not. e; p. 299, not. b; ad Platon. I, 1, p. 52, 1. Quibus testimoniis addenda sunt, quae Bremius hac de re memoravit in Censura quadam, quae recepta est in Jahnii Annal. Philol. 1829, tom. I, p. 171. Scribendum esse enim *ἄνῆρ*, *ἄδελφός*, *ἄνθρωπος*, similia, ubicunque de certis quibusdam personis agatur, iam negare non audet, commotus videlicet optimorum quorundam et vetustissimorum codicum auctoritate, qui passim exhibeant spiritum asperum. Quod vero ad totam hanc quaestionem attinet, iam lectoribus aequis examinandam proponere liceat sententiam nostram. Quamvis enim certa quaedam et stabilis orthographia in illis crasibus scribendis necessaria sit, tamen ne ipsos quidem Atticos semper et ubique eandem rationem sequutos fuisse censuerim. Etenim litteras *α* et *ο* sive *ω* coalitas sonuisse medium quoddam, et ex utraque quasi compositum, uti nostrates fere Sueci *ä*, Helvetii *a*, et gentes Slavicæ stirpis *o* pronunciant, ex ipsius rei natura haud inepte colligitur. V. quae supra attulimus p. 51.

Nonne etiam per analogiam quandam in rem nostram convertere possumus formas genitivorum pluralis numeri $\acute{\alpha}\omega\nu$, $\omega\nu$, $\tilde{\alpha}\nu$? Quae non nisi lingua magis excul-
ta paulatim in proprium cuiuspiam dialecti usum trans-
iisse et apud singulas Graeciae gentes invaluisse viden-
tur. Antea enim, quum pronunciandi ratio ususque magis
esset vagus, necdum certo quodam discrimine secre-
tae neque regulis constitutae essent cuiusque dialecti
formae, tales res orthographicae certis limitibus, quas
posteriori aetate designabant grammatici $\acute{\omicron}\psi\iota\gamma\epsilon\nu\epsilon\tilde{\iota}\varsigma$,
circumscribi non poterant. Quid mirum, si in con-
stituenda ratione, qua duarum earumque cognatarum
vocalium litterarum coalitionem exprimerent, incerti
aliquid passim restaret, quum praesertim omnia haec
plerumque soli aurium iudicio permitterentur, ali-
quanto rarius scripta legentium oculis subiicerentur?
Verum enimvero ipsa illa genitivi formarum varietas,
quae per Graeciae gentes simul audiebantur atque
una eademque aetate, demonstrat cognationem artis-
simam vocalium α , o et ω . Sicut genitivi forma,
quae in $\omega\nu$ exit, ab Atticis potissimum usurpata est,
atque in proprium eorum usum cessit, ita crases
 $\acute{\alpha}\nu\eta\rho$, $\acute{\alpha}\nu\tau\acute{o}\varsigma$, sim. apud eosdem maxime prae-
valuerunt, ionicae contra formae $\acute{\omega}\nu\eta\rho$, $\acute{\omega}\nu\tau\acute{o}\varsigma$, de
quibus v. prae ceteris Struvii Quaest. Herod. p. 12,
non prorsus quidem interierunt, sed aliquanto rarius
— si non audiebantur — certe litteris exprimebantur.
Cf. Buttm. Add. ad gr. gr. p. 392; Boeckh. Corpus
Inscr. I, p. 279. Iam vero, ut ad summam dispu-
tationis redeamus, animo comprehendenda sunt omnia
illa; quae de variis crasis generibus formisque eius
singulis hucusque in medium protulimus. Crasis
est duorum vocabulorum, artissime ple-

rumque cohaerentium, coalitio talis, qua syllabae coalitae in novam atque diversam naturam transeant, ac si breves fuerant syllabae, iam in unam, eamque semper productam coeant, ita tamen, ut, quod ad accentus rationem attinet, duo vocabula coalita pro uno habeantur. Qua probata definitione in singulis crasium, vere sic dictarum, formis scribendis firmum habemus ac stabile fundamentum, atque scribendi ratio ab arbitrariis editorum et grammaticorum nostratium mutationibus vagaque licentia vindicatur, quam quo diligentius in hanc materiem inquisiveris, eo accuratius cognoveris. Miram libri grammatici, quibus hodie utimur, in exarandis illis formis praebent diversitatem; mira etiam est licentia, qua inter se confunduntur. Ceterum definitioni illi quae repugnare videri possint exempla, ut ἡὺγένεια, τοῦ λυμπίου, similia, (in iis enim altera syllaba iam ante crasin natura sua longa erat, neque crasi adhibita ullo modo mutari poterat) rectius tam propter analogiam ceterarum crasium articuli, quam propter prodelisionem (ἡὺγένεια, τοῦ λυμπίου) incertissimam, et a Buttmanno, ut supra vidimus, non sine causa prorsus reiectam, in crasium numerum referenda, aut, sin codices plurimos sequi probabilius videbitur, per synizesin scribenda sunt. Neque id ignoramus, veteres grammaticos latius extendisse crasis fines, ut qui etiam contractionem casuum, ut τείχεα, τείχη, σέο, σεῦ, σοῦ, βελτίονα, βελτίω, illo nomine communi comprehenderint. Nihil tamen omnino utilitatis exinde redundat discentibus, sed res ideo difficilior

redditur, quod fines crasis, elisionis atque contractionis, quibus apte secretis constitutisque omnis tollitur dubitatio, praeter necessitatem conturbantur. Cf. Excerpt. e Cod. Paris. post Gregor. Cor. p. 678 et 679, ed. Schaefer. Dracon. Straton. p. 157; Etym. M. p. 412, 47; Buttm. gr. gr. ampl. 1, p. 113; Matth. gr. gr. §. 42, not. Thiersch. gr. gr. §. 38. Quibus quaestionibus commode subiici possunt nonnulla de Tragicorum augmenti omittendi licentia, ut quam elisione aut crasi adhibita excusare (v. Reisig. Commentt. in Oed. Col. 1488,) quidam viri docti voluerunt. A plerisque nunc quidem conceditur augmenti omissio, sed variis ex causis atque rationibus derivatur. V. imprimis Herm. praef. ad Eur. Bacch., ubi ea copiosissime atque acutissime defenditur. Exempla nonnulla diligentius perpendere haud alienum erit. Primum quidem illa absolvamus, quae ex omnium fere interpretum consensu corruptionis indicia prae se ferunt, ut Aesch. Pers. 304; Ἀρκτηὺς, Ἀδελύης καὶ Φερεσσέυης τρίτος, Φαρκοῦχος, οἷδε ναὸς ἐν μιᾷς πέσον. Qui versus pro antecedentibus, in quibus ducum mortes praeclare describuntur, valde languidus, e glossatoris docti cuiusdam calamo ortus esse videtur, quum praesertim neque per se, recte monente Wellauero, ferendum sit nomen proprium Φαρνοῦχος, sine copula ceteris additum, neque omnino addi potuerit propter illa καὶ Φερεσσέυης τρίτος, ut e quibus nomina omnia iam esse enumerata appareat. In memoriam mihi redit locus Sophocleus simillimus in Oed. Col. 7. Porsonis coniecturam οἷδε ναὸς ἔπεσον ἐν μιᾷς ut male sonantem repudiavit Herm. in praef. ad Bacch.

p. 22. Frustra huic loco restituendo operam navarunt interpretes, quorum commenta collecta reperies apud Wellauerum. Eur. Hecub. 580, *τοιιάδ' ἀμφὶ σῆς λέγον παιδὸς θανούσης*, ubi Heathii emendatio λέγω hodie ab omnibus comprobatur. V. Herm. et Porson. Restitui possit etiam λέγων e duobus codicibus; v. Reisig. Commentt. in Oed. Col. p. 377. — Orest. 499 — *αὐτὸς κακίων γένετο μητέρα κτανών*, ubi tam propter augmentum, quam metri rationem Porso vocabula transposuit: *μητέρ' ἐγένετο κτανών*. Reisigius l. l. p. 376 praefert *γέγονε μητέρα κτανών*, quum propter vetusta litterarum compendia γέγονε facillime transire potuerit in γένετο. — Eur. Alcest. 851 — *νῦν δεῖξον, οἶον παῖδά σ' ἢ Τιρυνθία Ἑλεκτρύωνος γείνατ' Ἀλκμήνη Διῖ*. Ubi prae ceteris placet Blomfieldii coniectura, uno libro MS. firmata, quam commemoravit Monkus, *Ἑλεκτρύονος ἐγείνατ'*, quum utraque exstet genitivi forma monente Schaefero ad Apollon. Rhod. II, p. 57. Recepit eam nunc etiam Hermannus in Monkii edit. nov., postquam Wüstemannus γείνατ' perperam revocaverat. — Soph. Trach. 767. *ἰδρῶς ἀνῆει χρωτὶ, καὶ προσπτύσσετο πλευραῖσιν ἀρτίκολλος — χιτῶν*. Omnes libri *προσπτύσσετο*, quod tuetur Herm. in Elem. d. m. p. 121. Erfurdus e coniectura edidit *προσπτύσσεται*, ut iam antea voluerant Musgravius et Porso ad Eur. Med. 1138, probantibus Heindorfio ad Plat. Phaed. p. 124, qui diversorum temporum coniunctorum exempla attulit, Elmsleio ad Soph. Oed. Col. 1605 et Matthiae in ed. Weigel. — Reisigius etiam in Coniectan. p. 82

optime defendit *προσπύσσειται*, neque nunc iam intercedit Hermannus, quem v. l. l. p. 23. — Eur. Alcest. 181 — *πᾶν δὲ δέμνιον ὀφθαλμοτέγκτω* *δεύετο πλημμυρίδι*. Porsonis emendationem *δεύε-ται*, (v. ad Med. 1138), duobus codicibus Florentt. confirmatam, optimo iure receperunt Matthiaeus atque Monkius, non repugnante Hermanno l. l. p. 23. — Soph. Phil. 371, *ὁ δ' εἶπ' Ὀδυσσεύς, πλη-σίον γὰρ ὦν κύρει*. Porso ad Med. l. l. *κυρεῖ*. Sed recte iam Brunckius, praesens tempus pro prae-terito h. l. insolentius adhibitum esse ratus, eleganter correxit *ἦν κυρῶν*, quod probaverunt recentiores; v. Herm. et Buttm. ad h. l. Nihili est Scholiastae commentum, quo propter ambiguitatem quandam ex industria quaesitam *κυρεῖ* legendum esse fingit. Cf. Schaefer. et Elmsl. ad Eur. Med. 1110. Fortasse veram lectionem *ἦν κυρῶν* librarius explicavit adscripto *ἐκύρει*, eoque ansam praebuit alii *ὦν* ad-iiciendi, quae tertius quidam versui quoquo modo aptans *ὦν κύρει* scripsit, parum sollicitus de omisso augmento. Cf. Herm. l. l. p. 13. Simili ratione in Soph. Trach. 786 — *με προσβλέψας κᾶλει* restituendum est *καλεῖ* propter vividam narrationis indolem. Cf. Eur. Bacch. 720, ibique Herm. Elmsl. et Matth. et Oed. Tyr. 1245. — Huc pertinent duo, quae sola exstant, neglecti augmenti temporalis ex-empla; Soph. Ant. 400 *ταύτην δ' ἶδον θάπτουσαν*. Brunckii facillimam emendationem *ιδῶν* omnes recentiores merito receperunt. Nusquam enim in trimetris iambicis *ἶδον* legitur pro *εἶδον*. — Eur. Iphig. Taur. 53. *κᾶγὼ τέχνην τήνδ' — τιμῶσ' ὕδραν ἑαυτόν*. Quo loco sine haesitatione le-

gendum est *ὕδραινειν* cum Erfurdio ad Ai. 679, Musgravio, Porsonae et Matthiae; cf. Reisig. Coniectan. p. 83, quum etiam antecedentia per infinitivos relata sint. Operae pretium non videbitur addidisse Eur. Phoen. 1243 ἐκ τάξεων ὄρουσε, quod post Aldinam omnes fere editiones praebent, sed neglecta optimorum quorundam librorum auctoritate. Orti videntur eiusmodi errores e scribendi genere illius aetatis, qua ω nondum usu receptum esset. V. Valcken. — Aesch. Prom. 235 ἐγὼ δ' ἐτόλμησ' ἐξερυσάμην βροτοῦς, ubi Reisigius l. l. nonnullorum codicum lectionem ἐξελυσάμην praefert, neque id iniuria, puto, quum etiam alterum verbum ἐτόλμησα augmento instructum sit. Wellauerus in eo offendit, quod non scriptum sit ἐξερρύσάμην a verbo ἐκρύομαι, quod tamen alibi nondum reperimus. Aliter res habet in Aesch. Pers. 753, φρένες γὰρ αὐτοῦ θυμὸν οἰακοστρόφουν, quia hoc verbum cum aliis quibusdam, cum οἰ incipientibus, augeri non solebat, Grammatico teste in Etym. M. p. 617, 45. Cf. Reisig. Commentt. in Oed. Col. p. 377; Wellauer. ad Aesch. Suppl. 404. Matth. et Herm. ad Eur. Bacch. 32, Elmsl. ib. v. 686, Wellauer. ad Aesch. Pers. 753, Lobbeck. ad Phryn. p. 153. Porro excipienda sunt verba χρῆν, quod non rarius apud scenicos poetas legitur, quam ἔχρην, ἄνωγα, quod tantum in plusquamperfecto tempore ab Atticis augetur; Oed. Col. 1594, καθεζόμην; (v. Herm. praef. ad Eur. Hecub. p. 58; Porson. ibid. p. 19, et Wellauer. ad Aesch. Prom. 229), καθήμην, καθεῦδον, quibus tragici poetae augmentum non proponunt; v. Oed. Col.

1593, Trach. 904, Eur. Phoen. 75, Heracl. 33, Elmsl., Soph. Ant. 407. Illa etiam exempla excludenda censet Elmsleius (quem v. ad Eur. Bacch. 1321) ab hac disputatione, in quibus per crasin sublatum sit augmentum, ut apud Aesch. Pers. 302 νικώμενοι ὑρίσσον; 482, ἐνθα δὴ πλεῖστοι θάνον. Soph. Ai. 308 παίσας κάρα θώυξεν, et 1304 δώρημ' ἐκείνῳ δῶκεν Ἀλκμήνης γόνος. Oed. Col. 1602 et 1608, Trach. 381, 772, ut 905, Phil. 360, Aesch. Pers. 193 Blomf. In quibus crasin veri nominis statuendam esse, nullo modo mihi persuaderi patiar. Crasin enim, quae, e studio quodam commode atque celeriter pronunciandi exorta, nusquam fere nisi in articulo tam praepositivo quam postpositivo atque particula καί reperitur, exceptis duntaxat quibusdam loquendi formulis, usu vulgari tritis, ut ἐγὼμαί, ἐγὼδα, similibus, crasin, inquam, nimis videtur extendisse Elmsleius, ceterique augmenti defensores, neque talem usum eius aliter defendere possunt, quam ex illis ipsis exemplis, in quibus dubium semper manebit, licitumne fuerit adhibere crasin, nec ne. Neque vero ipsius crasis natura et indoles talem usum permittit, quippe qua adhibita duo vocabula in unum, idque diversum, coalescere debere supra vidimus, neque hoc mihi satis perspicuum est, quamobrem viri docti, quum de crasi loquantur, ista exempla non tamen, uti oportebat, coronide addita, in unum vocabulum coagmentanda curaverint, sed solo apostropho adiecto merae elisionis speciem prae se ferre passi sint. Nam si veras fingere voluissent crases, monstra inaudita prodirent, ut νικώμενοῦ ὑρίσσον — πλεῖστοῦ θάνον — ἐκεί-

νῶδῶκεν, similia, omni analogiae reluctantia. Cf. Matth. gr. gr. p. 223, not. n) ed. II. Neque tamen ego vehementer repugnaverim, si quis in primo ictu tertiae iambici versus dipodiae, si prius vocabulum monosyllabum accentu intentum est, veram elisionem statuatur, ut Soph. Ai. 936. *μὴ 'πόδουν*, Oed. R. 426. *μὴ 'κάλεις*. Quae minus suavis est, si aut e pluribus syllabis prius vocabulum constat, aut monosyllabum quidem, sed encliticum est, ut Aesch. Sept. 590 Well. *παγκοίνῳ 'δάμη*, Soph. Ai. 588 *οἴου 'τράφης*; Oed. Tyr. 844 *ἐγὼ 'κτάνον*. Sic in recentioribus editionibus ubique scriptum reperimus, neque omnino in plurimis ulla augmenti omitendi necessitas subesse videtur. Neque enim crasin in omnibus his inesse persuasit mihi Hermann. in praef. ad. Eur. Bacch. p. 14. Aeque dubium est, an iure eam elisionem Elmsleius ad Bacch. 1132 ad augmentum verbi in primo pede trimetri, longa vocali aut diphthongo in priore versu antecedente, transferre conatus sit; dubitat ipse Hermannus l. l. p. 18. Cf. Matth. gr. gr. p. 113. not. X. — Prima classis, quam constituit Elmsleius, ea complectitur exempla, in quibus augmentum sine versus detrimento addi possit. Mirum tamen videri debet, unde factum sit, ut librarii ad unum omnes in illis augmentum omiserint, quum in quatuor aliis locis addiderint: Soph. Phil. 544, Eur. Iphig. Aul. 49, Bacch. 1288, Herc. fur. 458. Id quod Hermannus l. l. p. 54 ex ea regula perspicuum fecit, qua verbum fortius, in quo augmenti accessio anapaestum efficit, in principio versus positum, addi augmentum postulet. Quod praeceptum omnino cadit in quatuor

illa exempla, quae in quadringentorum fere versuum, anapaesto incipientium, multitudine sola sunt, in quibus augmentum eum pedem faciat, atque facere debeat, quum sine illo valde debilia atque omni nervo destituta essent eorum initia. Sed in verbis minus fortibus, quae non essent voce erigenda, sedulo vitatus fuisse videtur in primo pede anapaestus, qui ex augmenti accessione oriretur. V. Herm. l. l. p. 19, 46; in Elem. d. m. p. 121; Schneider. in praefat. ad Soph. Ai. p. 8. Verumtamen etiam fortiora verba, in quibus augmenti accessio non facit anapaestum, in principio versuum cum vi quadam posita, carere possunt augmento, ut in iis locis, quae Herm. l. l. p. 32 egregie pertractavit; v. Eur. Bacch. 1076, Soph. Oed. Col. 1604, Aesch. Pers. 413, 504. In universum omnis augmenti in primo pede usus sola numerosae orationis observatione sedula regi videtur. — Ceterum omnia fere, quae attulimus, eiusmodi sunt, ut non temere in alios tragoediarum locos cadant, quam in longiores, nuntiorum imprimis, narrationes, (v. Herm. l. l. p. 51) quae plurimae leguntur in Aeschyli Persis, Sophoclis Oedipo Coloneo atque Euripidis Bacchis. Quamobrem Seidlerii observatio illa omnino habet, quo nitatur; quae quomodo intelligenda sit, nunc demum Hermannus recte ostendit. Reisigii sententia, de omissione augmenti prolata, non ubique sufficit. Nam permulta graviora verba instructa sunt augmento, atque alia, sine vi pronuncianda, augmento carentia versum incipiunt. De quibus omnibus quum vix quisquam doctius atque accuratius adhuc disputaverit, quam Hermannus, quae ille exposuit, iam aliis verbis iterare nolumus. — Cf.

Markl. ad Eur. Suppl. 728; Brunck. ad Eur. Andr 955 et Soph. Oed. Col. 1624; Porson. Praef. ad Eur. Hec. p. 5 et 17, et ad vv. 578, 1176, ad Orest. 499, Phoen. 1250, 1418; Herm. Elem. d. m. p. 52 et 121 et ad Soph. Ai. 301, ad Oed. Col. 1624, praef. ad Eur. Hec. p. 32; Reisig. Coniectt. in Arist. p. 78 et Commentt. crit. ad Soph. Oed. Col. 1499; Monk. ad Eur. Alcest. 599; Wellauer. ad Aesch. Pers. 302, Matthaeium ad Soph. Phil. 359; Schneider. praefat. ad Soph. Ai. p. 6 - 11; Matth. ad Eur. Bacch. 723 et in gr. gr. ampl. §. 160, not.; Fischer. ad Welleri gr. gr. II, p. 312; Buttm. gr. gr. ampl. §. 83, not. 9. De epicorum usu omit-
tendi augmenti v. Thiersch. gr. gr. §. 243, 27, not. 2, ed. tert. Koen. ad Greg. Cor. p. 406; Heyn. Observ. ad Il. tom. 8, p. 226. Schneiderus optime disseruit pag. 54 - 57 de synizesi, quam arbitrario quidem neque tamen prorsus improbabili loquendi usu a synecphonesi separare voluit, quod discrimen adhuc usque viris doctis non satis comprobavisse videtur; cf. tamen Hemsterh. Ind. ad Arist. Plut. s. v. synizesis, et praeter auctores a Schneidero laudatos legas Voss. ad Hymn. in Cerer. v. 253, Benth. ad Arist. Ran. 1283, Porson. ad Eur. Phoen. 1651; Herm. ad Eur. Bacch. 991, ad Soph. Ant. 1132, ad Phil. 4, ad Oed. Col. 1194; ad Oed. R. 640; praef. ad Eur. Bacch. p. 19; Reisig. Synt. crit. p. 30; Wunder. Adverss. in Philoct. p. 37; Monk. ad Eur. Hipp. 1148; Meinek. praef. ad Menandr. p. XVIII et p. 565; Wellauer. Commentt. Aeschyl. p. 26 et in Indice ad Aesch. Trag. s. v. synizesis; Erfurt. ad Soph. Antig. 1018; Matth. ad Eur. Alc. 45 et

in gr. gr. ampl. 1, p. 126 cum Add. Buttm. gr. gr. §. 28, not. 13 et 14 cum Add. p. 390; Thiersch. gr. gr. §. 243, 14; (pag. 423 ed. tert.) Götting. de accent. §. 44, II; Merleker. Regul. praecip. de accent. gr. §. 85 cum nota 58.

De secunda persona Passivi et Medii,
quae in εἰ et ἦ exit.

Quae de secunda Passivi et Medii persona, apud tragicos in ἦ terminanda, acriter disputavit Schneiderus in Quaestt. Critt. de trag. dial. p. 2-5, confirmantur Choerobosci grammatici, quod eum latuerat, testimonio, quod frustra tentavisse videtur Reisigius in praef. ad Commentt. in Oed. Col. p. 25. Exstat illud in Bekkeri Anecd. p. 1290, ubi formae εἰ origine usuque explicato Choeroboscus: πάντως δὲ οἱ Ἀθηναῖοι, αἰτ, τοῦτο ποιοῦσιν· ἀλλ' ἀκολουθοῦσι καὶ οἱ πεζολόγοι, ἐπεὶ οἱ τραγικοὶ τοῦτο οὐ ποιοῦσιν, ἀλλ' ἀκολουθοῦσι τοῖς κοινοῖς. Sed videamus, num in hisce verbis, uti nunc quidem leguntur, sanus sensus insit. Primum enim dicit Choeroboscus: „omnino ita faciunt Athenienses.“ — „Iam quid ἀλλά vult sibi?“ interrogat Reisigius l. l.; „haeccine est perversitas cogitandi quaedam?“ — Sane quidem est. At ne Reisigii quidem nimis violenta loci medela placere potest. Nam scribendum esse censet aut ἀκολουθοῦσι δὲ καὶ οἱ πεζολόγοι, aut sic potius: πάντως δὲ οἱ Ἀθηναῖοι

τοῦτο οὐ ποιοῦσι. Quae quum nulla emendandi ratione inter se conciliari posse ipse fateatur, lacunam intercessisse existimat; quod quoniam mera est opinio, neque ulla probabilitatis argumento adiuvatur, aliquanto minus probandum videtur, quum praesertim contrariam sententiam, tragicis *εἰ* tribuendum esse, ex eo loco elicere velit. Nam quum apud recentiores certe Atticos formam in *η* exeuntem praevaluisse certum sit, (cf. Eustath. ad Odyss. *μ*, p. 1723, 20, et Fischer. ad Weller. I, 399) verba illa πάντως δὲ οἱ Ἀθηναῖοι τοῦτο ποιοῦσιν sine ulla exceptione dicta esse cum Reisigio affirmare equidem dubitaverim. Quare miror, Matthiaeum, collaudatis his, veteri sententiae adhuc addictum esse; v. gr. gr. in Addendis ad p. 374. Contra Buttmannus in Addendis ad gr. gr. p. 375, 389, 419 nunc quidem in Schneideri partes transiit. Cuius viri doctissimi consensus licet sententiae nostrae permultum addat auctoritatis, de vera tamen loci scriptura non tenues adhuc subdubitandi causae remanent. Nam quod Schneiderus ipse posthac in praef. ad Soph. Trach. p. XI. hunc locum ita in vernaculam vertit, ut nulla omnino restare videatur difficultas, id quidem in errorem inducere non poterit cautiorem lectorem. Nullo modo, (v. Herm. ad Viger. p. 470, not. 61), defendi potest primum illud ἀλλά, quum nihil antea denegatum sit, nec quidquam excipiatur, aut supplendo corrigatur, aut denique opponatur, sed potius δέ particula expectetur. Nec vera quidem esset prima sententia, πάντως δὲ οἱ Ἀθηναῖοι τοῦτο ποιοῦσιν, pessime certe expressa, quum statim subiiciatur οἱ τραγικοὶ τοῦτο

οὐ ποιοῦσιν. Neque ullo modo demonstrari poterit, Choeroboscum verbo *Ἀθηναῖοι* non scriptores significare voluisse, sed, quod Schneiderus putat, incolas atticae terrae, praesertim cum statim diversi generis scriptores deinceps commemorentur. Cuius loci difficultates ad unam omnes tolluntur ingeniosa emendatione, quam olim Franckius, quo usus sum praeceptore doctissimo eodemque optimo, mecum communicavit. Putat videlicet, propter vocabulum, locum nostrum proxime antecedens, *διφθόγγου*, a librario omissam fuisse negationem *οὐ*, quae cum sequentibus cohaereret. Nam duarum aequalium syllabarum alteram persaepe neglectam in codicibus desiderari notum est. Quod quam facile fieri poterit, vel exinde apparet, quod in libris MSS. syllaba *ου* flexa tantum lineola *υ*, vocabulo superimposita, exprimi solebat; v. Bast. Comment. post. Gregor. Cor. p. 774; cf. p. 499, 62. Itaque legendum esse videtur: *οὐ πάντως δὲ οἱ Ἀθηναῖοι τοῦτο ποιοῦσιν· ἀλλ' ἀκολουθοῦσι κ. τ. λ.* Qua emendatione probata nemo in particula *ἀλλά* offendet, quum praecedat negatio, et totius loci exeat sensus aliquanto probabilior, quem perspicuitatis causa vernacula expressum addere liceat: „Die Athener thun dieses aber nicht durchgängig. Doch auch die Prosaiker folgen ihrem Gebrauche, indess die Tragiker solches nicht thun, sondern sich dem Gemeingriechischen anschliessen.“ — Ceterum Reisigius alio etiam argumento illius testimonii, etiamsi corruptum non sit, debilitare fidem conatur. „Nam si discessissent tragici, inquit, ab illa consuetudine, quam aetate ipsorum obtinuisse certum est, id non

casu et fortuito, sed consilio et ratione fecissent.“ Illud quid sit consilii et rationis, satis mihi videtur exposuisse Schneiderus l. l. p. 5. „Quod quum ita sit,“ pergit Reisigius, „quo tandem consilio putamus eos retinuisse tria illa οἷσι, βούλει, ὄψει?“ Nullo profecto consilio. Neque enim in vocabulorum formis, in quibus constituendis solus loquendi usus dominatur, de singularum caussis atque consiliis sermo esse potest. Neque poetae tragici illam in η exeuntem formam „fingebant“ popularibus inusitatam, ut dicit Reisigius, sed eam apud Homerum iam pridem obviam, (v. Thiersch. gr. gr. §. 221, et §. 243, 39 ed. tert.) in scenam tragicam introducebant, ut epicae poesis formis adhibitis tragoediae gravitatem incolumem servarent, eamque, quoad eius fieri posset, a vulgari loquendi usu secernerent, quippe qui comediae soli conveniret. Ceterum permulta, e communi dialecto petita, apud tragicos una cum atticis formis obtinebant, ita ut de continua quadam dialecti aequalitate, atque propria tragicae linguae indole cogitari non possit. V. Schneiderum in praefat. ad Soph. Trach., et cf. Herm. in praefat. ad Eur. Hecub. p. 25. sq. Passov. in Censura Elmsleiani Oed. T., quae legitur in Ephem. litt. Ienens. a. 1818, n. 147, p. 260. In Aeschyli tragoediis formam η , quam expulerant Schützius, Blomfieldius, alii, restituit Wellauerus, quem v. ad Agam. 257, et aliis multis locis, plurimorum optimorumque codicum auctoritatem sequutus. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 19. Heind. ad Theaetet. 32. Adde Matthaeium in praef. ad Soph. Phil. p. 15.

De *ν* paragogico.

Postquam doctrina de brevibus syllabis, in fine vocabulorum sola caesurae vi producendis, a Brunkio potissimum commendata fuerat, ita ut *ν* paragogicum, imprimis ex epicorum carminibus, prorsus fere expelleretur, nuper Porso ad Eur. Orest. 64 et Hermannus de emend. rat. gr. gr. p. 13 sq. aliam viam ingressi sunt, eam videlicet, ut sequente muta cum liquida *ν* paragogicum adiiciendum esse verissime statuerent. Iis enim, quae Hermannus l. l. egregie disputavit, nihil fere gravioris momenti opponi posse dixerim. „Nam licet recte, ait, produci possint istae syllabae, propter sequentem duplicem consonantem, nemo tamen negabit, duriores esse eam productionem, quae primam ex istis consonantibus avelli a suo verbo, et ad praecedens vocabulum in pronuntiatione apponi postulat, quam quum additum *ν* syllabam finalem et pronuntiationis aliqua mora et commodiore consonantium positione producit. Certe quaecunque in vocabuli sequentis initio occurrant, non poterit placere ultima praecedentis vocabuli syllaba ictu acuta, si ea syllaba ex eo genere est, cuius insolens est productio.“ Neque in eo cum Schneidero nimis offendor, quod nec Porso neque Hermannus codicum auctoritati hac in re quidquam fidei concedendum esse censuerunt. Sed hoc mihi recte dixisse videtur, Porsonem rem nimis auxisse, qui l. l. „ubi verbum, ait, in brevem vocalem desinit, eamque duae consonantes excipiunt, quae brevem manere patiantur, vix credo exempla indubiae fidei inveniri posse, in quibus syllaba ista

producatur“, idemque fecisse Erfurdium, qui ad Soph. Ai. 1109 ed. maior. contra Lobeckium pugnans, quem v. ad Ai. 1109, exemplorum collectorum maiorem partem corrigere non dubitaverit, quo ipso regulam valde incertam reddi satis apparet. Licet enim negari non possit, multa egregie emendavisse Erfurdium, tamen de omnibus locis non temere quisquam ei assentietur. Neque illud satis perspicui potest, cur in duobus secretis vocabulis nos offendat, quod in compositis non minus licuerit, (ut in ἐπιδρομάς, Eur. Hel. 404, κατακλύσειν, Troad. 1002, ἐπικράνων, Iphig. T. 51; ἐλίτροχοι, Aesch. Sept. 187; δορίτμητος, Choeph. 343; πολύτλας Soph. Ai. 956,) quam in simplicibus; (ut πατρός, Soph. Oed. Col. 442, ὕβρις, ib. 883, νεκροί Ant. 1240 et Eur. Phoen. 881, ὀκνεῖν, Soph. El. 320, Eur. Orest. 782). Quae quidem licentia iis videtur annumeranda esse, quae, quamvis paucae, ex epica poesi in tragicorum dialectum transierint. Nam remotis etiam iis locis, ubi v. adiecto res facile expeditur, satis multi emendatum difficiliiores restabunt. Atque in universum regula quaeque in suspicionem incidere debet, si loci repugnantes, qui nullam aliam in se continent causam, ex qua reiiciantur aut mutantur, coniecturis removendi sunt. — V. Wellauer. ad Aesch. Pers. 768 et ad Prom. 612. In melicis tragoediarum partibus leguntur apud Eur. Orest. 1468 τὸ χρυσεοσάνδαλον, Troad. 253 ὁ χρυσοκόμας, Phoen. 1498 στολίδα κροκόεσσαν, Aesch. Sept. 304 Ἄιδι προῖάψαι, Soph. Oed. Tyr. 169 ἐνι φροντίδος, Antig. 612 τὸ πρίν, Electr. 835 ἃ θροεῖς, Trach. 1012 κατὰ τε δρία πάντα

καθαίρων in versu hexametro; Aesch. Choeph. 589 πυρδαῖ τινά πρόνοιαν, quam vulg. Wellauerus defendit contra Hermannii emendationem πυρδαῖτιν; Pers. 654 ὅπως καινὰ τε κλύης νέα τ' ἄχῃ, v. Well. ad h. l.; Electr. 1155 λαβοῦσα τλάμων, ubi v. Seidl. Eandem licentiam in anapaesticis tragici poetae sibi indulgisse videntur, ut apud Aesch. Sept. 1048 — γένος ὠλέσαστε πυρμυνόθεν οὕτως, ubi cum Porsona Elmsleius ad Eur. Med. 814 praeter necessitatem legendum censet ὠλέσαστε. Ceterum ne Erfurdlius quidem productarum ante mutam cum liquida brevium syllabarum licentiam in versibus anapaesticis et dactylicis negavit. Et quum in nonnullis syllabis probeatur et correptio et productio, ut in *μν*, *δμ*, *γλ*, *βλ*, *γν*, (v. Erfurdt. ad Soph. Antig. 849, ad Ai. 1066, Herm. in Elem. d. m. p. 46, Seidl. de vv. dochm. p. 21, Elmsl. ad Eur. Bacch. p. 17 et 136,) quidni etiam in aliis eiusmodi concedatur, iure profecto interrogare potest Schneiderus, quem v. in Quaestt. Critt. de trag. dial. p. 59. Sed nihilo minus Porso, ut mihi quidem videtur, recte addidit *ν* paragodicum apud Eur. Orest. 64 ἐμῇ τε μητρὶ παρ-έδωκεν τρέφειν, licet litterae consonae *τρ* syllabam praegressam positione producant. Sequuti sunt Matthiaeus et Bothius. Leges enim euphoniae hac in re omnia decrevisse videntur, non metrorum ratio, utrum insolentiora essent, an nota atque solita, quae est Schneideri sententia l. l. p. 60. Id quod mihi videor colligere posse ex Inscriptionibus, longe certioribus, Hermanno quoque iudice, (v. praef. ad Eur. Hec. p. 21) harum rerum testibus, quam codices,

minime sibi constantes. Nam auctore Osanno, quem v. in Syll. Inscr. p. 116, tit. 33, Inscriptiones abundant fere exemplis *ν* paragogici ante consonas litteras positi, et ante vocales omissi, ita quidem, ut ipsi veteres nullas certas regulas sequuti fuisse, sed potius serioris aetatis grammatici eas confinxisse videantur, quorum alii aliter de *ν* paragogici usu atque origine statuunt. Dicit Grammaticus in Bekkeri Anecd. gr. p. 1400, Atticorum dialecto proprium fuisse usum *ν* illius in tertiis verborum tam pluralis quam singularis personis, in *ι* et *ε* exeuntibus, et in dativis pluralis numeri participiorum et nominum, apud Iones contra omnia haec sine *ν* pronunciata fuisse affirmat; omnes vero Atticorum prosaicos scriptores *ν* addidisse testatur, tam vocali quam consonante littera sequente, poetas tamen consonante littera sequente eiecisse *ν*, ubicunque metro repugnaret, vocali sequente non item, quoniam metrum eo non corrumpetur cet., quocum consentit Aristarchus, qui docet: — — Iones vero *ν* aspernantur. Quorum exemplo poetae, metri vinculis atque necessitati adstricti saepe consonanti littera sequente *ν* addunt, saepe etiam vocali sequente *ν* omittunt cet. Id quod apte conciliari potest cum Apollonii testimonio in libro de coniunctionibus (in Bekkeri Anecd. p. 520 sq.) καὶ ἐκκείσθω ὑπόδειγμα τὸ ἐπὶ τοῦ *ν*, ὃ μάλιστα παμπολλὸν ἔστιν ἐν τῷ πλεονασμῷ, ἔνεκα εὐφωνίας παραλαμβανόμενον ἐπὶ παντὸς βραχυκαταλήκτου ῥήματος, ἔλεγεν, ἔλαβεν, καὶ ἐπὶ δοτικῶν τῶν εἰς *ι* ληγουσῶν, κ. τ. λ., dummodo imprimis euphoniae, non hiatus expellendi causa *ν*

paragogicum adhibitum fuisse statuamus. Nam quod aliae multae formae, in ε aut ζ exeuntes, hanc litteram nunquam accipiunt, id quidem, recte monente Matthiae in gr. gr. §. 41, not. 3, adhiberi non potest argumento, eam, ubicunque adiciatur, primariam atque antiquissimam formam fuisse, ut arbitrat Buttmannus in gr. gr. p. 93. Quod attinet ad particulas *πρόσθεν*, *ὀπίσθεν*, alias, omissio *ν* paragogici in iis consideratur veluti proprietas quaedam, metri gratia permissa, neque conveniens solutae orationi. Sed e veteribus dorico-aeolicis formis *πρόσθα*, similibus, *ν* paragogicum serioribus demum temporibus additum fuisse iis voculis, initio in ε exeuntibus, probe colligi posse videtur. Cf. Fischer. ad Weller. 1, p. 189, Matth. gr. gr. §. 41, not. 2. Contra Lobeckium, significantem ad Phryn. p. 284, antiquiorem esse formam *πρόσθεν*, non *πρόσθε*, disputavit Matthiae in Addend. ad Eur. Androm. p. 507, qui exempla, ubi *πρόσθε* est in secunda et quarta trimetri sede, attulit haec: Soph. Phil. 958, Oed. Col. 1534 et 1370; Oed. Tyr. 263 et 1483, atque etiam cum elisione in Trach. 1052, qua *πρόσθε* satis etiam apud Atticos firmatur, licet *πρόσθεν* aliquanto frequentius sit. Lobeckius vero de solis prosaïcis scriptoribus, non de poetis atticis locutus est, quibus non prorsus abiudicandas esse censet formas, *ν* illo carentes. Quum vero illo tempore novae Bekkeri collationes, ad Platonis opera confectae, Lobeckio nondum innotuissent, nuper in Programmate quodam academico, anni 1830, multis Platoniciis locis adhibitis demonstratum ivit vir doctissimus, libros MSS. non omnino quidem in formis

illis scribendis sibi constare, plurimos tamen confirmare usum illum, quo adiiciendum sit *ν* paragogicum. V. Iahnii Annal. Philoll. 1831, tom. I, 2, p. 242. Ceterum iam apud Homerum *πρόσθε*, *ὀπίσθε*, *σφίσι*, *πάλι*, alia certissima sunt; Attici *σφίν*, (etiam pro *αὐτῶ*, ut Aesch. Pers. 745, Soph. Oed. Col. 1490 Herm.) usurpare solent. V. Buttm. Lexilog. I, p. 60, et gr. gr. ampl. §. 26, 2. Qui varius *ν* paragogici usus veri simillimam reddit Apollonii sententiam, euphoniae causa illam litteram aut additam aut omissam fuisse, sicuti etiam in mediis quibusdam vocabulis, ut *ἀμφασία* et *ἀφασία*, *ἀμπλακεῖν* et *ἀπλακεῖν*, de quibus v. Buttm. Lexilog. I, p. 136, Herm. de emend. rat. gr. gr. p. 18 sq. et Blomf. ad Aesch. Agam. 336. Neque praetereundum est, etiam apud prosaicos scriptores *ν* paragogicum ante consonam litteram persaepe praebere optimum quemque codicem. V. Popponis Prolegg. in Thucyd. p. 219 et 444, et, quem laudavimus, Osannum. Adde Wernick. ad Tryphiod. in Ind. s. *ν* parag. De adverbio *ἀνευθε* sive *ἀνευθεν* v. Bekkeri Anecd. p. 603, 21; ubi leguntur haec minime negligenda: *ἀλλὰ πῶς ποτὲ ἔχει τὸ ν; ὃ λόγῳ καὶ τὸ ἔλεγεν καὶ τὸ ἔφε-
ρεν, οὐ λήγοντα εἰς ν, προσλαμβάνοντα δὲ τὸ ν διὰ τὴν τοῦ ε κατὰληξιν.* — In universum vero tam variabilem *ν* paragogici usum apud Atticos fuisse, tamque arbitrarium, ut ne in fine quidem periodi aut versus, aut etiam integri libelli, ubi recentiores id vel aegerrime desiderant, ubique et semper additum sit, testatur idem Osannus l. l., qui non iniuria reprehendere videtur Her-

mannum, quod in librorum aliquot Thucydidis finibus contra Codicum auctoritatem verbo *ἐυνέγραψε* paragodicum *ν* addendum censeat. Idem in Atticorum poesi falsissimum esse affirmat, quod vulgo de *ν* paragodici usu in versus clausula magnorum virorum praeceptum legis instar tradere soleant. Sed in Inscriptionibus, metro epico conceptis, e regula certa tum fere constanter omitti *ν* paragodicum, quum sequens versus consona littera incipiat, neque unum inveniri exemplum, quo, *ν* illo absente, sequens versus vocali littera incipiat, p. 150 docuit Osannus. Similia fere iam ante in Epigrammatis observaverat Iacobsius, quem v. in praefat. ad Anthol. Palat. p. 30; cf. Reisigium in praef. ad Commentt. Critt. de Oed. Col. p. 27; Elmsl. ad Eur. Bacch. 200. Thiersch. gr. gr. §. 243, 9, ed. tert. Monk. et Wüstem. ad Eur. Alcest. 247. Seidler. ad Eur. El. 1053, et de vv. dochm. p. 21; Herm. ad Eur. Bacch. 73; Wellauer. ad Aesch. Prom. 112 et 612, ad Pers. 768, ad Choeph. 814, ad Eum. 894; Brunck. ad Eur. Bacch. 1123, ad Soph. Ai. 1077; Erfurdt. ad Soph. Ai. 619 et ad Antig. 849. Gaisf. ad Hephaest. p. 218. — Schneiderus in universum quidem satis recte de *ν* paragodici usu disputavisse mihi videtur; sed quod Graecos id libentius omisisse quam addidisse censet, eius sententiae argumenta non satis idonea esse iudicamus.

De epicis quibusdam Tragicorum formis.

Vocabulorum quasdam formas, epico sermoni proprias, sibi vindicavisse tragicos, nunc in universum quidem apud omnes constat; sed fines talis licentiae accurate constituere, idoneamque rationem investigare, quam sequuti ionicis formis passim uti maluerint, quam communibus, quae persaepe et ipsae sine magna difficultate metro accommodari potuissent, ea quidem quaestio nondum est satis explorata. Usurpabant nimirum *μόνος*, *μοῦνος*, *γόνατα*, *γούνατα*, v. Elmsl. ad Eur. Med. p. 136 et Porson. ad Eur. Phoen. 866; *κόρος* et *κοῦρος*, v. Porson. praef. ad Eur. Hec. p. 14, et cf. Lobeck. ad Phryn. p. 236; *δορί* et *δουρί*, v. Porson. l. l. et Schneider. p. 21; *ὄνομα*, *οὔνομα*, v. Markl. ad Eur. Iph. Taur. 36, Schaefer. et Matthiaeum ad Soph. Phil. 251, frustra repugnante Elmsleio ad Eur. Bacch. 320; *ἀετός*, *αἰετός*, v. Wellauer. ad Aesch. Pers. 201 et ad Prom. 1024, *νάω*, *καίω*, *κλάω*, *κλαίω*, *ἐλάα*, *ἐλαία*, v. Matth. gr. gr. §. 12 cum Add.; *ξένος*, *ξεῖνος*, v. Valcken. ad Eur. Phoen. 285, Herm. ad Soph. Oed. Col. 932, Schaefer. in Ind. ad Pors. Hecub. s. v. *ξεῖνος*; et Wunder. ad Soph. Oed. Col. 925; *ἐλίσσω*, *εἰλίσσω*, v. Porson. ad Eur. Phoen. 3; Herm. ad Eur. Ion. 40 et in praefat. ad Soph. Ai. p. 18 sq. Parum probabilis est Elmsleii, quem v. ad Eur. Med. 88, aliorumque sententia, tragicos non nisi metro coactos ionicas illas formas in auxilium vocavisse, praesertim quum plu-

rimas leges, easque difficillimas, in componendis carminibus sibi praescriptas, vel accuratissime ubique observaverint, neque verisimile sit, eos metrorum vinculis tam obstrictos fuisse, ut ad alienas formas, sermoni intrudendas, confugere debuissent. Admiramur potius tragicos propter egregiam versuum condendorum facilitatem, qua ubique et linguam et metra in potestate sua habuisse videantur. Neque profecto ita difficile fuisset, formas atticas ubique metro aptare. Iure etiam interrogari potest, quam ob causam ab uno tragico poeta formae quaedam ionicae probatae sint, quas ceteri vel prorsus reiecerint, vel rarissime sibi indulserint. Sic Sophocles haud raro, in trimetris etiam, forma *μοῦνος* usus est, quam repudiavisse videntur Aeschylus atque Euripides, exceptis videlicet melicis carminibus. Num propterea existimemus, Sophoclem minore versuum pangendorum facultate praeditum fuisse, ut evitare nesciret ionicas formas, an tantae negligentiae eum incusemus, ut pro metri ratione alterutram formam sine ullo delectu admiserit? tam unum quam alterum crimen poeta omnium venustissimo indignum esse unusquisque fatebitur. Sed nunc quidem, ne disquisitio nimis extendatur, consideremus tantummodo exempla aliquot Sophoclea formarum *μοῦνος* et *ξείνος*, in trimetros iambicos receptarum, atque vocabula haec ionicae indolis nonnisi tum, quum aliquo cum animi affectu atque emphasi pronuncianda essent, usurpata fuisse facile apparebit. V. Soph. Ai. 1276 — ἤδη τὸ μηδὲν ὄντας, ἐν τροπῇ δορὸς ἐρρύσας ἐλθὼν μοῦνος — ; Electr. 531 τὴν σὴν ὁμαιμον μοῦνος Ἑλλήνων ἔτλη

θῦσαι θεοῖσιν — ; Oed. R. 304 *ἧς σε προβτα-*
την σωτηῆρά τ', ὦναξ, μούνον ἐξευρίσκομεν.
 Ib. 1418; cf. Antig. 308, 508, 705; Oed. Col. 991
ἐν γάρ μ' ἄμειψαι μούνον, ᾧν σ' ἀνιστορῶ;
 ib. 1250; Trach. 272 *ὁδοῦνεκ' αὐτὸν μούνον*
ἀνθρώπων δόλφ' ἔκτεινεν · ib. 1209 — *καὶ*
μούνον ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν. Nunquam
 enim legimus adverbium *μούνον*, sed ubique *οὐ μόνον* — *ἀλλὰ καί*, similia, pronuncianda scilicet
 sine ulla vocis intentione. Ionica forma *ἑξείνος*
 plerumque casu vocativo a Sophocle in trimetros
 adscita fuisse videtur. Praeter Oed. Col. 924, *ἀλλ'*
ἠπιστάμην, ἑξείνον παρ' ἀστοῖς ὡς διαιτᾶσθαι
χρεῶν, ut ediderunt Schaef. Wund. Dind. Matth.
 et Reisig.; e solius codicis Vaticani auctoritate cum
 Brunckio et Elmsleio Hermannus scripsit *ξένον*;
 v. Matth. in ed. Weigel; sed tam totius loci sen-
 tentia, quam vocabulorum collocatio nos admonet,
 ut voce distinguamus *ἑξείνον*, ut 1014, *ὁ ἑξείνος,*
ὦναξ, χρηστός · *αἱ δὲ ξυμφοραὶ αὐτοῦ πανώ-*
λεις, ubi *ὁ ἑξείνος* et *αἱ ξυμφοραὶ* ita sibi oppo-
 nuntur, ut in iis praecipua orationis vis posita sit,
 quae brevitae syllabae male obscuraretur. V. Electr.
 1119 *ὦ ἑξείνε, δός νυν, πρὸς θεῶν* — ibid. 675;
 Oed. Col. 33, 47, 856, 1094, 1119. Merito enim
 atticam formam praetulit poeta in Oed. Col. 903 —
ὡς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι, γέλως δ' ἐγὼ ξένῳ
γένωμαι τῷδε, χειρωθεὶς βίᾳ, quandoquidem
ξένῳ sine ulla vi pronunciandum est. Qui varius
 formarum usus, in vocabulis certe eiusmodi, qualia
 sunt *μούνος* et *ἑξείνος*, non ita difficilis esse vide-
 tur explicatu. Nonne enim ipsi, quum in pronun-

ciandis vocabulis *ξένος* et *μόνος*, si quando propter loci sententiam prae ceteris distinguenda sunt, diutius voce commoramur, statim nos incidere sentimus in ionicas formas, plenius quasi sonantes atque fortius? Sunt enim vocales litterae *ε* et *ι* aequae et *ο* et *υ* ita inter se cognatae, ut, quum producamus *ε* et *ο*, simul etiam nobis audire videamur *ι* et *υ*. — Iam transeamus ad alias nonnullas ionicas formas, apud Sophoclem obvias. *Πολλός* pro attico *πολύς* apud tragicos certissimum est. V. Soph. Antig. 86 *πολλὸν ἐχθίων ἔσει*, quod Porso ad Eur. Hecub. 624 praeter necessitatem mutandum putavit aut in *μᾶλλον*, aut, quod praefert, in *πλεῖον*. Cf. Trach. 1196. Formae *μέσσοις* pro *μέσσοις* exempla vide apud Erfurdium ad Soph. Antig. 86 et 1208. Minus recte Schneiderus in Quaest. p. 23 huc referendum censet *ἔσσομαι* apud Soph. Electr. 818, ubi v. Herm. Locus enim, quem confert, Arist. Pac. 187, nunc quidem a Brunckio et Dindorfio, Dawesium sequentis, recte ita restitutus est, ut pro vulgata *ἔσσεθ' ὅπως* legatur *ἔσθ' ὅπως*. V. supra pag. 29. Porro in senariis admittuntur *ἀπαί*, *διαί*, *ὑπαί*; v. Aesch. Agam. 866, 918, Soph. El. 711, Buttm. gr. gr. §. 117, not. 3, Blomf. ad Aesch. Ag. 135, Seidl. de v. dochm. p. 93, 94; Herm. et Wunder. ad Soph. Phil. 184. — Legitur etiam passim *ἐνί* in tragoediis, ut Trach. 7, et *εἰν* pro *ἐν*, v. Herm. ad Antig. 1227, Lobeck. ad Ai. 614; Osann. Anal. Critt. p. 103. Sic *εἰναλίαν* servatum maluerim a Porsona apud Eur. Hec. 39, qui contra librorum auctoritatem scripsit *ἐναλίαν* cum Dawesio in Miscell. Critt. p. 196. Cf. Valcken. ad Eur.

Phoen. 6. Wellauer. ad Aesch. Prom. 345 et Pers. 747. De εἵνεκα et οὐνεκα v. Meinek. ad Menandr. p. 391, Wellauer. ad Aesch. Prom. 345; Popponis Prolegg. ad Thucyd. I, p. 212; Matth. gr. gr. §. 12 cum not. g. Buttm. gr. gr. p. 292 cum Add. p. 388, et Ahlwardt. in Symb. II ad Schneideri Lex. gr. Melicis tantum partibus conveniunt ἔσσεται apud Aesch. Pers. 120, ubi v. Well., ἐμμεναι, ἔσκη, ἐοῦσαν, v. Herm. ad Soph. Ant. 619, τόσσον, ὅσσον, πρόσσω, κτίσσας, ὀλέσσας, de quibus v. Lobeck. ad Ai. 183, Monk. et Wuestem. ad Eur. Alcest. 234. Elmsl. ad Eur. Med. 814, Meinek. Quaestt. Menandr. p. 31, Wellauer. ad Aesch. Agam. 138. De diaeresi, in formis νόον, ῥέεθρον, εὐροον, similibus, obvia, v. Lobeck. ad Ai. 427; Wellauer. Commentt. Aeschyl. p. 22; de ἐλεεινός cf. Wellauer ad Aesch. Prom. 246, Porson. Praef. ad Eurip. Hecub. p. 7; de ἀῖσσω, ᾠσσω v. Elmsl. ad Eurip. Bacch. 147, Pierson. ad Moerid. p. 301, Porson. ad Eurip. Hecub. 31, Seidler. de v. dochm. p. 20, Wellauer. ad Aesch. Pers. 462; adde Welcker. in Append. ad Trilog. Aesch. p. 83. Dativi pluralis exitus in ησι, αισι, ης, apud epicos frequentissimus, in tragicorum etiam atque Aristophanis fabulis passim reperitur. V. Elmsl. et Porson. ad Eur. Med. 466, Valcken. ad Eur. Hipp. 1432 et Phoen. 62, Koen. ad Gregor. Cor. p. 383; Brunck. ad Arist. Ran. 1211. Fischer. ad Weller. I, p. 363. Blomf. et Wellauer. ad Aesch. Prom. 363. De epico secundae declinationis dativo, qui in οισι exit, v. Fischer. ad Weller. I, p. 376, et cf. Heind. ad Plat. Phaedr. 37. In universum vero Sophocles

epicas quasdam formas semel modo, bis terve recepit, ut corruptae lectionis suspicionem passim ab editoribus moveri mirum non sit. At vero ipsa talium formarum multitudo codicumque consensus eiusmodi locos vindicare debent a virorum doctorum variis emendandi periculis. Sic in Soph. Ai. 730 vulgo legitur *κουλῶν*, de qua forma v. Hermannum et Lobeckium. — Electr. 681 Hermannus edidit cum omnibus libris — *δρόμων διαύλων πεντάεθλ'*, ἃ νομίζεται. Cuius loci varias atque inutiles emendationes enumerare longum est. V. Martin. Syllog. var. lectt. — Wunderus, ceteris verbis servatis, praetulit atticam formam *πένταθλ'*, sed librorum consensu destitutus. Hermannus „quod autem antiqua,“ ait, „et poetica forma *πεντάεθλα* usus est, id ideo factum credibile est, quod attica forma vulgaris haberetur.“ In Trach. 495 optimae notae codices praebent *κεινόν*, alii *κενόν*, quod cum Brunckio et Schaefero praetulit Herm.; v. Elmsl. ad Eur. Iph. T. 414. Apud Aesch. Sept. c. Theb. 62 *νηός* legitur ionica forma, ubi Elmsleius ad Eur. Med. 523 e tribus codicibus edendum censet *ναός*, quod a Blomfieldio receptum iniuria improbat Wellauerus; v. Buttm. gr. gr. §. 27, not. 16. Matth. gr. gr. §. 85, not. 1, Elmsl. ad Eur. Med. 510. Aesch. Pers. 424 *τοίδε* legitur sine lectionibus variis, neque in eo adhuc usque, quod sciam, offenderunt interpretes, Blomfieldio excepto, licet et ipse *τοίδε* defendi posse minime negaverit; v. Herm. ad Soph. Ai. 1383. Saepe *μίν* et *νίν* pro *αὐτόν* etc. usurpari, idoneis exemplis comprobari potest. Aesch. Sept. c. Theb. 435 *κεραυνοῦ δέ μιν βέλος*

ἐπισχέθαι, ubi invitis omnibus libris Brunckius reposuit *νίν*, quippe qui cum Valckenario ad Eur. Hippol. 1253 *μίν* a tragicis repudiatum fuisse censeat, eumque sequuti sunt Schütz. et Blomf., optime repugnante Wellauero. Cf. Eum. 621, ubi Schützius, quem v. ad Prom. 55, parum sibi constans, vulg. *μίν* retinuit, et Soph. Trach. 388. — Electr. 21 — ὥς ἐνταῦθα' ἐμὲν, ἴν' οὐκ ἔτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή, quam plurimorum librorum lectionem recte receperunt Brunck. Herm. Matth. et Wundl. — ἐσμέν, atticam formam etiam codices nonnulli praebent, sed disperdito metro. Dawes. in Miscell. Crit. p. 282. coniecit ἴμεν, probatum illud Erfurdio et Schaefero. Hermannus, licet vix putet Sophoclem scribere potuisse ἐμέν, tamen, ut in re incerta, non ausus est quidquam mutare. Ceterum ἐμέν agnoscit h. l. etiam Buttm., quem v. in gr. gr. §. 108, not. 15. — Trach. 24 ἐγὼ γὰρ ἡμην ἐκπεπληγμένη φόβῳ, ubi v. Schneiderum. Cui lectioni, a Schol. Rom. etiam memoratae, nonnulli recentiores praetulerant ἡμην; haud scio an non recte. Phryn. p. 152 ἡμην, ait, εἰ καὶ εὗρίσκεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οὐκ ἐρεῖς, ἀλλ' ἦν ἐγώ, ubi v. Lobeck.; cf. Buttm. gr. gr. §. 108, not. 13. — Soph. Ai. 669 ὅτ' ἐχθρὸς ἡμην, ἐς τοσόνδ' ἐχθραντέος, ubi nunc quidem ex emendatione Küsteri apud omnes legitur ἡμῖν. Sed vulgatam optime defendit atque explicavit Schneiderus in notula editionis. Ponitur enim passim tempus imperfectum loco praesentis, sed ita plerumque, ut eo temporis quoddam spatium significetur. Cf. Schaefer. ad Oed. Col. 1697. Accedit, quod Etymologicum M. ab

Euripide semel adhibitum esse *ῆμην* tradit; v. Pier-
son. ad Moerid. p. 172; adde Fischer. ad Weller.
II, p. 505. Schaefer. ad Long. p. 423. Forma *ῆ*,
pro *ῆν*, veteri atticismo tribuenda ex Eustathii alio-
rumque grammaticorum auctoritate, neque Aristoteli,
neque tragicis prorsus abiudicari poterit, atque
nuper a Bekkero, optimum quemque codicem se-
quuto, in Platonem recepta est. V. Brunck. ad Ar.
Plut. 77, Blomf. ad Aesch. Agam. 1617, Herm.
Praef. ad Soph. Oed. T. p. 7. Fischer. ad Weller. II,
p. 498. Heind. ad Plat. Protag. 5. Imperfectum ioni-
cum *ἔσκειν* legitur in versu lyrico apud Aesch.
Pers. 648. Ceterum *ἐχθραντέος* l. l. tanquam
male sonans repudiatum est a Porson ad Eur. Med.
555, qui scribi iubet *ἐχθαρτέος*; obtemperaverunt
Lobeckius, Schaeferus, ceteri. Simili ratione for-
mam *ἐχθαίρειν*, quae frequentior est, et attica per-
hibetur, alterius *ἐχθραίνειν* loco, quam et ipsam
omnes fere codices praebent apud Soph. Ant. 94 et
Eur. Med. 555, ubique tragicis inferendam esse
iudicavit Porso. Sed neque *ἐχθραίνω* neque
ἰσχναίνω, (v. Schaefer. ad Eur. Orest. 292 ed. Porson.)
removeri possunt e tragicis. Cf. Aesch. Prom. 380
et Blomf. ibid. 277. Matth. ad Eur. Orest. 288.
Schneideri Quaest. p. 15. Porro huc referendum
est epicum illud *ἐξίκοι* in senario apud Soph. Oed.
R. 1182, ubi Elmsl. ex uno codice scripsit *ἐξήκοι*,
ut Dindorfius, quae mihi quidem glossa esse videtur,
insolitae adscripta formae *ἐξίκοι*, Erfurdio et Mat-
thiae recte probatae, licet omnino quidem *ἱκανώ*
apud tragicos aliquanto frequentius legatur, ut in so-
luta oratione saepius *ἀφικνοῦμαι*. V. Buttm. gr.

gr. II, 1, p. 155. — Adde Eur. Electr. 593 — σὺ δ', ὦ γεραιὲ, καίριος γὰρ ἦλυθες, ubi v. Seidlerum; cf. Troad. 374 ἐπεὶ δ' ἐπ' ἀκτὰς ἦλυθον Σκαμανδρίους —, et Elmsl. ad. Med. 1077, Meineck. Quaest. Men. I, p. 35. De epico Futuro ἐλεύσομαι v. Schaef. ad Soph. Oed. Col. 1206, et Elmsl. ad Eur. Heracl. 210, Lobeck. ad Phryn. p. 37. Apud Soph. El. 757 καὶ νιν πυρᾷ κήαντες εὐθύς, atticum κέαντες reposuerunt Erf. et Herm. Sed accuratius vulgatam videtur servasse Wunderus. V. Aesch. Agam. 823, Eur. Rhes. 97, Buttm. gr. gr. II, 1, p. 161, et Ien. Ephem. Litt. 1826, No. 173, p. 430. Κίω, verbum epicum, invenitur etiam apud Aesch. Choeph. 696; cf. Buttm. l. l. p. 168. De epico ἀδελφεός v. Herm. ad Oed. Col. 1059, Wellauer. ad Aesch. Sept. c. Theb. 558, Seidl. ad Eur. El. 134; verissime Hermannus: „formae istae poeticae, ait, non tantum metro aliquibi commodae sunt, sed saepe etiam, ut oratio splendidior fiat, usurpantur.“ De ἰδέ, coniunctione epica, pro ἦδέ v. Passov. Melett. Critt. in Aesch. Pers. p. 43, et Herm. ad Soph. Ant. 957. De πνέω, πνείω v. Herm. ib. v. 1132.

Ἀχαιῖκός, epicam formam, praeter necessitatem in tragicos intulerunt Brunckius et Beckius. Plerique enim codices praebent ἀχαιῖκός; v. Porson. ad Eur. Hec. 291, Seidl. ad Eur. Troad. 674, Herm. de emend. rat. gr. gr. p. 37, Lobeck. ad Phryn. p. 39. Blomfieldius Aeschylum et Athenienses eiusdem aetatis more Homérico Ἀχαιῖκός scripsisse putat, ad Aesch. Agam. 607. De formis atticis ῥοιὰ, χροιά, στροιά, πνοιὰ cet. v. Pierson. ad Moer. p. 338, Brunck. ad

Arist. Eccl. 676, Elmsl. ad Eur. Heracl. 431; de *ἐλάα*, *ἐλαία* v. Meineck. ad Menandr. p. 51; Matth. in Add. ad gr. gr. p. 513. Huc pertinent, quae de correptis diphthongis docuit Passovius in Lex. gr. s. v. *ποιέω*, prope finem. De *κόρος* et *κοῦρος* v. Monk. Wüstemann. et Matth. ad Eur. Alc. 459 et cf. Osann. Syll. Inscr. I, p. 92, 157, 203, 217; Matth. gr. gr. p. 53 sq. Lobeck. ad Phryn. p. 235, Markl. ad Eur. Iph. T. 36; de *Διόσκουροι*, *Διοσκόρω* v. Schaef. ad Gregor. Cor. p. 300, Meineck. ad Men. p. 253. Porson. ad Eur. Hec. 931; *γέρα*, epica pluralis forma pro *γέρατα*, apud tragicos secundam producit; v. Porson. ad Eur. Phoen. 888. Optime Schneiderus absolvit quaestionem, quae difficilior est, de formis *ᾶεί*, *αἰεί*, in libello de dial. Trag. p. 22, et postea in praef. ad Soph. Oed. T. *Αἰεί*, ionica forma, etiam in Atticis poetis toleranda est, ubicunque producenda est prima syllaba, quae in *ᾶεί* natura brevis est. V. Herm. in praef. ad Eur. Herc. fur. p. 3 sq., Buttm. gr. gr. ampl. II, p. 292, Bast. ad Gregor. Cor. p. 346sq., Popponis Prolegg. ad Thucyd. I. p. 211, Osann. Syll. Inscr. I, p. 242, Elmsl. praef. ad Soph. Oed. T. p. 11, Dindorf. in praef. ad Soph. p. 57; adde Heyn. ad Hom. Il. tom. VI, p. 638, Boeckh. ad Pindar. Pyth. 9, 91, Thiersch. gr. gr. p. 421 et 429 ed. tert. Certissima exempla primae syllabae productae subiiciam haec: Aesch. Prom. 26, Pers. 181, Soph. El. 298, 643, Eur. Phoen. 87, Med. 456, 1019. — *Αἶα*, forma ionica, legitur in senario apud Aesch. Prom. 302. De epico genitivo, qui in *εὐς* exit, pro attico *εὖς*, v. Fischer. ad Well. I,

p. 405 et Matth. gr. gr. §. 80, not. 1, et §. 83, not. 3. De communis generis accusativis *μίν* et *νίν* v. Wellauer. ad Aesch. Sept. 435, Valcken. ad Theocrit. Adon. p. 212, c ; de forma *σφέ* v. Brunck. ad Aesch. Prom. 9, Valcken. ad Eur. Hipp. 1253, Matth. gr. gr. ampl. §. 147, not. 8; de *σφί*, *σφίν*, v. Elmsl. ad Eur. Med. 393, Reisig. Comment. in Soph. Oed. Col. 1484, Buttm. gr. gr. ampl. §. 72, not. 19. De *νῶ*, *νῶ*, *σφῶ*, *σφῶν* cet. v. Blomf. ad Aesch. Prom. 12, Valcken. ad Eur. Phoen. 463, Dawes. Miscell. Crit. p. 238, Pierson. ad Moer. p. 265 et 300, Fischer. ad Weller. I, p. 201, Matth. gr. gr. §. 145, not. 5, Buttm. gr. gr. §. 72, not. 5 et Lexil. I, p. 48 sq. De *του*, *τω* pro *τινός*, *τινί* v. Valcken. ad Eur. Phoen. 1608, Brunck. ad Aesch. Sept. 474, Blomf. ad Prom. 21; de *ὅτου*, *ὅτω*, quae aliquanto saepius leguntur, quam *οὔτινος*, *ᾧτινι*, v. Elmsl. ad Soph. Oed. Col. 1673. Epicum pronomē *τεός*, *τεή*, *τεόν* rarissime apud tragicos legitur; v. Aesch. Prom. 162, Soph. Ant. 604, Eur. Heracl. 914. De dorico pronomine *ἄμός* pro *ἡμέτερος* v. Blomf. ad Aesch. Sept. 413, Fischer. II, p. 227, Brunck. ad Eur. Andr. 1175. De *ὄς* et *έός*, ionica forma, apud tragicos dubia, v. Matth. gr. gr. §. 149, not. 1. De mendosis formis *ταύτηης*, *ταυτόν*, *ταυτήν* v. Herm. ad Soph. Phil. 814, Schaefer. ad Gregor. Cor. p. 303. De particula *αὖτις*, quae est ionica et dorica, et *αὖθις*, attica, v. Reisig. Comment. ad Soph. Oed. Col. 234. De accusativo ionico *πρύμνην*, quem Matthiaeus et Buttmannus probant in Soph. Phil. 481, quoniam *πρύμναν* ultimam sylla-

ham habeat brevem, ideoque versum corrumpat, optime disseruit Schneiderus ad Phil. l. l. De prosodia primae declinationis nominum substantivorum, quae in *εία*, *οία*, *ία* exeunt, v. Matth. gr. gr. ampl. §. 68, 3, b, not., Elmsl. ad Eur. Bacch. 1112. Epicus genitivus, qui in *οζο* finitur, nonnisi in lyricis tragoediarum partibus legitur; v. Herm. ad Soph. Ai. 209, et ad Orph. p. 724, Blomf. ad Aesch. Prom. 524. Perpauca reperiuntur exempla neglectae contractionis in iis secundae declinationis vocabulis, quae ex atticismi regulis contrahenda sunt; v. Pier-son. ad Moer. p. 284 et Matth. gr. gr. 69, not. 1. Vocabula nonnulla, quae in *ως*, *ωτος* exeunt, apud Atticos passim in secundae declinationis formam transeunt, ut *γέλων* pro *γέλωτα* in senario in Eur. Ion. 1191; v. Elmsl. ad Arist. Acharn. 1095, Blomf. et Elmsl. ad Aesch. Prom. 362. De *χρέως* et *χρέος* v. Reisig. in Soph. Oed. Col. 226 et Lobeck. ad Phryn. p. 391. Nominum priorum genitivi apud tragicos tam *ονος* quam *ωνος* habent; v. Matth. ad Eur. Alcest. 856. Atticis imprimis convenit tertiae declinationis accusativus singularis numeri, qui in *ν* exit; leguntur tamen etiam apud tragicos *ὄρνιθα*, *χάριτα*, similia; v. Fischer. ad Weller. I, p. 411, et quos laudavit Matthiaeus in gr. gr. §. 73. De flexione nominis *Οἰδίπους* v. Reisig. Comment. in Soph. Oed. Col. 550 et Fischer. II, p. 182. — *Ἡρακλῆης*, ionica forma, etiam in trimetris toleranda est; v. Eur. Herc. fur. 924, Ion. 1144, et Brunck. ad Arist. Thesm. 169, et de genitivo *Ἡρακλέους* v. Porson. ad Eur. Med. 675, de accusativo *Ἡρακλέα* v. Valcken. ad Eur.

Phoen. 1258. Genitivi ἄστεος et ἄστεως pariter apud tragicos probandi; cf. Elmsl. ad Soph. Oed. T. 762. Genitivi loco interdum epicorum more syllaba *θεν* adiicitur nominibus propriis, ut Ἀργόθεν in Soph. Ant. 106, sed in solis lyricis partibus. De δάκρυον et δάκρυ v. Thom. M. p. 198; de ἔρωσ et ἔρος, quae forma legitur in Eur. Iph. T. 1180, v. Koen. ad Greg. Cor. p. 608. De duplici nonnullorum vocabulorum forma, ut φύλαξ et φύλακος, Δημήτηρ et Δημήτρα, ἀλάστωρ et ἀλάστορος, v. Koen. ad Gregor. Cor. p. 592, Brunck. ad Soph. Ant. 974, Fischer. II, p. 197. De ionismis, apud tragicos obviis, v. etiam Thiersch. gr. gr. §. 243 ed. tert. — Neque doricæ quaedam formae a tragicorum trimetris iambicis prorsus removeri poterunt. Constat enim dialogo concedendas esse formas Ἀθάνα, δαρός, ἑκατι; v. Brunck. ad Arist. Lys. 306, ἑκαβόλος, κυναγός, (sed κυνηγία, κυνηγέτης, κυνηγετεῖν); v. Herm. ad Eur. Bacch. 335, ποδαγός, λοχαγός, ξεναγός, ὀπαδός; v. Lobeck. ad Phryn. p. 428 sq. Porson. ad Eur. Orest. 26. Buttm. gr. gr. §. 27. not. 16; Valcken. ad Eur. Phoen. 11, 120, 255, 1113, 1149 et ad Hippol. 1092, ubi cf. Monk.; Markl. ad Eur. Suppl. 420 et 888; Herm. ad Soph. Ai. 771 et in praef. ad Eur. Bacch. p. 7, Matth. gr. gr. ampl. p. 46. Ceterum quum in versibus trochaicis, tum glyconeis, praesertim ubi sedatior esset et tranquillior oratio, multo rariorem fuisse dorismi usum, observat Hermannus ad Eur. Bacch. 584, 904. Qui recte etiam praetulit librorum lectionem ib. v. 548 πόδι Νύσης, ubi Elmsl. edendum curavit Νύσας,

minus accurate, licet carmen sit lyricum. Videntur enim in talibus tragici persaepe aures adhibuisse iudices, nec doricum quidquam temere iis obtrudendum est. Neque vero timendum, ne epica forma *Νύσης* nimis vulgaris habeatur; contra dorica recepta quatuor continuae syllabae vocali sua littera *α* vehementer offendissent mollissimas Atticorum aures. Imprimis Aeschylus doricas formas, quibus, dum in Sicilia viveret, adsuefactus esse videtur, etiam in trimetris amat. V. Choeph. 95 — *γάποτον χύσιν*. — Suppl. 608 — *τῶνδε γαμόρων*. — Aesch. Choeph. 569 *βαλόν*, i. e. *βηλόν*, quod nonnulli libri exhibent; ibid. 770 *γαθούση φρενί*, et 1015 *νίκας τῆςδε*, alia. De forma *βᾶτε* in Suppl. 188 v. Buttm. gr. gr. II, p. 87; de *ἄραρεν* v. Porson. ad Orest. 1323, Elmsl. ad Eur. Med. 316, Buttm. l. l. p. 82, de *μάτηρ*, in trimetris passim obvio, v. Porson. ad Hec. 372, Erf. ad Soph. Antig. 463, Valcken. ad Phoen. 11. In melicis leguntur *ὑμνεῦσαι* pro *ὑμνοῦσαι*, ut *ἀὔτευν*, *εἰσοιχνεῦσιν*, de quibus v. Elmsl. ad Eur. Med. 413; Monk. ad Eur. Hippol. 167; *ἐρατύω*, v. Herm. ad Oed. Col. 161, cf. v. 531, 682, et ad Antig. 792, 1109. De *δήϊος*, *δάϊος* v. Herm. ad Soph. Ai. 771; de *οὐδαμᾶ* v. Schneider. ad Soph. Trach. 322; cf. de his doricis formis Thiersch. gr. gr. §. 243, 38. De dialecto, quae in tragicorum anapaestis reperitur, v. Blomf. et Wellauer. ad Aesch. Agam. 44 et Porson. ad Eur. Hec. 100. Adde Buttm. gr. gr. §. 27, not. 16, cum Add. p. 389, Lobeck. ad Phryn. p. 204 sq. et p. 640. Fischer. ad Weller. I, p. 362; Matth. ad Eur. Hecub. 96,

ad Hippol. 263, Elmsl. ad Med. 97, ibique Porsonem. Passim reperiuntur etiam in dialogis Aeolismi, ut *πεδάρσιος*, i. e. *μετάρσιος*, (v. Koen. ad Gregor. Cor. p. 638) in Aesch. Prom. 712 et 277, ubi v. Blomf. in glossar. et Choeph. 843. Sic *πεδάοροι* pro *μετέωροι*, *πεδαίχμιοι* pro *μεταίχμιοι*, in Choeph. 587, *πεδοίκος* pro *μετοίκος*, *μᾶσδων* pro *μεῖζων* in Prom. 650, et Pers. 440; *ποτὶ πτόλιν*, Eumen. 79. De *δᾶ* pro *γῆ* v. Matth. gr. gr. p. 58. V. Aesch. Prom. 570, Eur. Phoen. 1304 Valckenaer. Choro convenit *μᾶ* pro *μῆτερ* in Suppl. 897. V. Valcken. ad Eur. Phoen. 1043, Eur. Electr. 625 *νύμφαις ἐπόρσυν' ἔροτιν*, ubi glossa legitur in MS. quodam libro: *ἐορτήν, Αἰολικῶς*. V. quae addidit Seidlerus. *Αἰές* pro *αἰέν* ne in melicis quidem probandum censet Herm. ad Oed. Col. 709. Aeolicum *ὔμμε* pro *ὔμᾶς* in choro habet Soph. Antig. 846. De *Ἄρεος*, aeolico genitivo, apud tragicos obvio, v. Monk. ad Eur. Alcest. 514, Schaefer. ad Greg. Cor. p. 607. Huc pertinet etiam ille aeolicus accusativus *ἔρον* pro *ἔρωτα*, in Eur. Iph. T. 1180. *Ἐπεζάρει* i. e. *ἐπεβάρει* in Eur. Phoen. et Rhes. 442, ubi v. Both., Arcadum propria est forma, Eustathio auctore, qui *ζέρεθρον*, *βάραθρον* confert ad Il. γ, p. 381, 20 et μ, p. 909, 27. Sic, Etymologo teste, τὸ βάλλω dicebatur ζέλλω, p. 408, 42.

De formis nonnullis atticis.

Quaestionem satis impeditam, quae est de formis praesentis temporis *τίδης*, *τιδεῖς*, *ἰεῖς*, *ῖεις*, *ῖης*, et *τίδησι*, *τιδεῖ*, optime retractavit Schneiderus l. l. p. 6 et 7. Contractas enim illas praesentis formas, ionicae atque doricae dialecto proprie assignandas, etiam tragicis denegari non posse, licet aliquanto rarius apud eos legantur, quam *τίδης*, *ῖης* cet. nunc quidem ad liquidum perductum est. Cf. Buttm. gr. gr. ampl. §. 107, not. 8, et Matth. gr. gr. §. 210, 1, et §. 212, 7; Elmsl. ad Soph. Oed. R. 628, Monk. ad Eur. Alc. 901, Herm. ad Soph. Phil. 980, Harles. in Ephem. litt. quae inscriptae sunt Archiv f. Philol. I, 1, p. 111 sq., et quae habet Wellauerus in Praef. ad Commentt. Aesch. — De praesente atque imperfecto verborum, quae in *υμι* exeunt, v. Porson. et Schaef. ad Eur. Med. 744, et Fischer. ad Weller. II, p. 458 sq. De duplici imperativi praesentis forma *ἴσθαι*, *ἴστη*, *ἑῆσι*, *ἑῆ*, *δείναι*, *δείνυ*, v. Brunck. ad Ar. Lys. 733. Dubius est Aoristus *ἀνῆσαν* pro *ἀνῆσαν* in Eur. Ion. 1170; v. Fischer. II, p. 481 et Matth. gr. gr. §. 211, not. 2. Pauca liceat addere de secunda persona *δύνασαι*, *δύνη* et *δύνα*. Phrynichus p. 359 ed. Lob. recte coniunctivum *ἐὰν δύνη*, perperam vero dici testatur indicativum *δύνη*, pro *δύνασαι*. Sed quum *δύνασαι* pedestris orationis proprium non ubique metro aptari posset, ionicum *δύνη* (v. Buttm. gr. gr. ampl. II, p. 112 cum

Add. p. 426) etiam indicativo modo a tragicis adhibebatur. V. Etym. M. 484, 34. Porso ad Eur. Hec. 253 δύνᾱ magis atticam formam esse dixit. Quod unde hauserit, non temere quisquam indicabit. Nihil impedit, quo minus illo loco ὅσον δύνῃ pro coniunctivo intelligatur; v. Matth. ad Hec. l. l. De dorico δύνᾱ, quod legitur in Theocr. Idyll. X, 2, v. Schol. Victor. ad Hom. Il. 14, 199. Itaque minus probaverim, quod Hermannus in Soph. Phil. 787 contra libros scripsit οὐ δύνᾱ, ubi v. Schiaef. et Buttm. Vulgatam retinuerunt Wunderus, Matthiaeus in ed. Weigel. et Matthaeius. Aliter res habet ibid. v. 838, ubi in versu lyrico δύνᾱ nihil offensionis habet. — Pro secunda imperfecti persona ἦς, quam soloecam vocat Phrynichus p. 149, apud tragicos recentiores recte restituerunt atticum ἦσθα. V. Markl. Both. et Matth. ad Eur. Iph. A. 340 et cf. Lob. ad Ai. 611. Adde Wellauer. ad Aesch. Choeph. 355, Herm. ad Eur. Herc. fur. 1387. Rariorem Phrynichus vocat p. 236 formam ἔφης et vetustiore; plerumque ἔφησθα dici testatur. V. Lobeckium et Add. ad Buttm. gr. gr. p. 428 et 430. — Transit deinceps p. 7 ad plusquamperfectum ἥδειν sive ἥδη, ἥδεις, ἥδης, ἥδησθα, atque haud iniuria etiam Atticis vindicat communem terminationem ἥδειν. Adde Pierson. ad Moer. p. 173, Matth. gr. gr. § 198, 4 et §. 231, 2. Thiersch. gr. gr. §. 243, 40, Fischer. ad Weller. II, p. 372, Monk. ad Eur. Hipp. 407. Loquitur Schneiderus p. 8 de formis atticis κλής, κλήω, κλήθρον, similibus, quas etiam tragicis non prorsus alienas esse recte iudicat, licet negari non

possit, eos frequentius usos fuisse communibus κλεῖ-
 θρον, κλείω, e veteri Atticismo servatis. Quum
 enim tragicorum aetate vocales litterae ionicae η et
 ω communi atticorum usu nondum receptae essent,
 id quod sub Euclidis Archontis magistratu, Ol. 94,
 2, factum esse constat; (v. Scholion memorabile
 ad Eur. Phoen. 688, ibique Valcken.) veteri Attici-
 smo assignanda sunt κλεῖθρον, κλεῖς, κλείω, sim.
 Quum igitur posterioribus temporibus fabulas descri-
 berent librarii, recentiorem scripturam ubique indu-
 cere, longasque ionicas vocales substituere, suarum
 esse partium arbitrati fuisse videntur. V. Valcken.
 ad Eur. Phoen. 268, Popponis Prolegg. in Thucyd.
 I, p. 212, Lobeck. ad Soph. Ai. 1261, Monk. ad
 Eur. Hipp. 500; Elmsl. ad Eur. Heracl. 729,
 Matth. ad Eur. Phoen. 64, ad Hecub. 482 et An-
 drom. 495; Maittair. de dial. p. 169, Koen. ad
 Greg. Cor. p. 100, Thiersch. gr. gr. p. 421 ed. tert.
 et Buttm. gr. gr. ampl. I, p. 107, cum Add. p. 389,
 et II, p. 169. De δάϊος, δήϊος, δηόω v. Herm.
 ad Soph. Ai. 771; de λήϊον, ληστής, sim. cf.
 Franck. ad Inscr. Richter. p. 18, 19; de Θρήϊος,
 Θρηῖκος v. Wellauer. ad Aesch. Agam. 640. —
 De attico plurali βασιλῆς probabili ratione dispu-
 tavit Schneiderus p. 9, tragicisque communem etiam
 formam βασιλεῖς vindicavit. Exemplis ab eo alla-
 tis adde Soph. Electr. 690 βραβεῖς, quod nunc
 quidem recentiores editores contra libros in βραβῆς
 mutandum esse putaverunt. Ceterum formam βασι-
 λῆς ex ionica forma βασιλῆες vel βασιλέες ortam
 esse, quae Choerobosci sententia est in Bekkeri
 Anecd. p. 1195, Lobeckii ad Soph. Ai. 186 et

Schaeferi ad Greg. Cor. p. 101, (cf Markl. ad Eur. Suppl. 666, Dawes. Miscell. p. 122 et Etym. M. p. 473, 37) veri similis est, quam altera ab Eustathio prolata ad Il. α, p. 50, 18, et a Brunckio defensa ad Soph. Oed. Tyr. 18, *ἱερῆς* et *βασιλῆς*, cum *z* subscripto, attice dicta fuisse pro *ἱερεῖς*, *βασιλεῖς*, quippe quae communes formae et ipsae saepissime in optimis libris legantur. Passovius in Ephem. litt. Ien. 1818, No. 147, p. 261, quum vocalis *η* per se multo sit fortior et quasi crassior ac plenior, quam diphthongus *ει*, satis apparere dicit, quamobrem atonae formae *τριήρες* et *πόλεις* in *τριήρεις* et *πόλεις*, contra accentu intentae *βασιλέες*, *ἱερέες* transierint in *ἱερῆς*, *βασιλῆς*. Neque Choeroboscus illius *z* subscripti mentionem iniecit, sed tantum *βασιλῆς ἄττικῶς διὰ τὸ η* formatum fuisse docuit. Ex analogia quadam formam *βασιλῆς*, ab Eustathio memoratam, defendit Schneiderus. Sed vide, quae optimo iure opponunt Poppo in Prolegg. ad Thucyd. p. 221 (cf. eiusdem Observatt. in Thucyd. p. 133) et Buttm. gr. gr. ampl. §. 52, not. 1, 3. Adde Hemsterh. ad Arist. Plut. 807, Maittair. de dial. p. 36 ed. Sturz., Fischer. ad Weller. I, p. 111, et Martin. ad Soph. El. 1442. — Accusativus pluralis e grammaticorum doctrina apud Atticos in *έας* exiisse traditur; v. Bekkeri Anecd. p. 1190, Thom. M. p. 354 et Fischer. p. 122 et 414. In quae praecepta a librariis, contractam formam praeferendam esse ducentibus, saepe peccatum est. Unum huius accusativi in *ῆς* exeuntis exemplum Draco Straton. p. 115, 18 se invenisse ait apud Soph. Ai.

390, ubi Herm. omnesque recentiores restituerunt βασιλεῖς, quod optimi codices atque Aldina prae-
bent. Accuratus scriberetur βασιλέας, ut trisylla-
bum sit, ut Schaeferus in Eur. Rhes. 480 ἀριστεάς edidit; v. Matth. ad h. l. et Valcken.
Diatr. p. 105. — De accusativo singularis βασι-
λέα, βασιλῆ v. Matth. gr. gr. §. 83, not. 3,
Thiersch. gr. gr. §. 243, 31, Monk. ad Eur. Hipp.
1148, Porson. ad Eur. Hec. 876. Buttm. gr. gr.
§. 52, not. 5.

Iam transeamus ad ἥκασα et εἵκασα, de qui-
bus Moeris p. 182: ἥκασα, ait, ἀττικῶς, εἵκασα
ἑλληνικῶς, ubi v. Sallier.; cf. Eustath. p. 50, 18,
Etym. M. p. 166, 36; 121, 38; 419, 32. Omnino
quidem attici antiquiores in verbis, quae syllaba εἰ in-
cipiunt, augmento non utuntur, ut in verbo εἵκω,
εἵκον, εἵξα. Itaque forma antiquior, Ionibus
etiam propria, sine dubio erat εἵκασα, quae tam
tragicis quam Thucydidi unice convenit; v. Pop-
ponis Prolegg. p. 226, librariisque solis debemus
ἥκασα illud, quod Brunckius Aristophani recte qui-
dem vindicavit, (v. ad Nub. 350) tragicis non
item. Mirandum est, neque Valckenaerium, qui
ad Eur. Phoen. 268 in vocabulo κληῖθρα η pro
εἰ a grammaticis inductum fuisse putaverat, satis sibi
constitisse, quum ibidem v. 165 ἐξηκασμένα, ut
formam atticam, praetulerit alteri ἐξεικασμένα,
neque Porsonem, quippe qui l. l. ἐξηκασμένα, sed
v. 431 εἵκασε ediderit. Utinam cum Matthiaeο
vulgatam apud Soph. El. 662 εἵκασας intactam
reliquissent Brunckius atque Hermannus. Bene
Wellauerus apud Aesch. Choeph. 624 ἐξεικασμένα

retinuit, sed nescio qua negligentia ἥκαθα scripserit in Suppl. 285. Cf. Fischer. ad Weller. II, p. 279, Blomf. ad Aesch. Choeph. 623, Matth. ad Eur. Phoen. 162, Ruhnken. ad Tim. p. 95, Matth. gr. gr. §. 167, 5, Schneider. l. l. p. 10.

Mira est grammaticorum dissensio de imperfecti formis εὐχόμεν, ηὐχόμεν. V. Herodian. p. 314 Herm., et Suidae testimonium s. v. εὐλόγησα, qui augmentum attice omittendum esse dicunt. Contra Moeris p. 175 et Etym. M. p. 400, 36 unice probant ἥκαζον, ηὐχόμεν cet. Formae augmento carentes ionicae veterique atticae dialecto, quae etiam tragicos comprehendit, convenire videntur, atque in codicibus nostris aliquanto frequentius leguntur; v. Fischer. ad Weller. II, p. 280, Brunck. et Matth. ad Eur. Hec. 18, Elmsl. ad Eur. Heracl. 305, Schneider. l. l. p. 11. Verbum εὐρίσκω omnino rarissime augeri, nunquam, ne ab atticis quidem, perfectum εὔρηκα atque aoristum εὔρον, apud plerosque constat; v. Buttm. gr. gr. §. 84, not. 3, Herm. ad Eur. Bacch. 32, Lobeck. ad Phryn. p. 140 et 153. Quare non probandum, quod Elmsleius, contra libros, formas augmento instructas in Sophoclem invexit; v. praef. ad Soph. Oed. T. p. 12, et ad Eur. Med. 191. Seidler. ad Eur. El. 380, Popponis Prolegg. p. 227 et Observatt. p. 82. Porson. Advers. p. 152, Herm. ad Soph. Ant. 406, et Schaef. ad Gregor. Cor. p. 532, Ephem. Litt. Ien. 1826, No. 173, p. 428. Ceterum verba, cum particula εὐ composita, a ceteris probe distinguenda sunt; v. Buttm. gr. gr. §. 86, 2, De augmento verborum, syllaba oz incipientium.

v. Matth. gr. gr. §. 168, not., Etym. M. 617, 45, Thiersch. gr. gr. §. 92, 2, 1, et §. 209, 21, Herm. et Elmsl. ad Eur. Bacch. 32, Wellauer. ad Aesch. Suppl. 404 et ad Pers. 753, Reisig. ad Oed. Col. p. 377, Elmsl. ad Eur. Bacch. 686. — De attica forma ἀνάλωσα vide praeter eos, quos Schneiderus p. 11 laudavit, Thiersch. gr. gr. §. 243, 37 ed. tert., Ephem. litt. Ien. a. 1826 No. 173, p. 428, Maittair. de dial. p. 68, ed. Sturz., Schaef. app. Demosth. p. 497, Elmsl. ad Soph. Ai. 1049, (post Markl. Eur. Iph. p. 313 ed. Lips.) et ad eundem locum Herm. et Lobeckium, qui in omnibus codicibus, exceptis duobus, quos Brunckius, (quem cf. ad Arist. Plut. 380 et ad Eur. Phoen. 1048,) auctore Valckenario ad Eur. Phoen. 591 et Hipp. 856 sequi maluit, communem formam ἀνήλωσα legi testatur, quam tueri conatur Schneiderus. Adde Moerid. p. 25 et Thom. M. p. 56. De perfecto ὥρανα, ἐώρανα et ἐόρανα v. Buttm. gr. gr. ampl. I, §. 84, not. 11 cum Add.

Formas ἡνεσχόμην et ἀνεσχόμην pertractavit Schneiderus p. 11 et 12, rarum etiam illud ἡνσχόμην, quod in Soph. Ant. 467 libri omnes praebent, ex epicorum usu atque analogia quadam defendendum esse ratus, de qua cf. Blomf. ad Aesch. Sept. 740, et Fischer. ad Weller. III, p. 99; adde Herm. ad Eur. Hec. 1087, Brunck. et Matth. ad Eur. Phoen. 1420, Blomf. ad Aesch. Choeph. 735, Schaef. Melett. Crit. p. 56 et 135, Thiersch. gr. gr. §. 172, 2 et §. 243, 28. Sed nullo modo ferendum est soloecum illud ἡνεσχόμην, quod Piersonus ad Moer. p. 176 tam Comico quam Tragicis obtru-

dere conatur; v. Reisig. Coniectan. p. 217, et Porson. praef. ad Eur. Hec. p. 18. Adde Matth. gr. gr. ampl. §. 38, not. 1.

Ad ea, quae de vulgari optativo, qui in *αιμι, αις, αι* exit, Schneiderus attulit p. 12, adde Thiersch. gr. gr. §. 216, not., Buttm. gr. gr. ampl. I, §. 88, not. 5, Koen. et Schaef. ad Gregor. Cor. p. 604, Wellauer. et Blomf. ad Aesch. Agam. 164, Fischer. ad Weller. II, p. 386, Monk. ad Eur. Alcest. 115. Veteres grammatici, ut Eustath. ad Il. α, p. 36, et Etym. M. 760, 24, inter vulgarem atque atticam formam statuunt discrimen quoddam. Ille *Τύψαις*, inquit, *ἀόριστον ἔχει τὸν ἐπιθυμητὸν καιρὸν τοῦ εὐκταίου πράγματος. ὁ δὲ εἰπὼν τύψεας ἢ λέξεας εὐχεται τάχιον ἀνυσθῆναι, ὃ εὐχεται.* Non possum, quin grammaticos pro nimio illo minima quaeque extricandi studio, quo abrepti saepe argutias prorsus ridiculas in medium protulerunt, hallucinatos fuisse putem. Quamobrem eos rationem suam Wellero probavisse, mirum est. Rem in medio reliquit Buttmannus in gr. gr. I. I. Nostram sententiam exemplis nonnullis, ex prima quaque pagina electis, confirmare fortasse haud alienum erit. V. Aesch. Sept. 548 *εἴθε γὰρ θεοὶ τοὺςδ' ὀλέσειαν ἐν γᾶ*, quae verba merum votum continent. At quis est, qui dicat, poetam ideo scripsisse *ὀλέσειαν*, quod Chorus voti sui quam celerrime compos fieri cupiat? Mihi quidem poeta nulla alia de caussa ad atticam formam praefarendam adductus fuisse videtur, quam quod eius usus esset solemnior. Nam quod communis forma *ἀόριστον τὸν ἐπιθυμητὸν καιρὸν ἔχει τοῦ*

εὐκταίου πράγματος, id quidem poetam prohibere non poterat, quo minus ea uteretur, immo vero eum commovere debuisset ad eam adhibendam. Nam si quis exclamat: at te Dii Deaeque male perduint! is profecto optat, votum τάχιον ἀνυσθῆναι, at nihilo minus etiam, ut votorum natura fert, ἀόριστον ἔχει τὸν καιρόν. Cf. Aesch. Suppl. 645 μήποτε λοιμὸς ἀνδρῶν τῶνδε πόλιν κενώσαι, ubi propter antistrophica communem formam usurpare debuit, non ideo, ut incertum pestis tempus ea significaretur. Idem fere dici potest de v. 1038 ὁ μέγας Ζεὺς ἀπαλέξαι γάμον Αἰγυπτογενῆ μοι. Cf. Eur. Suppl. 854 ἰὼ μοι, κατὰ με πέδον γᾶς ἔλοι, διὰ δὲ θύελλα σπάσαι. Scilicet ex Eustathii regula iudicare debemus, Adrastum, qui illis verbis se devovet, cupere quidem interitum, sed subtimere tamen, ne citius abripiatur ad deos inferos. Neque enim audet forma attica uti, ne vota rata fiant ante, quam ipse cupiat. Sed in refellenda regula, quae omni certo fundamento destituta est, diutius immorari operae pretium non esse videtur. Impulit me ad eam accuratius examinandam Buttmanni anceps sententia, et Fischeri auctoritas, qui saltem plura utriusque formae exempla congerere debuisset. — De futuro attico apud Schneiderum agitur p. 12, sed breviter. Satis copiose hanc materiam pertractavit Matthiaeus in gr. gr. ampl. §. 181, 2. Cf. praeter Herm. ad Soph. Ai. 557, Buttm. gr. gr. ampl. §. 95, 8, cum Add., Thiersch. gr. gr. §. 243, 18, Elmsl. ad Aesch. Prom. 290 (in edit. Blomf.), Matth. ad Eur. Troad. 1242, Maittair. de dial. p. 60. Hemsterh. ad Arist.

Plut. 650; Sylburg. ad Etym. M. p. 536; Suid. s. v. *Σεριῶ* et Phavorin. s. v. *κομίζω*, Lobeck. ad Phryn. p. 746. Futurum verborum, quae in *λω* et *ρω* exeunt, interdum apud Tragicos *σ* habet; v. Matth. gr. gr. §. 182, not. 1. Neque doricam futuri Medii formam attici poetae aspernati sunt; cf. Brunck. et Matth. ad Eur. Hipp. 1104, Fischer. ad Weller. II, p. 428; de futuro Medii, quod sensu activo usurpabant in verbis quibusdam, cf. quos laudavit Matth. gr. gr. §. 184, not. 1.

Iam pergit Schneiderus ad ionicam formam *δύω*, quam, licet rariorem, quam attica *δύο*, tragicis concedendam censuit. Cf. ante omnes Matth. gr. gr. §. 138, et quos laudavit. Adde Herm. ad Eur. Hecub. 45, Brunck. ad Aesch. Prom. 784, Dobree ad Arist. Equit. 1347, Maittair. de dial. p. 46 ed. Sturz., Wellauer. ad Aesch. Prom. 780, et Blomf. ibid. (v. 803), Osann. Syll. Inscr. I, p. 13, 86, 175, Boeckh. Corp. Inscr. I, p. 132, Reisig. Commentt. in Oed. Col. 317, Schneider. ad Soph. Antig. 55 et Thiersch. gr. gr. §. 203, 2 et 243, 33, Goettl. ad Theod. p. 212; Etym. M. p. 91, 35 et p. 289, 29; Eustath. ad Il. α, p. 26, 18 et κ, p. 802, 33, quorum praecepta, quae minime consentiunt, inter se conciliare studet Fischer. ad Weller. II, p. 156.

Quaestionem haud ita facilem, quae est de usu formarum *εἰς* et *ἐς*, paucis verbis attigit Schneiderus p. 14. Apud Aristophanem plurimi iique optimi codices plerumque offerunt *εἰς*, exceptis locutionibus quibusdam, usu vulgari tritis, ut *ἐς μακαρίαν*, *ἐς κόρακας*, *ἐσαῦθις*, sim. V. Thom. M. p. 370.

Metri ratio nunquam fere postulat ἔς. Itaque nuperime Dindorfius apud Aristophanem ubique restituit εἰς, id quod iam antea Elmsleius auctore Porsonae facere coeperat. In tragicorum fabulis non desunt quidem exempla, ubi metrum ἔς exigit, — quod inter numerosas illas Ionismi formas, quarum largam copiam conguessimus, referendum est —, sed longe plurimi loci solam formam εἰς tolerant. Cf. Eur. Phoen. 28, ubi utrumque uno eodemque versu legitur: *φέρουσ' ἔς οἴκους· εἰς τε δεσποίνης χέρας*, — ut recte scripserunt Valckenarius, Porso et Bothius; Matthiaeus enim, nescio quo iure fretus, apud Euripidem unice probare videtur epicum ἔς. Tam ἔσω, quam εἴσω, forma usitatio, apud tragicos tolerandum est. V. Soph. El. 1094, ubi ἔσω quartum senarii pedem efficit, neque εἴσω ferri potest; cf. 1366. Contra εἴσω removeri non potest ex Soph. El. 1483 *χωροῖς ἄν εἴσω*, ubi ἔσω versum disperderet; cf. Trach. 868, Eur. Phoen. 270. Vide, quos laudavit Schneiderus l. l., et adde Iahnii Annall. Philol. 1829, 2, 1, p. 24, Herm. ad Eur. Bacch. 1053, Popponis Prolegg. ad Thucyd. p. 212, Both. ad Eur. Hec. 776, Elmsl. ad Eur. Heracl. 271, Matth. ad Eur. Phoen. 262 et Orest. 270, Gregor. Cor. p. 77, Elmsl. ad Aesch. Prom. 2, (post edit. Blomf.) p. 176, qui „equidem suspicor, inquit, tragicos nunquam ἔς usurpasse, nisi e licentia poetica, quam vices tantum sibi permisit Sophocles.“ Porson. praef. ad Eur. Hecub. p. 55, et Schaefer. in Ind. s. v. ἔς; Osann. Syll. Inscr. 1, p. 13; adde Ind. ad Eur. Med., ed. Porson. s. v. εἰς et ἔς; Franck. ad Tyrt. 6, (post Callinum) p. 176, Brunck. ad Aesch.

Pers. 451, Reisig. Coniectan. p. 317, Buttm. gr. gr. ampl. II, p. 292. Pro attico ἐχθαίρειν passim apud tragicos legitur rarior forma ἐχθραίνειν, quam recte defendit Schneiderus p. 14 contra Porsonem ad Eur. Orest. 292, qui eam ut male sonantem expulerat. De ἰσχαίνω et ἰσχναίνω v. Porson., Schaefer. et Matth. ad Eur. Orest. 292. De ξυν-ηρετεῖν et ξυνερετμεῖν, de οἴχομαι et epico οἴχνεῖν cf. Schneider. l. l., et Blomf. ad Prom. 122, ibidemque Elmsl. Omnino quidem permagna in tragicorum fabulis copia vocabulorum epicorum, ideoque duriorum reperitur, quae, ad quendam severae atque horridae antiquitatis colorem fabulis suis conciliandum, poetae tragici ex industria interdum affectavisse videntur.

Subiicere licebit pauca, praeunte Schneidero p. 15, de substantivo πλεύμων et πνεύμων, quorum hoc antiquius et vulgare, illud vero atticum habendum est; v. Blomf. ad Aesch. Sept. 61, ubi Wellauerus iure repudiavit πλευμόνων, invectum a Brunckio contra librorum auctoritatem. Etenim libri optimae notae aliquanto saepius exhibent πνεύμων, quod, ut veteris atticismi proprium, apud tragicos certe praeferendum videtur. V. Brunck. et Herm. ad Soph. Trach. 564, Lobeck. ad Phryn. p. 305, Schaefer. ad Gregor. Cor. p. 147, Buttm. Add. ad gr. gr. p. 385, Blomf. ad Aesch. Choeph. 629, Dind. ad Arist. Ran. 475, 837, Stallbaum. ad Plat. Phileb. p. 50, Fischer. ad Well. I, p. 182, Ephem. litt. Ien. 1826, No. 173, p. 419, Hemstérh. ad Lucian. I, p. 301. — Ionismo veterique atticismo conveniunt formae θάλασσα, πράσσω, sim.,

dorismo recentioribusque atticis *θάλαττα, πράττω*. Iam Pericles evitavisse dicitur sibilantes litteras *σσ*, quas Platonis Comici aetate paulatim obsolevisse constat. Unde sequitur, tam tragicis poetis quam Thucydidi unice convenire *σσ*. V. Popponis Prolegg. ad Thucyd. p. 210 et Observatt. critt. p. 131, Porson. ad Eur. Hecub. 8, Thiersch. gr. gr. §. 243, 7, Fischer. I, p. 203, Hemsterh. ad Lucian. I, p. 309 sq., Elmsl. ad Soph. Oed. Col. 687, Blomf. ad Aesch. Prom. 20, Etym. M. p. 711, 46 et 757, 3, Valcken. ad Eur. Phoen. 460, 1388, Schneider. l. I. p. 16.

Veteribus atticis, quibus annumerandi sunt tragici, tribuendas esse formas *θαρσῶ, ἄρσῃν*, sim. testantur grammatici. V. Koen. ad Gregor. Cor. p. 153, et p. 630, ubi Grammaticus Leidensis *ρῶ* tribuit atticae dialecto, i. e. recentiori. Adde Etym. M. 529, 42, Moerid. p. 189, 405, Thom. M. p. 434, ed. Bernard., Abresch. ad Aesch. Suppl. 514, Hemsterh. Append. ad Thom. M. p. 535 et ad Lucian. I, p. 317, Elmsl. ad Eur. Med. 456, Monk. et Wüstem. ad Eur. Alcest. 620, Fischer. I, p. 194, Buttm. Add. ad gr. gr. p. 386, Matth. ad Eur. Med. 466, et in gr. gr. §. 16, 2, c. et quos laudavit Schneiderus p. 16. — De *πόρρω*, *πόρσῳ* v. Orion Theb. p. 134 ed. Sturz., et Etym. Gud. p. 255, 27. — *κνάπτω* tragicorum atticismo convenit, molliorem formam *γνάπτω* Ionismo tribuit Schneiderus, p. 17, ita tamen, ut tragicis non eximendam esse censeat. V. ante omnes Brunck. ad Arist. Plut. 166, Eccles. 415, Soph. ad Oed. T. 1055 et ad Ai. 1031, ubi cf.

Herm. et Lobeck., Blomf. in glossar. ad Aesch. Pers. 582, Hemsterh. ad Lucian. I, p. 301, Ephem. litt. Ien. l. l. p. 419, Gregor. Cor. p. 158, Eustath. ad Il. p. 150, 31, Schol. ad Arist. Plut. 165, Thom. M. s. v. *ἀναπτος*, Suid. s. v. *ἀντυγες*, Pierson. ad Moer. p. 31, et Harpocr. s. v. *γναφεύειν*.

De formis *γίνομαι*, *γινώσκω*, veteri etiam atticismo concedendis, v. Buttm. gr. gr. ampl. II, p. 96, qui ad inscriptionum auctoritatem provocat, et Schneider. l. l. p. 17. Vereor tamen, ne communes illae formae, quae apud tragicos passim leguntur, originem debeant librariorum vitio, quo, Alexandrinae dialecto assueti, eiusdem formas ubique inferunt. Sic in Soph. El. 771 *προσυγίνεται*, atticam formam, praebet etiam Stob. in Florileg. p. 329 Grot., meritoque, etiam contra codices, eam receperunt recentiores omnes editores. Aequè dubii videri debent loci illi perpauci, a Schneidero allati; nam plerumque unus vel alter codex rectam scripturam habet. V. Elmsl. ad Eur. Med. 14 et ad Oed. T. 692. Neque inscriptionibus, etiamsi tragicorum aetatem attingant, nimium hac in re tribuendum esse censuerim. V. Valcken. ad Eur. Phoen. 1396, Brunck. ad Arist. Ran. 52 et ad Eur. Med. 14, Porson. ad Eur. Med. 84, Matth. ad Eur. Hipp. 304, Wellauer. et Blomf. ad Aesch. Pers. 176, et ad Prom. 104, Popponis Prolegg. p. 208, Passov. in Lex. gr. s. v. *γίγνομαι*, Moerid. p. 482.

De *μικρός* et *σμικρός*, quod magis atticum est, neque tamen obtrudendum tragicis, v. Brunck. ad Arist. Vesp. 5; Schaefer. ad Gregor. Cor. p. 500,

Popponis Prolegg. p. 210, qui in Thucydide non ferendum censet *σμικρός*, Matth. gr. gr. ampl. §. 16, 2, d, et Schneider. p. 18. De attico *πλέως* et communi *πλέος*, v. Bast. et Schaef. ad grammat. Meermann. post Gregor. Cor. p. 646, Matth. gr. gr. ampl. §. 117, 10, cum Add. p. 520, Schneider. p. 18; de comparativo *πλέων* sive *πλείων* v. Popponis Prolegg. p. 223, Reisig. Coniect. p. 43.

De adiectivis verbalibus, quae in *στος* et *τος* exeunt, v. Elmsl. et Herm. ad Soph. Oed. T. 205, Herm. ibid. 361, ad Antig. 825, 840, et ad Oed. Col. 1362, Wunder. Advers. in Soph. Phil. p. 34, Reisig. Commentt. in Soph. Oed. Col. 1564, Fischer. I, p. 208 et II, p. 49, Schneider. l. l. p. 18 et 19, Brunck. ad Soph. Antig. 847.

De *άνύειν* et *άνύτειν* v. Porson. ad Eur. Phoen. 463 et Hec. 1157. Forma attica *άνύτειν*, quam auctore Porsonae tragicis intulit Elmsleius ad Eur. Bacch. 1098, ab Hermanno summo iure repudiatur ad l. l. (1092); adde Gregor. Cor. p. 70, Thiersch. gr. gr. p. 420 ed. tert. Perperam igitur Blomf. in Aesch. Agam. 1129 *ήνυτόμαν* edidit. Apud Thucydidem semper *άνύτω* scribi testatur Poppo in Prolegg. p. 214, quem cf. ad Xenoph. Cyrop. I, 6, 5. *Άγος* pro *άγος*, *άγηλατήσσειν*, *άθροίζω*, *άλύω* sim. improbanda in tragicis censuit Schneiderus p. 19 et 20; cf. Elmsl. ad Soph. Oed. T. 402, Blomf. ad Aesch. Pers. 420, et ad Prom. 53; Matth. ad Eur. Hec. 1143, Thiersch. Actt. Monac. II, p. 422, Buttm. Add. ad gr. gr. p. 381, Piers. ad Moer. p. 179, Fischer. ad Well. I, p. 153, 264.

Αὐτως epicum est, veteribusque etiam atticis tribuendum; *αὐτως*, quod Hermannus ad Viger. p. 736 veretur ne sit grammaticorum inventum, apud recentiores atticos non damnaverim. Quod Schneiderus p. 20 *αὐτως* a feminino pronomine *αὐτη* derivandum esse dicit, ineptum est. V. ante omnes Buttm. Lexilog. I, p. 35 — 41, et adde Herm. ad Soph. Phil. 424, Passovii Lex. s. v. *αὐτως*, Thiersch. gr. gr. §. 198, 5. — De rarioribus quibusdam comparativis, ut *ἡσυχώτερος*, *μάσσων* pro *μείζων*, sim. et superlativis, ut *φίλιστος*, v. Schneider. p. 21, Blomf. ad Aesch. Pers. 444, Brunck. ad Soph. Oed. T. 1301, et ad Ai. 842, Fischer. II, p. 105. De aoristo secundo *κρυφαίς* v. Matth. ad Eurip. Suppl. 543, Herm. ad Soph. Ai. 1124, Lobeck. ad Phryn. p. 317, de *συλλεγείς*, *συλληχθείς*, sim. v. Valcken. ad Eurip. Phoen. p. 356, Porson. ad Eurip. Phoen. 986, Buttm. gr. gr. §. 89, not. 4. Eustath. ad Hom. p. 519, 41. De *πίπνω*, *πιπνῶ*, *ἐπιπνον* v. Wellauer ad Aesch. Choeph. 36, Reisig. ad Oed. Col. 1745, Buttm. gr. gr. II, p. 219, Schneider. praef. ad Soph. Oed. Col. p. 5 — 9. De infinitivo, qui in *ᾶν* sive *ᾱν* exit, v. Wolf. Anall. litt. I, 2, p. 419 — 31, Elmsl. ad Eur. Med. 69, Schneider. praef. in Soph. Ant. p. 5 — 11, Fischer. ad Weller. I, p. 118, Goettl. ad Theodos. p. 226, Buttm. gr. gr. ampl. §. 105, not. 17. De *Αθήνησι*, *Θήβησι*, sim. v. Fischer. ad Weller. III, p. 208, Elmsl. ad Eur. Med. 466; de *z* subscripto in particulis *ἐκείνη*, *οὐδαμῇ*, *πολλαχῇ*, *πῇ*, *ὅπῃ*, *λάθρα*, *κρυφῇ*, sim. v. Schneideri praef. in Soph. Antig. p. 11, Elmsl. ad Eur. Med.

520, Jacobs. in praef. ad Anthol. Pal. p. 29, Etym. M. p. 78, 20; de *πάντη* v. Koen. ad Gregor. Cor. p. 213, De perfecto *μέμνηνα* et de aoristis *ἐπήμνηνα* et *ἐπήμνηνα*, *ἐπῆρα*, cf. Schneider. l. l. et in libello de dial. Soph. p. 43. De adverbiiis quibusdam, in *ί* et *εί* exeuntibus, v. Reisig. Commentt. in Oed. Col. 1638, Herm. ad Soph. Ai. 1206, Blomf. gloss. in Aesch. Prom. 216. — *Ἐθέλω*, epica forma, in tragico trimetro non legitur, sed *θέλω*; utraque tamen in lyricis atque anapaesticis versibus reperitur. V. Lobeck. ad Soph. Ai. 24, et ad Phryn. p. 7, et 332, Herm. ad Soph. Phil. 1327, Popponis Prolegg. p. 211. De participio *θέλων*, in trimetris obvio, v. Wellauer. ad Aesch. Agam. 650. Pro *ὀδύρομαι* apud tragicos passim legitur poetica forma *δύρομαι*, de qua v. Porson. ad Eur. Hecub. 734, Herm. ad Soph. Oed. Col. 1441, et Wellauer. ad Aesch. Prom. 271.

De *εὐτραφής*, *εὐτρεφής* v. Lobeck. ad Phryn. p. 577. — De adiectivis *βάνχιος*, *δούλιος*, *ἵππιος* pro *βανχεῖος* cet. v. Elmsl. ad Eur. Bacch. 1112, Monk. ad Eur. Hipp. 307, et Matth. ibid. 1267; cf. Valckenaer. ad Eur. Phoen. p. 497, Thiersch. gr. gr. §. 243, not. 8, ed. tert. — De *στενάχω*, *στοναχέω*, *στεναχέω*, quae dubia est forma, v. Buttm. Lex. I, p. 215, sq., Wunder. ad Soph. El. 131, et Franckius ad Inscr. Richter. I, 9, p. 89; de *κνυζᾶσθαι* et *κνυζεῖσθαι* v. Herm. ad Soph. Oed. Col. 1567, et Elmsl. (1571), Brunck. ad Arist. Vesp. 977. — In nominibus quibusdam propriis veteres attici praeferunt unum *σ* pro duplici, ut *Κρισαῖος*, *Κρίσα*, *Κασάνδρα*, *Κηφισός*, *Ἰλισός*,

sed *Παρνασσός*, *Ῥμησσός*; v. Add. ad Buttm. gr. gr. p. 387, Popponis Prolegg. p. 210, Herm. ad Soph. Oed. Col. 693, Osann. Syll. Inscr. I, p. 66, Erfurdt. ad Soph. Ant. 1130, Dindorf. ad Arist. Pac. 1040, Blomf. ad Aesch. Prom. 505, Matth. ad Eur. Phoen. 207, Schaefer. Melett. Crit. p. 1, Boeckh. ad Pind. Ol. 9, 47, et Pyth. 1, 39. — De *Ῥρινύς* et *Ῥριννύς*, *ἐλινύω* et *ἐλιννύω*, sim. v. Porson. ad Eur. Phoen. 1327 et Med. 1254, Schütz. et Blomf. ad Aesch. Prom. 53, Schaefer. ad Gregor. Cor. p. 502, Jacobs. in Anthol. Pal. p. 258, Buttm. gr. gr. §. 28, not. 14, cum Add. p. 390, Boeckh. ad Pind. Nem. 5, 1, Reisig. ad Oed. Col. 1555; adde Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 639, Brunck. ad Aesch. Sept. 490, et ad Arist. Lys. 813, Blomf. ad Aesch. Prom. 525. De *ἀπλακεῖν*, *ἀμπλακεῖν* v. Blomf. ad Aesch. Agam. 336 et Prom. 112, Matth. ad Eur. Iph. A. 124, Buttm. Lexil. I, p. 136, Elmsl. ad Eur. Med. 115, Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 474, ed. min., et Herm. de emend. rat. gr. gr. p. 18 sq.

Formae *τοδί*, *ταυτί*, *νυνί* apud tragicos dubiae sunt; v. Porson. ad Eur. Med. 157, Musgr. ad Eur. Ion. 703. De *νῦν* et *νύν* v. Reisig. et Herm. ad Soph. Oed. Col. 96 atque eundem ad Arist. Nub. 142; de *οἴμοι* et *ῶμοι* et *ῶμοι* v. Herm. et Elmsl. ad Soph. Oed. Col. 521, Matth. ad Eur. Hipp. 1436, Reisig. ad Oed. Col. 816; de *εὐθύς*, *εὐθύ*, *ἄντικρυς*, *ἄντικρύ* v. Buttm. gr. gr. II, p. 289 sq. Lobeck. ad Phryn. p. 444, Goettl. de accent. p. 92; de *μέχρι*, *μέχρις* v. Lobeck. ad Soph. Ai. 571 et ad Phryn. p. 14, Thom. M. p. 135, Moerid.

p. 34, Loers. ad Plat. Menex. p. 155, Baehr. ad Plutarch. Pyrrh. 10, p. 165, Stallb. ad Plat. Phileb. p. 39, Heindorf. ad Gorg. §. 93, Goeller. ad Thucyd. IV, 4. — De ὄφελον et ὠφελον v. Wellauer. ad Aesch. Pers. 879 et Elmsl. ad Eur. Med. 1380. Durior veterum atticorum forma ξύν apud tragicos praeferenda, ut apud Thucydidem; v. Popponis Prolegg. p. 209; adde Osann. Syll. Inscr. I, p. 32, Wellauer. et Blomf. ad Aesch. Prom. 39; cf. v. 243, 295, 976; Reisig. Coniect. p. 300 et Matthaei praef. ad Soph. Phil. p. 15 sq. — Plurima, quae ad encliticorum accentum pertinent, diligenter collegit Schneiderus in praef. ad Soph. Phil. p. 7—12. Etenim in orthographicis hisce minutiis parum sibi constant codices atque editiones, atque ipsi veteres grammatici in regulis de encliticorum ratione constituendis inter se discrepant. Schneiderus igitur scribendum esse docuit οὔτε του, non cum Aldina aliisque veteribus edd. οὔτέ του, ὅστις ποτ', non ὅστις ποτ', neque τίνος ποτ', πέμψόν τιν', θανόντά τε, εἰσιόντί μοι, sim. Si ποτέ et τινά elisionem patiuntur, accentus ratio eadem est, quae in praepositionibus atque particulis ἀλλά, οὐδέ cet. Alii codices scripta exhibent: οὔτοι πότ', τίνας πόθ', ὦρα τίν', alii sub uno accentu comprehendunt ἔτλη ποτ', οὔτε με, sim. De scriptura εἰπέρ τινος, ὅστις ἐστίν, sive εἰπερ τινός, ὅστις ἐστὶ v. Schneider. Rectius scribendum cum codicibus censet οἱ μοι μοι, quam οἱ μοί μοι, atque iure improbavit ἐγώ δ', σύ δ', τοὺς δ', alia, quae Aldina praebet. De accentu pronominum ἡμῖν, ἡμίν, ἡμιν et ἡμιν, ὑμῖν cet., v. Buttm. gr. gr. ampl. §. 14, not. 9, 2, §. 72,

not. 17, Herm. de emend. rat. gr. gr. p. 78 sq. et ad Eur. Hecub. 109, Fischer. ad Weller. II, p. 207, Valckenaer. Brunck. et Matth. ad Eur. Phoen. 777, Hemsterh. ad Arist. Plut. 286, Thiersch. gr. gr. §. 243, 35; Goettl. de accent. p. 104, not., Schol. Venet. ad Hom. Il. α , 147, Schneider. l. l. p. 11.

Sed haec hactenus. Quod vero de Aeschyli dialecto verissime dixit Blomfieldius ad Prom. 362: „neque profecto coarctanda est Aeschyli dialectus intra severioris Atticismi limites,“ id non minus recte de poetis tragicis in universum dici posse, satis demonstravit, ni fallor, copia formarum tam ionicarum et doricarum, quam communium, quas modo examinavimus. Quo minus alia nonnulla, quae in Adversariis meis collecta sunt, in medium proferam, nunc quidem impedit editionum multarum, librorumque grammaticorum penuria, qui olim, quum quinque abhinc annis Dorpati studiis operam darem, benigna praeceptorum optimorum liberalitate in promptu erant, certe aliquanto faciliores comparatu, quam hic in extremo fere terrae cultae angulo. Itaque factum est, ut permulta, quae accuratius pertractare in animum induxeram, vix duobus verbis attingere potuerim. Si quando alius fortasse quispiam totam hanc de dialecto tragicorum graecorum doctrinam copiosius atque latiore ambitu retractaverit, idemque ne meam quidem hanc collectam materiem minutasque symbolas aspernatus fuerit, ego me in hoc libello operam non perdidisse potero arbitrari.

INDEX.

	Pag.
I. De hiatu	1.
II. De elisione.	9.
ε in tertiis singularis numeri personis	
ante <i>αν</i> elidi potest	10 - 19.
ι dativi singularis rarissime eliditur	19 - 26.
De elisione syllabae <i>αζ</i> in verborum	
formis	26 - 37.
Dativi <i>μοί</i> et <i>σοί</i> non eliduntur	37 - 42.
Nominativi pluralis, qui in <i>οι</i> et <i>αι</i>	
exeunt, elisionem non patiuntur	42.
Particula <i>τοι</i> non eliditur	43 - 47.
De prodelisione, quam vocat Schneiderus,	47.
III. De crasi	56.
IV. De secunda Passivi et Medii	
persona, quae in <i>ει</i> exit	92.
V. De <i>ν</i> paragogico	96.
VI. De epicis quibusdam Tragi-	
corum formis	103.
Doricae quaedam formae	115.
Aeolismi	117.
VII. De formis nonnullis atticis	118 - 137.

Corrigenda et Addenda.

Pag.	lin.		
8,	14	infra	l. legendo.
9,	11	—	l. ἐκθλιψις.
19,	11	—	l. Γοργόν'.
20,	8	—	adde Voss. ad Hymn. in Cer. 253.
22,	13	supra	l. με ζῶντα.
25,	10	—	l. παιδὶ ἐμῷ.
ibid.	14	—	l. de elidendo ι.
26,	9	—	adde Porson. ad Eur. Orest. 584.
ibid.	4	infra	l. Π. λ, 272.
39,	11	supra	l. με προσκείμενοι.
40,	5	infra	l. §. 273.
ibid.	6	—	l. Π. υ, 44.
42,	7	—	adde Porson. ad Eur. Hec. 509.
44,	4	supra	l. τᾶρα.
47,	11	infra	l. γραμμὴ ὅτιν.
54,	8	supra	l. ὁδοῦνεκα.
ibid.	12	—	l. ὁτοῦνεκα.
62,	10	—	l. τῆμῃ.
65,		med.	adde: de ὦ τᾶν, sive potius ὦταν, i. e. ὦ ἔταν cf. Sturz. ad Orion. Etym. p. 170, Etym. Gud. p. 583, 28, Osann. ad Philem. p. 220.
66,	13	supra	l. περιόψομαῖπελθόντ'.
72,	12	—	l. ἐχθρὸς ἀνὴρ.
79,	1	infra	l. noster.
95,	lin.	ult.	et Morgensternii Symb. critt. in Plat. Crit. §. 4.
97,	3	infra	l. Ἄιδι.
104,	8	—	adde Ind. gr. ad Eur. Orest. ed. Porson. s. v. ἰσόθεος.
105,	1	supra	l. προβάτην.

Pag. lin.

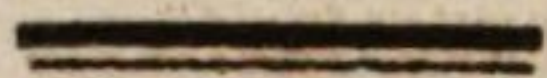
112, 14 infra l. V. Buttm. gr. gr. ampl. II, p. 292, et cf. Bast. ad Greg. Cor. p. 346 sq., Popponis Prolegg. ad Thucyd. I, p. 211 et Osann. Syll. Inscr. I, p. 242. Dissentiant Herm. in praef. ad Eur. Herc. fur. p. 3, Elmsl. in praef. ad Soph. Oed. T. p. 11; et Dind. in praef. ad Soph. p. 57.

113, 11 infra l. ἀμός.

114, 15 — l. de formis *Τυφώς* et *Τυφῶν*, ὤνος v. Blomf. et Elmsl. ad Aesch. Prom. 362.

115, 14 supra adde formas epicas *τιμάορος*, *φάος*, *αὐτοέντης* sim.; v. Thiersch. gr. gr. §. 243, 11, Valcken. Diatr. p. 8 et 189, Matth. ad Eur. Alc. 45.

119, 14 — de *δύνα* et *δύνη* adde Iahnii Annal. Philol. 1831, 6, p. 152.

Kühlstaedt, Karl,

Observationes criticae de tragicorum graecorum dialecto commentatio ... ab
Ord. Philos. Caes. Univ. Lit. Dorpat. praemio donata

Reval 1832

Diss. 2013,6

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10847525-5